

KORTE VERHALEN VAN
HUGO LUIJTEN
JORRIT DE KLERK
ALEXANDER COLIN
GILLIAN KING
KEVIN DE HAAN

2021

Zilveren Strop 2021

De vijf beste verhalen

Hugo Luijten, Jorrit de Klerk, Alexander Colin, Gillian King en Kevin de Haan.

Colofon

Dit is een uitgave van Hebban.nl. De verhalen zijn geschreven als inzendingen voor de Zilveren Strop 2021-schrijfwedstrijd.

Hugo Luijten is winnaar van de wedstrijd, Jorrit de Klerk, Alexander Colin, Gillian King en Kevin de Haan zijn de vier runners-up.

Copyright 2021 © Hebban.nl en Hugo Luijten, Jorrit de Klerk, Alexander Colin, Gillian King en Kevin de Haan.

Omslagontwerp: Twelph.com

www.hebban.nl

Voorwoord

Het Thrillergenre is het meest gelezen genre in de Lage Landen. Toch was er geen grote, algemene schrijfwedstrijd voor spannende verhalen. Dat was het bestuur van de Gouden Strop en de Hebban Crew los van elkaar een doorn in het oog. Het grootste lezersplatform en de bekendste prijs voor het spannende boek hebben daarom deze nieuwe schrijfwedstrijd in het leven geroepen. Onder de vlag van De Gouden Strop wordt in 2021 voor het eerst De Zilveren Strop uitgereikt voor het beste Nederlandse spannende korte verhaal.

Dit jaar waren er 162 inzendingen, waarvan er 1 gediskwalificeerd is. De overgebleven 161 verhalen zijn beoordeeld door 55 voorselecteurs, samengesteld uit enthousiaste lezers en kenners van het spannende genre. De top 10 die uit de voorselectie kwam is beoordeeld door een deskundige eindjury, bestaande uit thrillerauteurs Corine Hartman (juryvoorzitter), Peter Römer, Isa Maron en Sander Verheijen (hoofdredacteur Hebban.nl).

De Zilveren Strop 2021-schrijfwedstrijd is gewonnen door Hugo Luijten met het verhaal 'Handbagage'. De jury schreef over dit verhaal:

“Spannend! Goede personages. Fijne dialogen. Actueel en origineel. Goed geschreven.”

“Goed verhaal met een sterk gegeven. De schrijfstijl is helder en vlot.”

“Prima verhaal, actueel (milieu), leest prettig, goede dialogen, mooie ontknoping.”

“Strak verhaal, goed opgebouwd, fijne dialogen met een verrassend einde.”

De vier runners-up zijn:

2. Jorrit de Klerk met 'Dodelijke opname'
3. Alexander Colin met 'Niet Kijken'
4. Gillian King met 'Sweet sixteen'
5. Kevin de Haan met 'De Avondklok'

Gefeliciteerd allemaal!

De vijf winnende verhalen zijn niet geredigeerd en alleen aangepast voor het epub format.

Achterin dit e-book is het wedstrijdverloop nader toegelicht.

In het najaar van 2021 volgt de volgende grote schrijfwedstrijd op Hebban: de Harland Awards voor fantastische verhalen (fantasy, sciencefiction, horror en magisch realisme). Ook bij deze schrijfwedstrijd zijn spannende verhalen toegestaan, als er maar een speculatief element aanwezig is. In het voorjaar van 2022 wordt de volgende editie van de Zilveren Strop georganiseerd, ga weer uit van een deadline rond eind februari, begin maart.

Veel leesplezier met de beste vijf verhalen van de Zilveren Strop 2021!

Hebban Crew en de Stichting Gouden Strop

Handbagage (het winnende verhaal)

HUGO LUIJTEN

Politiewagens, sirenes, een lichtblauwe gloed in de verte die hysterisch contrasteerde met de ondergaande zon. Zo snel als de verkeerschaos het toeliet, raasde ze over de toegangsweg naar het vliegveld. Rijen passagiers in de berm, hun koffers moeizaam door het gras sleurend.

Ze minderde vaart voor een afzetlint, liet het raampje zakken en grabbelde in haar binnenzak.

‘Sylvie Delepereire’, zei ze terwijl ze haar ID toonde. ‘Ik ben de onderhandelaar die...’

De agent onderbrak haar door kort te knikken en het lint omhoog te houden. Hij maakte een doorzwaaiende beweging naar zijn collega’s verderop en Sylvie reed verder.

Bij de taxistandplaats was nog een plek over. Van sommige taxi’s stonden de deuren nog open. Omgevallen tassen, die hun inhoud uitgekotst leken te hebben over de verhoogde stoep. Een spuitbus deo, een sloop sigaretten, flesje water, blikje cola. Even verderop bladerde de wind verveeld door een tijdschrift.

Sylvie wilde uitstappen maar bedacht zich, nam haar telefoon en scrolde door haar contactenlijst. Mama.

Ze veegde over het groene hoorntje en luisterde hoe de telefoon overging, terwijl ze zag hoe zwaarbewapende leden van het bijstandsteam door de hoofdingang naar binnen stampen. De telefoon

bleef overgaan en ze draaide zich om. De vrachtwagen van de explosieendienst kon ze nergens ontdekken.

‘Ah Sylvie, gelukkig! Moet jij naar dat gedoe op de luchthaven? Ik hoop...’

Verstoord keek ze weer voor zich.

‘Mama, kun jij de meisjes nog wat langer houden? Het loopt hier uit.’

‘Ben in godsnaam voorzichtig! Op het nieuws...’

Naast de auto doemde de coördinator van de operatie op. Sylvie deed een teken naar haar telefoon en de coördinator knikte. ‘Kijk liever niet naar het nieuws’, zei ze tegen haar moeder.

‘Ja maar echt hè, die gasten zijn getikt!’

Op de achtergrond hoorde ze de oudste ‘Blon! Blon!’ roepen.

‘Geef ze allebei een dikke kus. Ik beloof dat ik zal opletten.’

Sylvie hing op zonder een antwoord af te wachten en stapte uit. ‘Hoe staan we ervoor, Daniëlle?’ vroeg ze aan de coördinator terwijl ze de weg over beenden.

‘De verdachte heet Pascale Gielen, midden dertig. Ze werd aan de koffercontrole betrapt met een bom in haar handbagage. Althans, daar leek het op. Er begon ook meteen een soort timer af te tellen. De beveiliging heeft haar min of meer in paniek met handboeien aan de rollerbank vastgeketend. Daar staat ze nu nog.’

‘Motief?’

Daniëlle hield de vervelozе deur van een van de nooduitgangen voor Sylvie open. ‘In de koffer zit een dik pak dat op een grote hoeveelheid kneedbom lijkt en verder alleen een geprint a4-tje met Vliegen is klimaatmoord. Vliegtax nu! Geen logo, geen organisatie, niets.’

‘Klimaatactivisten? Sinds wanneer smijten die met bommen’, vroeg Sylvie.

‘Het zijn niet alleen moslimextremisten of white power trash. Door die klote-polarisatie ketst het alle kanten uit, je kon erop wachten tot ook de groene jongens en meisjes geïnspireerd raakten.’

Gehaast liepen ze door de lege terminal. Op de grond was het een chaos van achtergelaten koffers en kledingstukken. ‘Heeft ze nog andere wapens?’ vroeg Sylvie. ‘Of een bomgordel?’

‘Niet bekend, onderzoeken we nu. Daarom lieten we haar ook daar staan.’

‘Als een kalf in het slachthuis.’

‘Zoiets. Bij tijd en wijle krijg je wel hysterisch dat ze van niks weet. Ze houden haar nu van een afstand onder schot.’

Sylvie schopte al lopende een eenzame teenslipper aan de kant. ‘Craps, wat een toestand’, mompelde ze. ‘Achtergrond?’

‘Ze smeekte ons haar moeder te bellen. Dat hebben we gedaan en zij bevestigde het verhaal. Pascale ging op reis voor haar werk, moeder past op de kinderen.’ Daniëlle keek haar aan en liet Sylvie voorgaan, een trap op. ‘Het lijkt erop of ze brandschoon is.’

‘En die timer. Hoe lang hebben we nog?’

Daniëlle keek op haar horloge. ‘Ongeveer 26 minuten.’

Een lid van het bijstandsteam met een machinepistool hield een deur voor hen open, zodra hij hen door de gang zag naderen.

‘Controllroom?’ vroeg Sylvie.

Daniëlle knikte. ‘In de ruimte voor videobewaking. Daar hebben we haar goed in beeld en we zitten veilig.’ Ze blikte kort naar Sylvie. ‘Al is dat een

tamelijk relatief begrip als die bom echt blijkt.’

‘En contact? Ik moet met haar spreken.’

‘Er is een lijn opgezet met een richtmicrofoon, ze is duidelijk te verstaan.’

Ze gingen de ruimte binnen, waar een team van een man of tien bijeen zat. Nerveus getokkel op laptops, onderdrukte conversaties door microfoontjes.

Daniëlle wees naar een digitale timer aan de muur, die op 24 minuten stond en waarvan de seconden onverbiddelijk aftelden. ‘Daar moet je het mee doen.’

Sylvie knikte. ‘Beter dan heel veel...’

‘Status?’ vroeg Daniëlle aan niemand in het bijzonder.

‘De robot heeft gescand’, wees het teamlid naast hen naar een scherm met heldere beelden in zwartwit.

Ze zagen de explosievenrobot op rupsbanden langzaam hun richting uit rijden.

Daniëlle boog zich voorover en tuurde naar het scherm. ‘Is er al duidelijkheid over die bom?’

‘Nog niet’, antwoordde hetzelfde teamlid. ‘De robot heeft de zaak eerst verkend, nu gaat er iemand in bommenpak.’

‘Christ dat duurt!’ mopperde Daniëlle. Ze zagen hoe de explosievendeskundige kalm naar de koffer liep, het gejammer van Pascale Gielen negerend.

‘Kan het een hoax zijn?’ vroeg Sylvie zich hardop af.

‘Als het een grap is, dan is het er een met een prijskaartje waar je een

autoweg van kunt aanleggen. Heb je die chaos buiten gezien?' Daniëlle maakte een vaag gebaar naar boven. 'En in de lucht schijnt het nog erger te zijn, alles moet worden omgeleid.'

Sylvie knikte afwezig. 'Ze moet toch hebben geweten dat de bom ontdekt werd bij de koffercontrole. Je krijgt er tegenwoordig nog geen flesje glijmiddel meer doorheen.'

Daniëlle bromde. 'Misschien dacht ze dat...'

'Ik twijfel', onderbrak Sylvie haar. 'Als je het publiek aan de haren naar de klimaatagenda wil sleuren, dan heb je daar geen echte bom voor nodig. Ook met een nepbom kom je een dikke week prime-time in het nieuws.'

'Je bedoelt dat klimaatactivisten hier niet toe in staat zijn?'

'Dat wel, al waren het tot nu toe vooral de dierenactivisten die driest om zich heen schopten. Maar waarom het risico, als het helemaal niet hoeft?'

Daniëlle wees naar het scherm waar de bommenexpert nu bijna uit beeld verdween. 'Ik hoop niet dat ik een heel vliegveld heb laten evacueren voor een koffer vol boetseerklei.'

Het teamlid stak haar vinger op als teken dat ze wat stiller moesten zijn en drukte haar koptelefoon wat vaster op haar oor. 'Bevestig dat svp', zei ze terwijl ze naar het beeldscherm bleef turen. 'Ok, copy.'

Ze keek Daniëlle en Sylvie aan. 'De bom is echt, de timer ook. Teveel draadjes om het ding in deze korte tijd onschadelijk te maken.'

'Jezus fucking Christ!' vloekte Daniëlle. 'En hoe zwaar is de springlading?'

'Semtex, dertig kilo.'

'Godverdomme, genoeg om de halve terminal weg te blazen!' Daniëlle

keek naar een andere medewerker. 'Jos, hoeveel personen zijn er nog in onmiddellijke nabijheid?'

'Een kleine honderd, voornamelijk onze mensen. Maar de controletoren moet bijvoorbeeld ook bemand blijven en die staat in de gevarenzone.'

'Dun zoveel mogelijk uit, iedereen weg die niet absoluut noodzakelijk is.' Daniëlle keek hoe het team onmiddellijk begon te bellen om noodcodes door te geven. Ze wreef even met dichtgeknepen ogen over haar neusbrug en wendde zich naar Sylvie. 'Jouw beurt', zei ze zuchtend en greep naar een thermoskan koffie die op tafel stond.

Sylvie staarde naar het scherm, waar het gezicht van de vrouw nu groot in beeld was.

'Waar denk je aan?' vroeg Daniëlle, terwijl de koffie in een plastic bekertje klaterde.

Sylvie antwoordde niet.

'Sylvie?'

'Niks', antwoordde Sylvie uiteindelijk. Ze knipperde even met haar ogen alsof ze uit een dagdroom ontwaakte. 'Voor ik met haar ga praten wil ik meer achtergrond. Wat weten we verder nog van dat mens?'

'Niet veel, we zijn pas een kwartiertje bezig. Er moest een compleet vliegveld en twee industrieterreinen worden ontruimd.' Daniëlle draaide zich om. 'Bel die moeder nog eens op en vraag naar vrienden en verdere familie', riep ze tegen het team. 'En stuur er mensen op af, on the double.'

Sylvie legde haar hand op de arm van Daniëlle. 'Zoveel tijd hebben we niet. Eer de lokale politie er is zijn we een halfuur verder, laat staan dat ze nog antwoorden krijgen', zei ze en knikte naar de klok die nu 21 minuten aangaf. 'Kunnen we de bom niet verplaatsen, met die

rupsrobot of zo?’

Daniëlle keek vragend naar het teamlid aan de microfoon.

‘Briefing volgt asap. Maar ze zijn bang dat het timermechanisme iets bevat dat bij verplaatsing meteen explodeert.’ Daniëlle keek weer naar Sylvie, die opnieuw naar het beeldscherm stond te staren.

‘Waar denk je toch de hele tijd aan?’

‘Ik meen haar te herkennen.’

‘Watte...? Waarvan in godsnaam?!’

Sylvie beet op haar vingernagel en spuugde een stukje weg. ‘Ik weet het echt niet. Kinderen, dat is het enige dat bij me opkomt als ik haar gezicht zie.’

‘What the fuck! Hoezo, kinderen? Ken je haar van school of zo? Woont ze bij je in de buurt?’

Sylvie wendde zich naar de collega aan de microfoon. ‘Waar komt ze vandaan?’

‘Peer, voor zover we nu weten.’

‘Het kan niet van School zijn’, zei Sylvie peinzend. ‘Te ver weg.’

‘Weet je het zeker?’ vroeg Daniëlle.

Sylvie schudde haar hoofd en gebaarde dat ze een headset moest hebben. ‘Ik begin een gesprek, misschien doet haar stem een belletje rinkelen’, zei ze terwijl ze het microfoontje voor haar mond manoeuvreerde. Ze keek naar de collega aan de andere micro. ‘Kan ze mij horen?’

Het teamlid stak drie vingers op, telde af en drukte op een knop.

‘Hallo Pascale, ik ben Sylvie Delepereire, onderhandelaar van de Federale

Politie. Kun je mij horen?’

Ze zagen hoe Pascale verwilderd om zich heen keek en met een nijdig rukje aan haar handboeien trok.

‘Ik herhaal, kun je mij horen?’

‘Jaja...’ klonk het bevend. ‘Ik wil weg bij dat ding. Ik heb er niks mee te maken...ik ging alleen even naar het toilet, misschien hebben ze toen...’

‘Ogenblikje Pascale.’ Sylvie klikte de verbinding uit. ‘Dat toiletverhaal, is dat gecheckt op bewakingscamera’s?’

‘Zijn ze mee bezig’, antwoordde Daniëlle. ‘Maar het is wegens de drukte moeilijk te zien. We proberen nu beelden van haar te volgen vanaf haar binnenkomst, maar dat kost tijd.’

Sylvie wachtte even en klikte de microfoon weer aan. ‘Alles komt goed, Pascale’, zei ze kalm. ‘Maar dan moet je me wel helpen.’

Pascale knikte.

‘Ok Pascale. Heb je verder nog explosieven bij je? Heb je je jasje uitgethad bijvoorbeeld? Voel je iets vreemds?’

‘Heb ik een bom bij me?!’ krijste Pascale. ‘Help me nu toch, ik wil hier weg! Mijn kinderen, ik...ze zijn...’ haar woorden verdronken in een huilbui.

‘Godverdegod...’ mompelde Daniëlle. Sylvie hield haar hand omhoog.

‘Probeer rustig te blijven, Pascale.’

Pascale snotterde en haalde diep adem. ‘Kijk op Facebook. Ik zit op Facebook, dan zie je dat ik het echt ben.’

Sylvie keek naar Daniëlle, die op haar beurt een paar keer driftig met haar vingers knipte in de richting van een ander teamlid.

‘Gewoon Pascale Gielen, net zoals je achternaam?’ vroeg Sylvie.

‘Ja’, antwoordde Pascale door haar tranen heen. ‘Bij een foto met bloemen uit mijn tuin...die heb ik...’ weer werd haar zin gesmoord in een huilbui.

‘Die heeft de tranen wel erg hoog zitten’, vond Daniëlle.

Sylvie keek haar aan. ‘Allez Daniëlle, zou je nu zelf ook niet...?’

Daniëlle haalde haar schouders op.

‘En?’ vroeg Sylvie zonder haar blik van het scherm te halen.

‘Bezig...’ mompelde iemand.

‘Schiet verdomme op!’ riep Daniëlle. ‘Nog maar 17 minuten.’

‘Ik heb haar al! Pascale Gielen, bloemen, 358 vrienden...’

Een andere collega bladerde driftig in een notitieblok. ‘Staat daar ook ene Agnes Gielen-Schildermans tussen?’ riep ze.

‘De moeder?’ vroeg Sylvie.

Daniëlle knikte.

‘Yups, present!’ zei het andere teamlid weer. Ze scrolde even verder.

‘Verder speelt Pascale saxofoon bij de Koninklijke Harmonie van Peer en organiseert ze cursussen taartbakken. Ze heeft ook nog...’

‘Jaja’, viel Daniëlle haar in de rede. Ze keek Sylvie aan. ‘Niet echt een extremistisch type, wat jij?’

Sylvie klikte de microfoon aan. ‘Luister Pascale, wij overleggen even hoe we je daar uit krijgen, ok? Kalm blijven, we hebben nog tijd genoeg.’

Pascale knikte en Sylvie zette haar koptelefoon af. ‘Inderdaad niet iemand van kneedbommen of Kalasjnikovs’, mompelde ze. ‘Maar waar

kén ik haar nu van...?’

‘Doet dat nog ter zake?’ vroeg Daniëlle.

‘Het zou bevestigen of ze inderdaad geframed is’, wierp Sylvie op.

‘Komop Syl, alles klopt! Ze heeft bloemen in haar tuin, is lid van een of andere fanfare, we hebben godbetert haar moeder aan de lijn gehad!’

Sylvie antwoordde niet en keek naar het scherm.

‘Een of andere klimaatzot heeft haar koffer omgeruild en nu staat ze daar’, ging Daniëlle verder. ‘Bovendien is dat niet meer belangrijk. Over 15 minuten ontploft hier de zaak, of ze Pascale Gielen uit Peer nu een bom in handen hebben gegeven of niet.’

‘Sorry chef’, zei de collega aan de microfoon. ‘Pascale heeft iets.’

Sylvie en Daniëlle draaiden zich om. In beeld zwaaide Pascale heftig naar haar zij en begon weer te huilen.

Sylvie zette haar koptelefoon weer op. ‘Wat is er aan de hand, Pascale?’ vroeg ze. ‘Is er iets met het koffer?’

‘Nee, dat ligt daar gewoon nog. Er zoemt wel iets in mijn binnenzak...’ Ze zwaaide schokkerig met haar armen. ‘Laat me toch naar buiten, ik hou het hier niet...’

‘Wat bedoel je met zoemen, Pascale?’ wilde Sylvie weten. ‘Zoals in een telefoon of zo?’

‘Ja, het is mijn telefoon. Hij blijft zoemen!’ Ze keek radeloos om zich heen, zag haar koffer, die op een tafel achter haar open lag en begon weer te huilen. ‘Ik smeeek je, alsjeblieft! Op de startbaan kan ik toch geen kwaad?’

Sylvie trok woest haar koptelefoon van haar hoofd. ‘Ik dacht dat die lijn dicht stond?! Hoe kan het dat ze telefoon krijgt, zo meteen vliegt hier de

hele zaak...'

'Sorry, ik was het!' riep het teamlid dat zoeven de Facebookpagina van Pascale had gecheckt. 'Doordat ik haar Facebook opende, kwam er ineens een reeks meldingen binnen. De lijn staat nu weer uit.'

Sylvie keek op de timer. 13:30 minuten. 'Die is in elk geval al niet sneller gaan tikken.' Ze liep naar het Facebook-teamlid. 'Heb je haar telefoongegevens bij de hand?'

Het teamlid roffelde even op het toetsenbord en knikte vervolgens.

'Zoek haar contactgeschiedenis', zei Sylvie. 'Bel iedereen waarmee zij de laatste vierentwintig uur verbinding heeft gemaakt.'

'Via haar eigen telefoon?'

'Maakt me niet uit, wat het snelste is.'

'Via haar account is het snelste', zei het teamlid. Hij verdeelde de telefoonnummers, en voor en na begonnen de medewerkers te bellen.

'Zinloze actie', meende Daniëlle. 'Vanaf minuut zeven gaan wij zelf evacueren. Hoe ze aan die bom gekomen is zoek je later maar uit.'

Sylvie keek op de timer. 'Dan hebben we nog een minuut of zes. Ik móet weten of ze is wie ze zegt dat ze is.' Ze keek de ruimte in. 'Hebben we al iets?'

'Djees Syl, ze zijn nog maar net bezig.'

'Geen nieuwe bruikbare intel', zei het Facebook-teamlid. Ook de anderen schudden hun hoofd.

'Hoezo?' gromde Daniëlle. 'Wij beoordelen godverdomme wel of de info bruikbaar is. Alles kan belangrijk zijn, hoe onnozel het ook lijkt. Dat ik jullie dat nog moet uitleggen is werkelijk...'

‘Dat is het niet chef. Niemand neemt de telefoon op.’

Sylvie verstarde. ‘Hoe bedoel je?’

‘Haar contacten van de laatste 24 uur. Dode lijn, bezettoon, niet opnemen...’

‘Helemaal niemand?’

Het team keek onzeker naar elkaar.

‘Eh...nee...’ zei de collega aan de microfoon. ‘We kunnen nog even...’

‘Hoeveel personen hebben jullie tot nu toe gebeld?’ onderbrak Sylvie haar.

‘178 in totaal’, antwoordde ze. ‘Ik heb er nu 8 geprobeerd, maar ik kon nergens contact leggen.’

‘Same here’, zei het Facebook-teamlid.

Daniëlle keek naar Sylvie. ‘Wat is dit voor shit?’

Sylvie haalde haar schouders op. ‘Misschien is die hele contactenlijst fake?’

‘Fake?’ Daniëlle keek naar het scherm, waar Pascale zenuwachtig op haar hakken draaide. ‘In dat geval is ze dus wel een activiste.’

Sylvie boog voorover naar een van de schermen, die Pascale in close-up hield. ‘Gestolen identiteit. Of een geconstrueerde, dat kan ook nog.’

‘Maar wat de godverfok’, mompelde Daniëlle. Ze draaide zich naar Sylvie. ‘Haar contacten kunnen ook uit eigen beweging niet oppakken. Er zijn foto’s op tv geweest, omstanders hebben getwitterd en haar naam is uitgelekt. Iedereen die haar kent wordt vast platgebeld.’

‘Dat zou in elk geval de bezettoon verklaren’, opperde Sylvie. ‘Of ze vertrouwen het zaakje niet.’

‘Wat bedoel je daarmee?’

Sylvie keek naar Daniëlle. ‘Hoe zou je zelf zijn? Je zit dit koortsachtig op tv te volgen, de telefoon gaat en het icoontje van Pascale verschijnt op je schermpje.’

‘Moeten we nog verder bellen?’ vroeg iemand.

‘Laat maar’, antwoordde Daniëlle. ‘Nog even en...’

‘Er is iets met die facebookmeldingen’, zei een teamlid. ‘Het zijn alleen oproepen tot activiteit. Vul je bio aan, voeg je adresboek toe, gebruik eens een andere foto, dat soort dingen. Maar er is geen enkele interactie met haar Facebookvrienden.’

‘Het kan dat ze gewoon niet zo actief is op Facebook’, aarzelde Sylvie.

Daniëlle bromde. ‘Zie je haar aan voor een klimaatterroriste?’

‘Ik weet het echt niet.’ Sylvie schoof haar pistool onder haar arm wat beter op zijn plaats. ‘Veel maakt het ook niet meer uit. Ontruim de boel nu maar.’ Ze wees naar de timer. ‘Minder dan tien minuten. Hier kunnen we toch niets meer aanvangen.’ Ze wierp een blik op het scherm. ‘Wat doen we met haar?’

Daniëlle zuchtte. ‘We moeten haar wel losmaken en evacueren.’

‘En als ze daarop heeft gewacht?’

‘Wil jij haar laten staan dan? Naast een bom die een half vliegveld opblaast?’

‘Ik maak haar wel los. Ondertussen kan ik toch nog proberen om...’

‘Niks daarvan, jij gaat mee met ons!’ riep Daniëlle scherp. ‘Zo meteen klapt hier de hele zaak uit elkaar, daar valt niet veel aan te bemiddelen.’

‘Ik ken haar ergens van. Als ik erachter kom waarvan, kan ik haar

misschien op andere gedachten brengen.'

'Luister Sylvie, volgens mij heeft ze met die hele bom niks te maken en is ze zo onschuldig als een lammetje. Maar het explosief is wel degelijk echt...wat als dat ding op afstand wordt bediend?'

'Ik heb het vlug genoeg in de gaten als er iets niet pluis is, en dan maak ik dat ik weg kom. Ik heb genoeg aan een minuut.'

'Je bent stapelgek!'

'En jij bent mijn overste niet, dus ik kan doen wat ik wil.'

'Trek op zijn minst een kogelvrij vest aan.'

'Dat heeft evenveel zin als met een pijl en boog op een tank schieten. Ik ben ook niet van plan me te laten opblazen.'

'Syl, ben nu verstandig, ik kan toch niet bij je moeder...'

'Gaan jullie nu maar.' Ze wees naar de timer. 'Minder dan negen minuten.'

'We kunnen niet meer horen wat jullie tegen elkaar zeggen, als deze ruimte leeg is', probeerde Daniëlle nog. 'Niemand kan je dan...'

Sylvie legde haar hand op Daniëlles schouder. 'Jullie zijn doof en blind, ik weet het.' Ze kneep even in de schouder, knipte een oogje en draaide zich om. Zonder verder nog iets te zeggen liep ze de deur uit, de gang op en de trap af, naar de controleruimte voor handbagage. Achter zich hoorde ze het gerommel van het haastig vertrekkende team. Gepiep van gummizolen op linoleum en gedempte stemmen, alsof ze bang waren dat door te hard praten de bom afging. Sylvie hield haar hoofd schuin om te horen of de geluiden verstomden. Als een ver onweer ebden ze weg. Stilte. Nu was ze helemaal alleen in dit van God verlaten vliegveld.

Ze keek op en kennelijk stond ze voor de deur van een nooduitgang.

Even trok een korte aarzeling door haar lichaam. Ze haalde diep adem en duwde de deur open.

‘Ik kom binnen Pascale’, riep ze. ‘Ik moet je vragen om geen verdachte bewegingen te maken, ok?’

‘Ok’, klonk het uit de ruimte.

Sylvie liep voorzichtig op de gestalte af die een eind voor haar stond, tussen de lange tafels met rollers om de controle te vergemakkelijken. Op een apart tafeltje haar geopende koffer.

‘We denken dat de bom niet echt is’, begon Sylvie, terwijl ze de bewegingen van Pascale goed bestudeerde. Niets opvallends. Geen teleurstelling, geen opluchting.

‘Ik kom hier om je zo snel mogelijk weg te halen, begrijp je dat?’

Pascale knikte. ‘Waar is die bommenexpert? Moet dit niet altijd met zo’n pak aan?’

Sylvie wachtte heel even. Was dit een verdachte vraag?

‘Een explosievideskundige is niet nodig, omdat de bom niet echt is.’

‘Weten jullie dat zeker?’

‘99,9 procent. Of jij moet nog iets anders gemerkt hebben. Heb je bijvoorbeeld niks gezien toen je van het toilet terug kwam?’ Sylvie was Pascale tot op een meter of tien genaderd en bleef stil staan.

‘Ik weet niet...ik moet even denken...’

Sylvie keek naar Pascale. Ze kon haar gezicht nu goed zien, maar kwam er verdorie niet op waar ze haar van zou moeten kennen.

‘Met mijn label was niks gebeurd. Dat heb ik nog gecontroleerd voor de koffer de rollertafel opging.’

Sylvie zag zichzelf in gedachten van bovenaf in de ruimte staan, met die Pascale. Over een paar minuten kon ze het misschien niet meer navertellen. Ze slikte en probeerde onhoorbaar te zuchten.

‘Ik voel wel iets zwaars in mijn jaszak’, zei Pascale. ‘Dat zat er volgens mij vanochtend niet in. Maar het kan ook mijn portemonnee zijn, ik mocht nergens meer aankomen vanaf...enfin, vanaf het moment met die koffer...’

‘Blijf er nu ook maar vanaf’, zei Sylvie. ‘Ik loop langzaam op je af, en dan gaan we samen naar buiten, akkoord?’

Pascale knikte.

Stapje voor stapje naderde ze de vrouw die ze meende te herkennen. Het was iets met haar kinderen, maar wat? Als ze voorover boog zou ze Pascale al kunnen aanraken. Nog twee stappen.

Haar kinderen. Ze glimlachte grimmig. Wat zei de oudste nu ook weer op de achtergrond, toen ze haar moeder aan de telefoon had? O ja, blon. Haar woord voor ballon. Ze had een ontembare fascinatie voor ballonnen, sinds ze ooit had meegedaan aan een ballonnenwedstrijd.

‘Ok, Pascale. Ik pak even mijn handboeisleuteltje, ok?’

‘Als we hier maar op tijd wegkomen’, mompelde Pascale met een klein stemmetje.

Terwijl Sylvie achter haar rug naar de gordelhouder grabbelde waar de sleutels inzaten, bleven er beelden van haar kinderen door het hoofd schieten. Ontroostbaar was de oudste geweest, toen het ballonnenevenement werd afgelast omdat... Ah, daar waren haar sleutels. Sylvie viste ze uit het vakje en klikte de handboeien open. Toen ze weer opkeek, bezag Pascale haar op een vreemde manier. Haar ogen werden kleiner en veranderden in kraaltjes. Met het kleine sleutelbosje

in haar hand staarde Sylvie haar aan. Dáár kende ze dat kutwif van! Zij was een van de betogers die tijdens de ballonnenwedstrijd hysterisch tegen de kinderen stond te krijzen over de plasticsoep die de ballonnen in zee zouden veroorzaken.

Pascale zweeg en leek in de verte te turen. 'Jij was er toen ook hè?' zei ze tenslotte. Ze grijnsde. 'De ironie van de geschiedenis, zullen we maar zeggen.' Langzaam stak ze een hand in haar jaszak. 'Er hoeft niet per sé iemand dood. Als dit gebouw maar verdwijnt.'

'Wat ga je doen?' vroeg Sylvie. Haar mond plakte droog.

'Iets waar jij niks tegen kunt beginnen', zei Pascale en haalde haar hand weer tevoorschijn. Ze hield een langwerpige device vast, sloot haar ogen en Sylvie zag hoe haar lippen geluidloos tot drie telden.

In een reflex greep Sylvie haar pistool, laadde in één beweging door en zag hoe Pascale op het knopje drukte. Ze kneep haar ogen dicht.

Niets.

Pascale bleef merkwaardig kalm.

'Het werkt niet', zei Sylvie. 'En de timer is ook al afgelopen. Zouden we niet samen naar buiten gaan?'

'Zodra ik deze knop loslaat, explodeert de zaak. Datzelfde gebeurt ook als er ook maar één draadje wordt doorgeknipt. Die timer was alleen om jullie bezig te houden.'

Sylvie bleef in schiethouding staan en bewoog haar ogen van Pascale's gezicht naar haar duim op de knop. 'Ok...' zei ze aarzelend. 'En je identiteit is...'

'Dat zoeken jullie later maar uit', onderbrak Pascale haar.

'Later.' Sylvie glimlachte flauw. 'Mag ik wel weg? Je zei dat er niemand

dood hoefde.'

'Je krijgt een minuut.' Pascale keek om zich heen en knikte opzij naar een betonnen muur met een deur in het midden. 'Neem die nooduitgang, daar is een wand zonder glas.' Haar hand met de knop ging kort omhoog. 'Ik hoop voor je dat je hard kunt rennen.'

'Voorzichtig', zei Sylvie terwijl ze naar de bewegende hand keek. 'Ik ben nog niet weg.'

Pascale haalde haar neus op en veegde er kort met de rug van de hand met de knop over. 'De tijd loopt.'

Sylvie staarde even in het ijle. Ze stond nog altijd in spreidstand, haar armen gestrekt en het pistool op minder dan een halve meter van Pascales gezicht.

'Nog 50 seconden', zei Pascale.

Een luide radio-bliep en een krakende vloek, vanuit een donkere gang achter hen.

Allebei keken ze verschrikt om.

Uit de gang klonk dof gerommel en het metalige doorladen van wapens. Een rood laserstraaltje danste over het voorhoofd van Pascale.

'Bukken Sylvie!' riep een schorre mannenstem.

'Neeee...!'

Dodelijke opname

JORRIT DE KLERK

Het is het einde van de ochtend als ze de toegangsweg vindt, diep verscholen in het uitgestrekte bos. Het is ver van het stadje waar ze samen met Zoë in het goedkope hotel zat, waar eigenaar Kacper in gebrekkig Engels enge verhalen vertelde over het oude, verlaten ziekenhuis. Twee dagen geleden ook dat hij ze de wodka aanbood, uit een fles met een bizon voorop. Het spul heette Żubrówka en was volgens Kacper een echte Poolse specialiteit.

En nu is ze hier. Alleen. Zoë was weggegaan na die vreselijke ruzie, opgestoot door de kater van de bizonwodka. Zoë had haar tas gepakt en was het hotel uitgerend, roepend dat ze naar Poznań ging en met de trein via Berlijn terug naar Nederland. En Lisa had gezegd donder maar op, het maakt mij niets uit, terwijl ze dat helemaal niet meende.

Toen was Zoë weg. Lisa had achter haar aan moeten gaan zoals in een romantische film. Maar ze deed het niet. In plaats daarvan wentelde ze rond in haar woede en was ze alleen in het hotel achtergebleven. En vanochtend had ze besloten om het ziekenhuis te zoeken. Dat was altijd het doel van hun reis geweest.

Of háár reis, zoals Zoë had gegild. Want alles draait om jou.

Fuck you. Dan maar alleen.

Ze was vanuit het hotel in Galowo met een dertig jaar oude, rammelende bus naar de rand van het bos gereisd. Ze had de verbaasde chauffeur gevraagd om speciaal voor haar te stoppen. Met een oude kaart en de laatste aanwijzingen van Kacper was ze na lang zoeken op de bijna

verdwenen toegangsweg naar het ziekenhuis gestuit.

Lisa kijkt om zich heen en snuift de rijke, aardse geur van het bos op. De lentezon breekt door het bladerdak en werpt een wonderlijk lichtspel op de weg. Het is alsof de Poolse arbeiders die het lang geleden hebben aangelegd zomaar middenin het bos zijn begonnen. De oude klinkers zijn na een halve eeuw onbruik nauwelijks meer zichtbaar door een dikke laag mos en rottende bladeren.

Na een paar honderd meter komt Lisa bij de restanten van een muur. Er staan bouwhekken omheen, maar die zien er uit alsof ze al zijn neergezet ruim voor de val van het ijzeren gordijn. Achter de bouwhekken loopt de weg verder onder een brede poort met daarop de groen uitgeslagen letters SZPIT L. De A is verdwenen. Er hangt een bordje op het hek met vervaagde zinnen. 'Uwaga!' boven 'Wstęp wzbroniony'. Lisa spreekt geen Pools maar toch weet ze wat hier staat. Lokale varianten van 'Gevaar!' en 'Verboden toegang'.

Lisa wurmt zich door een opening in het hek en loopt verder. De bomen staan nu verder van de weg. Ze trekt de rugtas met haar spullen dichter tegen zich aan en kan een glimlach niet onderdrukken. Ze is er bijna en voelt de opwindning opborrelen. De herinnering aan Zoë en de ruzie verdwijnt naar de achtergrond. De weg loopt langs wat eens nette, verzorgde struiken waren maar die in de afgelopen decennia zijn veranderd in grijpende kluwen takken. Na een paar honderd meter gaat Lisa een bocht om. Ze stopt. Fluit, zachtjes, en bewondert het gebouw.

De staat van het ziekenhuis is beter dan ze had verwacht van een eind negentiende-eeuws pand. Veel beter zelfs. Het is wel kleiner dan gedacht, en het doet Lisa denken aan een groot landhuis of aan een van de vele chateau's in Frankrijk. Een brede trap leidt naar de hoge deuren van de hoofdingang. Alle ramen op de begane grond zijn dichtgetimmerd. Op de verdieping daarboven zijn de ramen niet gebarricadeerd en in bijna

alle kozijnen zit nog glas. Vanuit de ramen keken de patiënten ooit uit over het honderdmeter wijde, groene grasveld en het bos.

Maar patiënten zijn er al tientallen jaren niet meer, en het gras is bruin en wild en meer dan een meter hoog. Stralen zonlicht vallen op het gebouw en weerkaatsen in het glas. De stilte is volkomen, magisch bijna, tot plots een kraai krijsend opvliegt.

Nu een ingang vinden.

Dan is er twijfel. Nu ze hier staat beseft Lisa des te meer hoe ze op het punt staat haar eigen regels te breken. Je gaat nooit alleen naar een site, je gaat altijd met z'n tweeën, zodat als het mis gaat, het écht misgaat, je altijd op je maatje kan vertrouwen.

Maar mijn maatje is er niet. Zoë is weg. Niemand weet dat ik hier ben. Alleen een sjofele hoteleigenaar die Kacper heet.

Ze denkt terug, aan gisterochtend in het hotel. Toen ze wakker werd viel licht door de dunne gordijnen. Kort wist Lisa niet meer waar ze was, dreef haar geest tussen haar appartementje in Leiden en de tientallen hotels, hostels en B&B's waar ze de afgelopen jaren was geweest. Toen voelde ze Zoë's lichaam, warm en naakt tegen de hare. Ze rook de doordringende walm van de drank, vermengd met de zoete geur van het heftige orgasme dat Zoë met haar tong haar had laten bereiken. En alles was perfect, tot een half uur later er enkel nog woede was. Gescheld tot het moment dat Zoë haar kleren aantrok, haar spullen in een tas deed en er vandoor ging.

En Lisa haar achterna had moeten rennen.

'Fuck you,' fluistert Lisa tegen zichzelf, maar het klinkt zwak, en het gebouw kijkt met dode, lege ogen op haar neer en ze voelt plots het gewicht van ouderdom en verval over haar heen komen.

Waarom doe ik dit, vraagt ze zich af. Waarom?

Omdat ik dit nodig heb.

Ze denkt aan het verhaal van Kacper. Ooit waren er een man en een vrouw geweest, die zielsveel van elkaar hielden. De vrouw werd zwanger, maar de man moest naar het front en sneuvelde. De vrouw beviel, in dit ziekenhuis, maar het kind overleed en de vrouw werd krankzinnig omdat ze alles kwijt was. En met een scalpel had ze de keel van een arts doorgesneden en daarna had ze haar eigen polsen geopend. Het gerucht ging dat de geest van die vrouw altijd nog door het ziekenhuis doolde, dat haar geweeklaag 's nachts de patiënten uit hun slaap hield en dat daarom niemand meer kwam en het ziekenhuis uiteindelijk sloot. En toen had Kacper gelachen en nog een glas van de bizonwodka ingeschonken en geproost op de kreunende weduwe, zoals de vrouw in de volksmond werd genoemd.

Lisa likt haar lippen. Spookverhalen horen bij oude gebouwen. Overal waar ze komt, zijn de geesten van doorgeslagen vrouwen en terdoodveroordeelde criminelen. Ze had genoeg meegemaakt in die oude gebouwen, genoeg dingen om bang van te worden, maar nog nooit iets meegemaakt dat ze niet kon verklaren. Natuurlijk had Kacper ook nog beweerd dat er vorig jaar iemand was verdwenen die ook op zoek ging naar het oude ziekenhuis. Die geruchten waren er ook altijd.

‘Hallo, weduwe,’ fluistert Lisa. ‘Hier ben ik.’

Voorzichtig loopt ze om het gebouw. Ze controleert de ramen op de benedenverdieping, maar alles is beter dichtgetimmerd dan verwacht. Lisa bestudeert de planken. Deze zien eruit alsof ze nog niet zo lang geleden zijn aangebracht en nieuwer zijn dan het eerdere bouwhek. Vreemd, denkt ze.

Aan de zijkant van het gebouw is een terras, waar de patiënten ooit

genoten van de gezonde boslucht. Ook hier zijn alle ramen en een deur dichtgespijkerd. Lisa tuurt door een klein spleetje bij de deur het ziekenhuis in, maar er valt niet genoeg licht naar binnen om iets te zien. Wel is er een doordringende, muffe geur. Ze snuift het op, alsof het een heerlijk parfum is.

Tegen beter weten in pakt ze de deurklink en rammelt eraan, maar de deur geeft geen krimp. Ze kijkt naar het slot. Glanzend, zonder enige roest. Lisa kijkt omhoog naar de niet-dichtgetimmerde ramen op de eerste verdieping. Ze wandelt verder. Plots struikelt ze. Snel en handig verlegt ze haar gewicht zodat ze niet valt. Bijna was ze een meter naar beneden gevallen, in een lege vijver die overwoekerd is met struiken die vanuit daar tegen de muur opklimmen.

Wat als ze was gevallen? Haar been had gebroken? Met niemand in de buurt en waarschijnlijk nul ontvangst op haar telefoon.

Daarom, denkt ze, ga je nooit alleen.

Ze loopt naar het brede veld om het ziekenhuis. Het gras komt tot voorbij haar middel. Als ze een meter of vijftig van het ziekenhuis is, draait ze zich om.

Op de eerste verdieping is een balkon dat als de punt van een schip uitkijkt over de natuur. Boven de ramen zitten markiezen, maar wat ervan resteert is groen en gescheurd. Twee regenpijpen die op de uiteinden van het gebouw zijn geplaatst, hangen scheef en Lisa streept die af van haar nog korte lijstje met mogelijke toegangswegen.

Ze staat na te denken in het hoge gras en tuurt om zich heen. Haar blik valt op iets. Tot haar verbazing is het platgedrukt gras, vlakbij de bosrand. Bandensporen verdwijnen ervandaan het bos in. Lisa kijkt naar de bosrand en vraagt zich of hoe in godsnaam een auto hier kan komen, en bovenal, wat die hier moet.

Misschien komt de politie hier wel surveilleren. Misschien loopt er ergens een bospad. Lisa twijfelt. Als ze ergens geen zin in heeft, is het om gepakt te worden door Poolse politie. Vorige maand was het ook al misgegaan, in België, toen ze met Zoë een oude fabriek waren binnengegaan. Of misschien was het wel helemaal niet politie en Lisa denkt aan die keer in Duitsland waar ze op een groep neonazi's waren gestuit. Sinds die dag had ze altijd een busje pepperspray in haar rugtas. Maar wie niet waagt, wie niet wint.

Plots bedenkt ze zich iets. Ze keert terug naar de plek waar ze zowat in de restanten van de vijver viel. Het dichte struikgewas opgroeiend tegen de muur verbergt de bakstenen daarachter volkomen. Lisa loopt voorbij de vijver en het terras, knielt op handen en voeten en kruipt de benauwde vegetatie in. Insecten en spinnen stuiven weg. Ongedierte doet haar al lang niets meer. Als je daar last van hebt, dan moet je niet aan deze hobby beginnen. Pas bij ratten, de grote, degene die je vanuit duistere kamers aankijken met rode oogjes en twijfelen of ze snel genoeg zijn om hun vlijmscherpe tanden in je vlees te zetten, maakt Lisa zich druk.

Met haar rechterhand voelt ze langs de muur. Steen, steen en dan, eindelijk, glas. Snel perst ze zich de laatste centimeters verder. Ze is bij een klein raam, vlak boven de grond. Toen ze het pand dichttimmerden met planken hebben ze dit raampje niet gezien. Het kozijn is door de begroeiing en vele decennia regen zo broos geworden dat het wel schuimrubber lijkt. Lisa duwt ertegenaan en een paar pissebedden stuiven er vandoor. Het raam gaat open. De geur van oud en stilstaand water komt haar tegemoet, vermengd met die van rottend textiel. De geur stookt Lisa's enthousiasme op. Ze heeft haar access gevonden. Ze duwt harder. Plots breken scharnieren en het raam valt naar binnen. Een plons. Een paar vogels vliegen op en de geluiden galmen secondenlang na, tot Lisa doorheeft dat ze haar adem inhoudt.

Regel twee. Je maakt nooit iets kapot.

Lisa bijt op haar onderlip. Nu is er toch niets meer aan te veranderen. Ze kruipt verder en werkt de rugtas van zich af. Ze pakt de hoofdlamp uit het voorvakje, trekt de band over haar haren en klikt het lampje aan. Ze tuurt naar binnen.

Een gezicht kijkt haar aan.

Er is een akelige tel tot ze beseft dat ze zichzelf ziet weerspiegeld in een oude, glazen kast. Ze controleert de restanten van het kozijn op scherpe hoeken. Voorzichtig duwt ze haar hoofd helemaal naar binnen en kijkt omlaag. Oude stoelen. Een laagje water op de keldervloer. Als ze haar hoofd draait, ziet ze oude matrassen. De geur ervan is bedwelmend; zoet en rottend. Behoedzaam draait ze zich om en duwt haar benen door het raam. Met haar tenen voelt ze de randen van een stoel. Ze werkt zich helemaal naar binnen, draait zich om en grijpt haar rugtas. Het struikgewas blijft vastzitten in een van de hengsels, alsof het Lisa wil beletten dat ze het ziekenhuis ingaat.

‘Geef hier,’ zegt ze en ze rukt de tas los.

Ze verlaat de kelder, gaat door een gang waar grote buizen tegen het plafond hangen en komt bij een trap.

Op de begane grond is het duister, op flinterdunne strepen licht na die door de kieren van de planken naar binnen vallen. Het zijn net scherpe messen zonlicht die door de ruimte heen snijden en Lisa moet aan de weduwe denken. Waar de kelder rook naar rotte vis, doet de geur hier denken aan antieke boeken met vergeelde, droge bladzijden. Ze laat haar hoofdlamp op de vloer schijnen en bestudeert de oude tegelvloer.

Ze gaat op onderzoek en schijnt met haar lamp in verschillende, duistere kamers. Ze komt langs een kaal kantoor dat misschien ooit van een arts was, daarna bij een zaal waar eens de patiënten lagen. Tot haar

teleurstelling is de ruimte helemaal leeg, op twee metalen onderdelen die tegen een muur staan en ooit het voeten- of hoofdeinde van een ziekenhuisbed vormden.

Lisa zet haar rugtas op de grond. Ze ritst de tas open en schuift haar kleine, stevige aluminium statief eruit. Uit een ander vak pakt ze haar Sony Alpha A7 en een 55-millimeter objectief. Ze bevestigt de camera aan het statief, pakt haar remote en richt de camera op de restanten van het bed. Na het instellen van een trage sluitertijd neemt ze een stap achteruit. Ze drukt op het knopje op de remote. De camera klikt. Ze loopt terug en kijkt op het scherm.

Het is misschien niet de allerbeste foto die ze ooit heeft gemaakt, maar nu is ze in ieder geval begonnen. Dit is waar het allemaal om draait.

Dit is waarom ik een urbexer ben.

Als urban explorer reist ze door heel Europa en daarbuiten, op zoek naar oude gebouwen en originele foto's. Fabrieken. Landhuizen. Vergeten hotels. Spooksteden. Twee jaar geleden was ze met Zoë naar Pripjat geweest, alhoewel de stad bij de beroemde kerncentrale van Tsjernobyl ondertussen meer een drukke, toeristische attractie is. Lisa zoekt liever naar gebouwen waar niemand komt.

Haar grote voorkeur gaat uit naar ziekenhuizen. Daarmee is haar fascinatie voor oude gebouwen en het documenteren van verval begonnen. Ze was elf toen ze hoorde dat het oude ziekenhuis in haar woonplaats werd gesloopt. Samen met vriendjes was ze na schooltijd naar het gebouw gefietst. Ze waren tussen de hekken doorgekropen en hadden gewoon het gebouw in kunnen stappen. Het was geheimzinnig en fantastisch en het was alsof ze in een spannende film zat. Al haar vrienden vonden het doodeng maar zij sidderde juist van opwindning. Het was, vond ze toentertijd, de mooiste dag van haar leven. Tot de

politie was gekomen omdat een buurtbewoner de kinderen had gezien. Die avond was haar vader nog bozer dan anders.

Nog steeds voelde ze de klappen van toen.

Maar haar wereld was die dag veranderd. Ze had iets ontdekt dat helemaal van haar was. Dat er plekken waren waar zij de controle had en niet bang hoefde te zijn voor klappen. Waar ze zelf kon bepalen waar ze bang voor was.

En ik ben nergens bang voor.

Ze vindt het op de begane grond veel te donker. Lisa weet dat hier nog een ruimte moet zijn, het mortuarium waar ooit de lijken werden opgeslagen. Daar wil ze later naar op zoek. Maar nu eerst boven kijken. Ze pakt haar statief en camera op.

De trap is statig en bovenaan streelt zonlicht dat door de ramen valt de balustrade op de eerste verdieping. Lisa loopt naar de onderkant van de trap en zet haar voet op de eerste tree. Die kraakt als een oude man die omhoog komt uit zijn bed.

En dan, ergens, verderop in het gebouw, klinkt een heel ander geluid, als een klagend en piepend antwoord op de krakende trede. Lisa staat stil en spitst haar oren. Ze wilde niet schrikken maar deed het toch. Oude gebouwen, denkt ze kalmerend, vol vreemde geluiden.

Ze bestijgt de trap. Op de bovenverdieping is een lange gang met aan weerszijden deuren. Ze staan allemaal open, op eentje na, rechts, aan het einde van de gang. Lisa loopt naar de eerste deuropening en kijkt naar binnen. Weer een lege zaal. Ze zucht en haar teleurstelling groeit. Het enige dat ze ontdekt zijn kale ruimtes. Ze had hier veel meer van verwacht. In de volgende zaal is het al niet anders. Misprijzend bestudeert ze de sompige plafonds.

Ze loopt de volgende ruimte in, zonder enige verwachting.

Het is een badruimte. Door een groot raam valt zonlicht naar binnen. Aan één kant van de ruimte is een dik, ondoorschijnend douchegordijn, dat een gedeelte van de ruimte aan het zicht onttrekt.

Haar hart slaat over. Het is alsof iemand een kan ijskoud water over haar rug gooit. Lisa staat doodstil, midden in een ademteug die ze maar niet lijkt af te ronden.

Onder het gordijn is een grote, donkerrode vlek zichtbaar.

Als bloed.

Een paar tellen staat ze aan de grond genageld, dan herkent ze wat ze ziet. Opgedroogd roestwater. Ze heeft dit vaker gezien. Het is net bloed en het is niet de eerste keer dat ze ervan schrikt. Soms zetten andere urbexers oude schoenen erop neer, als een soort zieke practical joke.

Ze lacht en gaat terug de gang in. De vloer onder haar voeten kraakt nauwelijks. Het gebouw is stevig. Het verbaast haar dat ze geen sporen van zwervers ziet. Maar misschien ligt dit pand te ver van de bewoonde wereld. Of waren ze te bang om hier naar binnen te gaan. Geloofden ze in het verhaal van de weduwe die dokters de keel doorsneed en wiens geest door deze donkere gangen spookt.

Aan het uiteinde van de gang, voorbij die gesloten deur, staat een volgende half open. Een groen schijnsel komt erachter vandaan. Lisa loopt erheen en duwt de deur helemaal open.

Jackpot, denkt ze. Het moet een onderzoekszaal zijn geweest. In het midden van de ruimte hangt een reusachtige operatielamp aan het plafond. De wanden zijn bekleed met friskgroene tegels die na al die jaren nog nauwelijks kleur hebben verloren. Zelfs de onderzoekstafel is nog aanwezig, en een verrijdbaar kastje waar ooit de spullen van de arts op

hebben gelegen staat eenzaam in een hoek. Uitmuntend licht valt door hoge ramen. Het is dé perfecte foto. Ze zet haar rugtas op de grond en het statief met de camera er naast.

Ze fluit, in bewondering.

En dan, voor de tweede maal in een paar minuten slaat haar hart over.

Schuin achter haar, voorbij de kamer met de gesloten deur, klinkt gerinkel. En dan, iets dan enkel een zacht gekreun kan zijn.

Zonet dacht ze al iets koude te hebben gevoeld, maar nu lijkt haar hele lichaam te worden ondergedompeld in een ijskoud bad.

Honderdduizend naalden prikken in haar huid en het is alsof ze metaal proeft.

Een beest, zegt ze tegen zichzelf.

Weer gerinkel. Weer gekreun.

Ze wil wegrennen. Heel hard. De trap af, naar de kelder. Het raam uitklimmen en langs het kreupelhout en over de oude weg terug het bos in. Naar de bus. Een trein. Naar huis. Maar ze staat doodstil. Haar benen weigeren. Ze roept ze toe, gilt naar ze, dwingt ze om in beweging te komen maar het lukt niet. Ze weigeren dienst.

Ze denkt aan de weduwe en aan scalpels die door kelen snijden. Ze denkt aan alle horrorfilms die ze heeft gezien en altijd om moet lachen. Ze denkt terug aan lang geleden, zij, angstig, onder haar bed, terwijl haar moeder schreeuwt en smeekt en ze de klappen van haar vader hoort en er maar één ding is dat ze wil en dat is verdwijnen.

Weg.

Nee. Ik beheers mijn angst.

Ze haalt diep adem en iets schiet los in haar lijf, ze hoort het gewoon

knappen, als een elastiekje dat los knalt. Ze heeft weer de controle terug over haar lichaam. Eindelijk.

Ze kijkt naar de deur. De deur waar het zachte rinkelen achter vandaan komt. Het gekreun.

Een stem in haar hoofd herhaalt nog steeds dat ze moet wegrennen, maar iets anders fluistert dat het wil weten wat er achter die deur zit. Iets in haar moet weten wat daar is. Doe het niet, roept het ene gedeelte van haar verstand. Nee, werpt het andere op.

Sinds wanneer geef ik toe aan angst?

Ze neemt een stap naar de gesloten deur. En nog één. Weer klinkt dat gerinkel. In gedachten ziet ze een mogelijke toekomst. Hoe ze de deur zal opendoen en daar iets zal zijn, net zoals in films. De weduwe, bleek en met lege gaten waar ogen horen te zitten. En als ze die dode, oneindige blik kruist zal de weduwe op haar afkomen. Maar dat kan niet, weet Lisa. Dat is onzin. Zoiets bestaat niet.

Haar arm komt omhoog, haar vingers gaan naar de deurklink.

Ren weg, roept alles dat verstandig is.

Vecht, zegt dat andere.

Ze ademt diep in, het gaat moeizaam. Elke spier in haar bovenlichaam is strakgetrokken.

Ze neemt nog een stap naar voren, staat nu vlakbij de deur. De deur is groen geschilderd.

Ren weg.

Ze legt haar hand op de klink. Die voelt koud. Heel koud. De kilte van de dood, denkt ze.

Ik ben gek. Ik kick hierop.

Ze haalt adem.

En duwt de deur open.

Er staat geen lijkbleke vrouw in de hoek.

Wel een oud en stevig bed.

Op het bed ligt een vrouw. Naakt. Geblinddoekt.

Haar benen en armen zitten met kettingen vast aan het bed.

Ze is goor. Strepen opgedroogd bloed.

Het ruikt naar oude dekens, naar de misselijkmakende strontgeur van angstzweet vermengd met verschraalde urine.

De vrouw kreunt, zachtjes.

De ramen zijn afgedekt met donkerpaarse gordijnen.

Overal staan brandende kaarsen.

De vrouw op het bed beweegt, langzaam, alsof ze wakker wordt. Weer kreunt ze.

Dan, eindelijk, herkent Lisa de welving van de borsten. De tatoeage van Betty Boop op de zijkant van het lichaam. De vorm waarop haar krullende, donkere schaamhaar is geschoren. De benen die ze zo sexy vindt. Een akelig moment voelt Lisa opwinding door haar lijf gaan, diep en sterk en overweldigend, een razendsnelle vloedgolf van rauwe seksualiteit. Onmiddellijk verdwijnt het weer, als de krankzinnigheid van de situatie volledig over haar heen spoelt.

Het is Zoë.

Ze rent naar het bed terwijl emoties door haar brein denderen als achtbaankarretjes die uit de bocht vliegen. 'Zoë,' zegt ze, het steeds herhalend, als een mantra. 'Fuck. Zoë.' Zoë's lichaam zit onder het zweet,

haar wangen zijn gloeiend en rood. Lisa rukt de blinddoek van haar gezicht en schrikt als ze de blik in haar ogen ziet. Paniek en wanhoop in die schitterende, donkerbruine ogen, waarmee Zoë haar gisterochtend nog eenmaal huilend aankeek voordat ze het hotel uitrende.

Nu is er geen herkenning in haar blik. Met onnatuurlijke grote pupillen kijkt Zoë Lisa kort en woest aan, dan draait ze haar hoofd snel naar de andere kant. Zoë wil haar benen optrekken, haar armen naar zich toetrekken, maar de kettingen houden haar tegen terwijl de blinkende schakels van haar boeien klinken als kerstbelletjes. Haar adem giert over haar lippen met een geluid als een ballon die piepend leegloopt.

‘Ik ben het,’ zegt Lisa. Ze legt een hand op Zoë’s schouder en haar vlees voelt nog heter dan verwacht. ‘Hé, luister, kijk me aan.’ De ogen, veel te breed, draaien terug, nemen Lisa op, maar het is nog steeds alsof Zoë haar niet herkent. Drugs, denkt Lisa. Ze hebben haar iets gegeven.

Wat moet ik doen?

Lisa grijpt de dichtstbijzijnde ketting en rukt eraan, maar de boeien zijn alleen met een sleutel te openen. De kettingen voelen stevig genoeg om er een wild beest mee te ketenen en het bed ziet eruit alsof het is gemaakt om elk tijdperk van de wereld mee te trotseren. De kettingen zitten aan dikke metalen ogen bevestigd die in het hout zijn gedraaid en er is niet eens een lasnaad te onderscheiden op de schakels. Lisa neemt een stap achteruit. Kijkt om zich heen. Aan een kant van de kamer staat een lange tafel vol met brandende kaarsen. Een kartonnen doos. Een blikje cola. Een keukenrol met nog een paar vellen. In vijf stappen is Lisa bij de tafel. Ze grijpt de doos. Koekjes. Aangebroken, met een vulling van chocola. Een paar rubberen keukenhandschoenen, felgeel. Dikke rollen folie. Maar geen sleutels. Geen gereedschap.

‘Help me.’

Onmiddellijk is Lisa terug bij het bed. Buigt naar Zoë toe. 'Ja, ik ben het. Wat is er gebeurd? Wie heeft dit gedaan? Waar zijn die sleutels?'

'Ik ... waarom ... waar is ...' De woorden komen hortend en stotend als een videogesprek met een slechte verbinding. Zoë's ogen draaien weg en een tel is Lisa overtuigd dat ze flauw gaat vallen.

'Nee, wakker blijven. Ik ben er. We moeten hier weg maar ik heb iets nodig om je los te maken. Waar zijn de sleutels voor die boeien?' Zoë knippert onbegrijpend met haar ogen, alsof Lisa een onbekende taal spreekt. Ze pakt met beide handen Zoë's schouders beet en zegt, langzaam, scherp articulerend, alsof ze tegen een kind praat: 'Zoë, hoe ben je hier terecht gekomen?'

Dan eindelijk schijnt Zoë haar te zien. 'Lies?'

Lisa lacht van opluchting. 'Wat doe je hier?'

'Ik ... ik was vanochtend vroeg ... ik wilde hierheen ... je ... opwachten ...' Zoë's ogen knijpen zich samen en daar is de woede van gisterochtend plots in volle kracht weer in teruggekeerd. 'Ik wilde je te pakken nemen. Om wat je had geflikt.' Ze hoest. 'Bitch.'

'Wat?'

'Maar er was ... de weduwe ...'

'Wat? Wie heeft dit ged-'

En dan horen ze het. Allebei. Een grommend geluid, van buiten, dat snel dichterbij komt.

Lisa draait zich om, naar de deur van de kamer. Zoë begint te huilen. Dikke tranen rollen over haar wangen. Pure paniek vult haar blik, trekt haar gezicht in een grimas.

'Fuck,' zegt Lisa. Nog eenmaal geeft ze een harde ruk aan een ketting,

maar het is hopeloos. Ze zijn te stevig en ze schudt haar hoofd. 'Ik ga kijken wie er aan komt.'

'Nee,' gilt Zoë, alsof het uit de verste uithoeken van haar longen naar buiten wordt geperst. Het is de schreeuw van radeloosheid en pure paniek.

'We komen hier weg,' zegt Lisa.

'Nee,' gilt Zoë weer, 'laat me niet alleen.'

Lisa rent door de deur, achtervolgd door de paniekerige uitroepen van haar vriendin. Ze denkt aan de bandensporen in het hoge gras. Lisa stapt een van de zalen in, gaat door haar knieën en kruipt op handen en voeten naar het dichtstbijzijnde raam. Voorzichtig tuurt Lisa over de vensterbank door het raam maar het glas is dof, alsof ze door haar lens kijkt en vergeten is scherp te stellen. Ze kruipt verder, naar waar een scherf ontbreekt in het glas. Er doorheen kan ze het grasveld zien.

Vanuit het bos, als een woedende horzel die naderbij komt, klinkt het motorgeluid. Een grote, zwarte pickup, een Ford, breekt tussen de bomen uit en rijdt door het hoge gras.

Lisa houdt haar adem in.

De pickup komt tot stilstand, precies op de plek waar Lisa eerder stond.

Waarom heb ik niet nagedacht over wat de autosporen betekenden? Ik had geen risico moeten nemen. Rechtsomkeert moeten maken.

Maar, denkt ze, als ik was weggegaan, wat dan? Dan had ik Zoë niet gevonden.

Het portier van de wagen opent. Een persoon, gekleed in een spijkerbroek, een zware donkere jas en een vaalbruine cowboyhoed, stapt uit. De hoed verbergt het gezicht, alhoewel Lisa nog net de

weerspiegeling van een zonnebril ziet schitteren. Lang, donker haar komt onder de hoed vandaan. Dan kijkt de persoon omhoog, naar het ziekenhuis. Lisa duikt weg. De muur duwt koud en scherp in haar rug. Lisa sluit haar ogen, twijfelt, komt omhoog. Een halve seconde. Ze ziet de man naar het ziekenhuis lopen. Het gezicht nog steeds verborgen onder de hoedrand.

Ze kruipt terug door de zaal en pas bij de deur durft ze op te staan. Ze rent terug naar Zoë. Als ze de kamer binnenkomt schrikt ze, want Zoë ligt doodstil. Maar haar ogen schieten open en ze kijkt Lisa smekend aan. Lisa grijpt weer de ketting en geeft een wanhopige ruk. Een pijnscheut schiet door haar schouder en vel schraapt van haar vingers. Ze wil gillen, de pijn eruit schreeuwen, de vertwijfeling die door haar lijf trekt ermee laten verdwijnen, maar ze weet zich nog net op tijd te beheersen, denkend aan die persoon, die man daarbuiten, die Zoë iets vreselijks zal aandoen.

En mij ook, als hij mij hier vindt.

Ze kan Zoë niet loskrijgen. Niet zonder een sleutel.

Zoë kijkt Lisa aan. Nog nooit heeft ze haar vriendin zó gezien en wat ze voelt is spijt. Zoveel spijt van gisterochtend.

Wat kan ze doen?

De man moet nu vlakbij zijn.

Wat is hij van plan met Zoë?

Lisa sluit haar ogen. Ze ademt diep in door haar buik. Dwingt iets van kalmte haar lijf in. Ze moet rustig worden. Moet. Adem in, door je buik. Adem uit, langzaam en geconcentreerd. Zoë zegt iets, ze heeft nauwelijks volume in haar stem. Woorden komen krakend. Lisa negeert het. Ze moet wel. Ze moet een oplossing bedenken.

Moet.

Ik ben de baas over mijn angst.

Dan opent ze haar ogen en buigt zich naar Zoë.

‘Luister,’ zegt Lisa, ‘ik kan je niet los krijgen. Degene die je hier heeft opgesloten moet een sleutel hebben van de boeien. Ik ga hem overmeesteren. Ik ga hem te pakken nemen. Daarom is het heel belangrijk dat hij niet weet dat ik hier ben.’ Ze pauzeert, durft het nauwelijks te zeggen, kan het niet zeggen als ze in de ogen van haar vriendin kijkt, de ogen die haar zo vaak met liefde hebben aangekeken, met wellust, met een bemoedigende opslag als Lisa het nodig had. En die zo boos op haar waren, gisterochtend.

Zoë begrijpt het maar schudt haar hoofd. ‘Nee,’ zegt ze, zacht.

Lisa legt een vinger op Zoë’s lippen. ‘Het moet. Het kan niet anders. Ik ben hier. Vlakbij.’

‘Nee. Laat me niet achter.’

Lisa knikt haar hoofd. ‘Jawel, het moet.’ Een traan biggelt nu ook over haar wangen. ‘Het spijt me.’

Ze moet opschieten, want de man zal nu al vlakbij het ziekenhuis zijn. De dreiging die ze voelt trekt door haar hele lichaam. Plotseling voelt ze de aandrang om te plassen. De paniek trekt honderd elastiekjes om haar nek en keel.

Nu.

Lisa pakt de blinddoek die ze eerder van Zoë’s gezicht trok.

Nee, zegt Zoë, maar nu zonder woorden, enkel haar lippen bewegen terwijl haar lichaam kronkelt.

Ver weg in het ziekenhuis, vanaf de begane grond, hoort Lisa iets.

Ik heb nog maar even. Nog maar een paar seconden.

‘Je moet stil zijn,’ fluistert Lisa. ‘Ik ben hier.’ Ze geeft een laatste kus op Zoë’s lippen. Proeft zoute tranen, de zoetheid van snot en ondanks alle angst ruikt ze ook het geurtje dat Zoë het liefste draagt en dat Lisa ooit voor haar kocht toen ze in Antwerpen waren. Dan trekt Lisa resoluut de blinddoek over Zoë’s gezicht. Alle kracht lijkt te verdwijnen uit het vastgebonden lichaam en even is Lisa bang dat de geest van haar vriendin breekt. Maar dan ontspant Zoë. De polsen waarmee ze aan de kettingen had gerukt vallen terug op de grauwe, bevlekte matras.

‘Ga,’ fluistert Zoë.

En dan rent Lisa.

Twee, drie stappen, dan beseft ze dat ze niet moet rennen. Ze stopt, sluipt verder, terug de gang op. Ze kijkt nog één keer achterom, en dan is er een vreselijk moment dat ze zeker weet dat dit de laatste keer is dat ze Zoë ziet en dat het allerbeste is om er nu vandoor te gaan, dat dat het enige is dat Lisa’s eigen leven kan redden.

Onderin het ziekenhuis gaat een deur open.

Nee, denkt Lisa. Niet dit keer. Ze duwt de deur dicht.

Waar moet ik heen?

Ze staat in de gang. Denkt aan de verschillende ruimtes waar ze zonet is geweest. Leeg waren ze. De zalen. De onderzoekskamer.

De badruimte?

De deur beneden valt dicht. Dan, voetstappen.

Op haar tenen sluipt Lisa zo snel als ze durft. Haar gympen maken nauwelijks geluid, toch is ze doodsbang dat de vloer zal kraken en haar zal verraden. Maar er gebeurt niets en ze bereikt de badruimte.

Het douchegordijn met de rode vlek. Lisa sluipt naar het gordijn, houdt het voorzichtig aan de kant. Stapt erlangs. Aan de muur zitten verroeste douchekoppen. Ze gaat in de verste hoek staan, hopend dat haar voeten niet zichtbaar zijn vanuit de deuropening.

Traptreden kraken.

Lisa stopt met ademen, duwt zich tegen de badkamertegels.

En beseft dat ze iets mist.

Mijn rugtas.

Het gekraak wordt luider.

Mijn tas. Waar?

Ze denkt terug. Hoe ze de onderzoekskamer in stapte. Naar de grote lamp keek. Haar tas net had neergezet en toen Zoë's gekreun hoorde.

De tas staat nog in de onderzoekskamer.

Het kraken stopt. De man heeft haar verdieping bereikt.

Wat als hij de onderzoekskamer instapt?

Wat als hij mijn tas ziet?

Wat als hij deze ruimte inkomt?

Lisa sluit haar ogen. Haar hart bonst zo luid dat ze er van overtuigd is dat de man het vanaf de gang kan horen. Ze durft niet te ademen ondanks dat haar lijf zo boordevol adrenaline zit dat het schreeuwt om zuurstof.

Voetstappen. In de gang.

Loop door. Alsjeblieft.

De voetstappen houden niet in en dan is hij voorbij.

Ze neemt een minieme teug lucht. Ze draait haar hoofd, alsof ze door de

muur kan kijken en de man daarachter zien. Ze hoort geen voetstappen meer. Er klinkt gepiep als de man de deur naar Zoë's gevangenis opent. Hij is niet naar de onderzoekskamer gegaan en hij heeft de rugtas niet gezien. Nog niet.

En nu?

De man is bij Zoë. Wat wil hij? Haar verkrachten? Nee. Niet dat. Niet alleen dat. Hij wil haar vermoorden. Daar is Lisa van overtuigd. Als ze niets doet, is Zoë dood. Ze kijkt om zich heen. Wat kan ze doen? Waar kan ze mee vechten?

Ze denkt aan haar rugtas. Aan de pepperspray die ze erin heeft zitten sinds de neonazi's. En aan haar smartphone in diezelfde tas. Maar alles staat in de onderzoekskamer. En om daar te komen, moet ze door de gang, langs de kamer waar Zoë is. En de man.

Of ren weg, zegt dat akelige stemmetje. Ze schudt haar hoofd en brengt die gedachte tot zwijgen.

Ze zal Zoë redden.

Het moet.

Lisa neemt een stap richting het douchegordijn. Nog één. Ze schuift het douchegordijn iets aan de kant. Eén van de ringetjes waarmee het aan de douchestang vastzit, verschuift piepend. Lisa stopt, vijf tellen. Er gebeurt niets.

Ze neemt nog een stap. Nu is ze voorbij het gordijn. Ze is vlakbij de deur.

Ze hoort een stem. Iemand praat.

Nog een stap. Ze is bijna bij de gang.

Lisa overweegt te rennen. In één keer naar de onderzoekskamer. De tas grijpen, de pepperspray pakken en de man in zijn gezicht spuiten. Maar

is ze snel genoeg om dat voor elkaar te krijgen?

Nee, denkt ze. Ik moet stil zijn en de man verrassen.

Ze stapt de gang op. Haar hartslag doet denken aan de basdrum tijdens een dansfestival waar ze ooit was.

Aan het einde van de gang, tien meter bij haar vandaan, is de deur naar de onderzoekskamer. Drie meter daarvoor: De openstaande deur naar Zoë. Een zwak schijnsel van het kaarslicht valt erdoorheen.

Weer hoort ze de stem. Het is die van Zoë. Ze praat, in het Engels, zwak maar duidelijk. 'Please,' verstaat Lisa. 'Let me go.' En: 'I fucking hate you.'

Ze praat om de man af te leiden, denkt Lisa. Zoë weet dat ik hier ben. Ze is slim. Altijd al geweest.

Lisa loopt, zo stil als ze kan, naar de deur van de onderzoekskamer aan het einde van de gang. Elke stap lijkt minuten te duren. Zoë's stem smekend op de achtergrond. Lisa houdt continu de deur rechts in de gaten, overtuigd dat elk moment de man daaruit zal verschijnen, op Lisa af zal vliegen en haar zal vermoorden.

Dichter en dichter komt ze bij de deuren. Eén die haar einde kan betekenen, de ander waar haar wapen is.

Dan klinkt een andere stem. Niet de stem van Zoë, maar van degene die bij haar in de kamer is. De stem is zacht en hoog.

Een vrouwenstem?

Lisa stopt.

Dit kan niet, denkt ze. Een vrouw?

De stem spreekt Pools en natuurlijk verstaat Lisa er geen woord van.

Maar ze herkent iets in die stem. Nee, denkt Lisa. Er mist juist iets in die stem. Ze verstaat de taal dan wel niet, maar het is een stem zonder enige

vorm van medeleven, een stem vervuld met haat en angstaanjagende, dwingende tonen.

Kwaadaardig.

‘Please,’ klinkt het. Zoë.

Nu is Lisa bijna bij de deur aan haar rechterkant. Nog één stap en dan moet ze er voorbij om de onderzoekskamer te bereiken. Maar als ze dat doet, dan is ze zichtbaar. Zichtbaar voor de vrouw daarbinnen.

Lisa wil huilen. Heel hard. En wakker worden in een bed, naast Zoë en ontdekken dat dit allemaal een nachtmerrie was.

Ze stapt naar voren. Ze is naast de deuropening.

Ze kijkt naar rechts, de kamer in.

De vrouw staat met de rug naar Lisa toe. Zoë op het bed, nog steeds geblinddoekt.

De vrouw heeft haar zwarte jas uitgedaan. Eronder draagt ze een strakzittend topje. De armen zitten onder de tatoeages. De cowboyhoed ligt op de tafel. De jas is nergens te zien. Ze heeft een statief neergezet en daarop heeft de vrouw een videocamera bevestigd. Net op het moment dat Lisa kijkt, klikt ze het LCD-schermpje open. Door het schermpje is Zoë te zien, liggend op het bed.

Lisa denkt aan haar eigen statief, verderop. En hoe ze zelf foto’s maakt van gebroken werelden.

Maar ik maak zelf niets stuk. Toch?

De vrouw pakt iets uit haar broekzak. Het is van metaal en glanzend en dodelijk en Lisa herkent het en wordt ijskoud. Het scheermes klapt open en toont een vlijmscherp blad. Lisa heeft die messen altijd gehaat. Er is iets in de scherpheid van het scheermes, het gemak waar het mee snijdt dat

haar angst aanjaagt. De vrouw stapt opzij en Lisa ziet Zoë, tweemaal, in het echt en in de kopie van pixels op het kleine schermje van de videocamera. Een rood, knipperend cirkeltje geeft aan dat er wordt opgenomen.

De vrouw heeft het scheermes losjes in haar rechterhand. Lisa probeert in te schatten hoeveel tijd ze heeft om naar de onderzoekskamer te komen, de tas te grijpen, de pepperspray te pakken. Terug te rennen en de vrouw te overmeesteren. Nee, denkt ze. De vrouw is nu vlakbij Zoë. Het mes gaat van links naar rechts. Het kaarslicht weerspiegelt in het scherpe staal.

Er is niet genoeg tijd.

Lisa ademt in. En schreeuwt. 'Hé!'

De vrouw draait zich razendsnel om. Ze kijkt Lisa recht aan, met een blik waar elke vorm van menselijkheid uit is verdwenen.

De weduwe. Ze is echt.

Ogen zo kil dat het Lisa de adem ontnemt. Van deze vrouw kan ze geen genade verwachten.

Er volgt een moment dat niemand beweegt.

Dan rennen ze. Allebei. De vrouw komt op Lisa af, maar zij gaat al in een spurt naar de onderzoekskamer terwijl er maar één gedachte door haar gedachten flitst: Mijn rugtas.

Lisa duikt de onderzoekskamer in. Tijd vertraagt. De vrouw, achter haar, roept iets woedends in het Pools. Lisa grijpt de rand van de deur en slaat deze dicht.

Vier stappen. Grijpt haar tas.

Iets knalt tegen de deur. Nogmaals. Hout kraakt. De deur schiet open. De

vrouw dendert naar binnen, het scheermes in haar hand flikkert in de lentezon die door de ramen naar binnen valt.

Blauwe luchten, denkt Lisa. Was ik maar buiten.

Ze heeft haar rugtas. Nee, geen tijd om de pepperspray te pakken. De vrouw, vlakbij. Lisa draait zich om, ziet het scheermes door de lucht vliegen, door de ruimte waar zojuist haar rug was. In een reflex gebruikt Lisa de rugtas om het mes mee af te weren. Het mes duikt haar tas in alsof het gemaakt is van dunne zijde. Maar het mes blijft ergens achter haken.

De vrouw kijkt ontzet.

Lisa schopt met alle kracht die ze heeft naar de buik van haar tegenstander. De vrouw vliegt achteruit en even hoopt Lisa dat ze gaat vallen maar de vrouw blijft op de been. Opnieuw komt ze op Lisa af. Opnieuw suist het mes door de lucht.

Het schiet rakelings langs haar gezicht. Lisa duikt schuin opzij en in diezelfde beweging zwaait ze haar rugtas door de lucht. Met een doffe klap komt het in aanraking met het gezicht van de vrouw. De vrouw vliegt weer achteruit en komt met haar rug hard in aanraking met de onderzoekstafel. Ze stuitert terug naar voren en valt op de grond. Lisa wacht niet af en rent naar haar toe, zwaait haar been naar achteren met maar één doel: Zo hard mogelijk het gezicht van de vrouw raken, alsof het een voetbal is die ze aan flarden wil schoppen.

Maar de vrouw is razendsnel en ziet wat Lisa van plan is. Ze haalt uit. Het mes raakt nog net haar enkel en heel even denkt Lisa dat de vrouw haar heeft gemist. Tot Lisa ziet dat er een stuk van haar broek is opengesneden, keurig, alsof het met een schaar is gedaan en daarachter ziet ze een rode streep. Dan is er pijn. Lisa wankelt door de onderzoekskamer. Bloed stroomt warm over haar enkel. Ze draait om.

De vrouw komt weer op haar af.

Nog steeds heeft Lisa de rugtas vast. Met een woeste beweging gooit ze deze maar de vrouw ontwijkt het makkelijk en blijft op haar afkomen. Haar gezicht is getekend met een dodelijke grijns. Lisa duikt opzij, naar de andere kant van de onderzoekstafel. Ze draait om haar as. De andere vrouw stopt en kijkt haar vernietigd aan. Bloed stroomt vanuit een opengebarsten wenkbrauw over haar wang. Ze lacht, een krankzinnige geluid, en ze zegt weer iets dat Lisa niet kan verstaan. Ze staan tegenover elkaar, de onderzoekstafel als een soort lage muur tussen hen in. De vrouw beweegt een stukje naar haar toe, Lisa schuifelt verder. Een patstelling.

Lisa ziet haar statief. De lens van de Sony Alpha is gericht op de twee vrouwen, alsof het apparaat alles met een objectieve blik gadeslaat.

Het statief.

Haar stevige, dure aluminium statief met haar camera.

Haar alles.

Je houdt meer van je camera dan van mij, had Zoë gezegd, die ochtend. Je houdt meer van je oude gebouwen dan van mij.

De vrouw slaakt een gil en komt op Lisa af. Razendsnel duikt Lisa naar beneden, onder het bed door. Kruipt zo snel als ze kan. Niet snel genoeg, denkt ze, maar ze is het toch. Ze grijpt de poten van haar statief. Staat op. Draait om.

De vrouw is al bijna bij haar.

Het statief zoekt door de lucht.

Het mes raakt Lisa's bovenlichaam. Ze hoort het afketsen tegen de rits van haar jasje.

De Sony-camera raakt de slaap van de vrouw.

Hard.

In de weduwes blik is plots verbazing. Iets van ongeloof.

Lisa zwaait de camera nog een keer door de lucht. Weer een knal. Onderdelen vliegen van de camera af. Lisa's blik wordt wazig en woede vult elke uithoek van haar geest. De vrouw valt op de grond. Lisa blijft slaan. De camera is aan flarden. Verdwenen. De kop van het statief vreet zich in het vlees.

En dan is het voorbij.

Langzaam wordt Lisa's blik weer helder. Op de grond ligt de vrouw, waar haar hoofd was resteert enkel bloedig geslagen pulp.

Een zure golf komt vanuit Lisa's maag omhoog. Ze draait weg van het afschuwelijke schouwspel en kotst het ontbijt van die ochtend eruit. Het spettert, vol herkenbare stukjes, over de betegelde vloer van de onderzoekskamer.

Ze laat het statief vallen.

Rent.

Haar hele lijf trilt.

In de jas vindt ze een sleutelbos met de juiste sleutel. Ze opent de boeien, trekt de blinddoek van Zoë's gezicht.

'Waar is de weduwe?' vraagt Zoë.

'We moeten weg.' Lisa pakt de zwarte jas weer op en drapeert deze over Zoë's schouders. Ze lopen de kamer uit. Zoë stoot tegen het statief met de videocamera. Het valt op de grond. Lisa bukt en grijpt de camera. Ze weet niet waarom, maar misschien hebben ze het nodig. Om het uit te leggen. Aan iemand.

‘Het spijt me,’ zegt Lisa. ‘Van alles.’ Zoë knikt.

Ze gaan de trap af. Naar een buitendeur. Lisa vindt de juiste sleutel aan de sleutelbos.

Ze zijn buiten.

Wankelend begeven ze zich naar de grote zwarte Ford. Lisa heeft geen idee waar ze naar toe moeten, maar dat komt later. Eerst moeten ze hier weg. De autosleutel is makkelijk te vinden. De deuren ontgrendelen. Lisa helpt Zoë instappen aan de passagierskant.

‘Mooi gebouw,’ mompelt Zoë, starend naar het oude ziekenhuis, net voordat ze instapt.

‘Geef mij maar nieuwbouw,’ zegt Lisa.

‘Waar gaan we heen?’

Lisa kijkt omhoog. De lentezon straalt. Het is warm. Ze ruikt bloemen.

‘Naar huis.’

Niet kijken

ALEXANDER COLIN

Woensdag – 17u12

Lucas Dewal kon niet zeggen op welk moment de val was dichtgeklapt. Was het toen hij de autosleutel zag liggen op die lege parkeerplaats en het briefje las dat eronder lag? Of toen hij de iPad vond?

Of was het toen hij ontdekte wat er in de kofferbak zat?

Zijn ademhaling gierde door zijn keel. Hij zat achter het stuur van de onbekende Renault Megane, op de passagierszetel een iPad met een Messenger gesprek tussen hemzelf en een zekere John Togadi Culldings. De conversatie was gestopt met een video en een simpele boodschap: 'Rijden.'

Zijn hand trilde toen hij hem naar de sleutel bewoog. Hij moest hem gewoon omdraaien, de gaspedaal indrukken en de GPS volgen. Dat was alles. Dat, of hij kon nu de auto uit spurten en naar de politie gaan, in de hoop dat hij niet te laat zou komen.

In de hoek van de wagen, net boven de zonneklep boven de passagierszetel, knipperde een rood lichtje, bijgevalen door een gelijkaardig lichtje op het dashboard.

Maar ook zonder camera's was het duidelijk dat hij geen keuze had.

Woensdag – 17u03

Advocatenkantoor Dewal en Partners lag in een rustige straat aan de rand van de Dijle, omringd door een paar van de betere horecazaken en lokale techbedrijven. Die avond kwam Lucas glimlachend naar buiten.

Zijn laatste overwinning dateerde van gisteren en was kleinschalig – een drugskoerier die hij had kunnen vrijpleiten dankzij een procedurefout – maar zelfs de kleinste zaken kikkerden hem op. Niets ter wereld - geen narcotica, alcohol of skydive - kon de high na een zege in de rechtszaal evenaren, en de naweeën van zijn laatste euforie waren nog niet helemaal uitgedijd. Het was geen toeval dat zijn naam dienstdeed als uithangbord voor het kantoor van hem en zijn partners; in de juridische wereld stond hij bekend als een strafpleiter met een ijzersterke reputatie. Dat imago vergde meer dan eens een evenwichtsdans met zijn cliënten – het was immers niet enkel van belang de jury te overtuigen van zijn gelijk, maar ook de mensen aan wiens kant hij stond. Het was een sport en hij was de atleet: soepel, tactisch, veerkrachtig.

In gedachten verzonken liep hij de parking op, waardoor het zeker drie seconden duurde voor hij besepte dat hij zijn autosleutels op een lege plaats gericht hield.

De vage glimlach op zijn gezicht bevroor. Hij parkeerde zijn parelmoerkleurige Lexus IS daar altijd. Vandaag was niet anders geweest. En toch was die plaats nu leeg.

Onzeker liet hij zijn sleutelbos zakken.

Hij wilde net het kantoor weer in lopen om zijn collega Patrick te vragen of hij toevallig iets gezien had, toen hij de onbekende autosleutel zag liggen. Midden op de lege parkeerplaats, bijna perfect gecamoufleerd op het donkere asfalt. Hij stapte er behoedzaam op af, half en half verwachtend dat er iemand uit de struiken zou springen met een verborgen camera.

Het was de sleutel voor een Renault. Hij keek om zich heen. De parking was leeg, op de BMW van Patrick na. Net toen hij zijn blik weer wilde afwenden, merkte hij een Renault Megane op aan de overkant van de

straat. Een doodgewone, zilvergrijze wagen.

Was dit een misplaatste grap? Of was er iets anders aan de hand?

Doe niet belachelijk.

Hij riep zichzelf met een ongeduldige zucht tot de orde en bukte zich om de sleutel op te rapen. Zodra hij die van de grond griste, zag hij het briefje eronder. Hij zette er snel zijn voet op, zodat het niet weg zou vliegen, en plukte het onder zijn zool vandaan. Er stond een boodschap op, neergepend in kleine blokletters.

Letters die naar hem schreeuwden vanop het papier.

Het geboortjaar van je dochter.

Woensdag – 17u06

Zonder aarzelen beende Lucas de straat over naar de Renault. Er zat niemand achter het stuur.

Hij keek weer naar het briefje. Voor zijn geestesoog doemde zijn negenjarige dochter op in een wolk van aardbeienshampoo en schril gelach: Melanie met haar donkerbruine krullen, het putje in haar kin en de grote groene ogen. Het ging niet altijd even goed tussen zijn vrouw Caro en hem, maar Melanie maakte veel goed. Ze was de lijm van hun huwelijk geworden. Plotseling vervloekte Lucas Facebook en andere sociale media die ervoor gezorgd hadden dat zijn persoonlijke geluk zo hapklaar was voor iedereen die zijn naam wist en een internetverbinding had. Waarom deelde Caro zo vaak foto's van hen samen? Wellicht was het een eitje om erachter te komen in welk jaar Melanie was geboren.

Hij drukte op de knop van de autosleutel en de lichten van de wagen knipperden. Kom erin, leek de Megane te zeggen. Lucas verkilde. Hij werd verscheurd tussen het verlangen weg te lopen, terug zijn kantoor

in, en dit verder uit te pluizen. Alles aan deze situatie voelde verkeerd.
Het geboortjaar van je dochter.

‘Vooruit’, fluisterde hij. Mooi, nu praatte hij al in zichzelf. Hij keek snel over zijn schouder, er plots van overtuigd dat iemand hem in de gaten hield.

De straat was uitgestorven.

Zodra hij het portier opende, realiseerde hij zich dat hij wel degelijk in de gaten werd gehouden. Twee camera's – dashcams – staarden hem schaamteloos aan vanop het dashboard en het plafond van de Megane. Een seconde lang stond hij aan de grond genageld, zijn vuist gebald rond het briefje en de sleutel.

Toen zag hij de iPad.

Vastberaden om niet zomaar plaats te nemen achter het stuur van een auto die hij nog nooit van zijn leven gezien had, boog Lucas zich voorover naar de passagierszetel. Hij griste de iPad weg en kwam weer overeind, waarbij hij zijn hoofd stootte en vloekte.

De iPad was vergrendeld met een code.

De lenzen van de camera's brandden op zijn huid en hij probeerde zijn gezicht in de plooi te houden, al prikte het zweet aan zijn haarlijn. Met trillende vingers tikte hij 2012 in. De tablet ontgrendelde.

Het geboortjaar van je dochter.

Hij opende zijn vuist en liet het gekreukte briefje en de sleutel in de bestuurderszetel vallen, terwijl hij vol ongeloof vaststelde dat de iPad op de Messenger app overschakelde en hij reeds ingelogd was als zichzelf.

Iemand had hem gehackt.

Zijn hartslag versnelde. Waar hadden ze nog toegang toe gekregen? Zijn

werkmil? Zijn dossiers? Vertrouwelijke informatie?

‘Wie ben jij?’ snauwde hij naar de camera op het plafond. ‘Dit is strafbaar!’

Er klonk een heldere ping. Een bericht op de Messenger app, van een zekere John Togadi Culldings. Culldings? Hij dacht razendsnel na, maar hij kende niemand met die naam. Culldings’ profielfoto was overduidelijk van het internet geplukt: een gelukkig ogend gezin van vier dat aan de salontafel een of ander gezelschapsspel speelde. Misschien had hij de foto iets langer bestudeerd, als het bericht hem niet zo van zijn stuk had gebracht.

‘Ik heb je vrouw en dochter ontvoerd.’

Gevolgd door een foto van Caro in een donkere kamer, weggedrukt in een hoek met haar armen rond Melanie gewikkeld. De muren waren op elkaar gestapelde houten stammen en de aangestampde grond was bezaaid met gruis. Caro’s ogen lichtten op als manen van angst en waren naar boven gericht, naar een punt net boven de camera. Melanie’s gezicht was amper te zien, maar toch was het duidelijk dat ze doodsbang was.

Lucas zakte door zijn knieën, greep zich ternauwernood vast aan het openstaande portier en liet bijna de iPad uit zijn zweterige handen glippen. Stalen kettingen wikkelden zich rond zijn luchtpijp.

‘Nee, nee...’ Zijn protest werd steeds luider, tot hij explodeerde in een tomeloze brul en zijn vuist keihard op het dak van de Megane liet neerkomen. Een scherpe pijn schokte door zijn arm, maar hij voelde enkel nog diepe en intense ontzetting.

Ping.

Zijn blik schoot weer naar de iPad.

‘Je bent nog niet te laat.’

Hij moest zijn antwoord drie keer opnieuw beginnen tikken.

‘Waar zijn ze? Wat moet je? Geld? Zeg je prijs.’

Hij kneep een paar keer zijn ogen dicht om de hoofdpijn weg te drukken die achter in zijn schedel begon te bonzen. Geld was geen probleem. Hij had nog een aparte spaarrekening via het kantoor, en als hij wat druk uitoefende bij de bank kon hij een behoorlijke som loskrijgen.

Ping.

‘Geld is van geen belang.’

De ketting rond zijn luchtpijp trok zich strak. Een misdadiger die niet gedreven werd door geld, behoorde tot de gevaarlijkste soort – dat wist niet alleen elke politieman, maar ook elke strafpleiter.

Rillend van afschuw tikte hij: ‘Wat moet ik doen?’

‘Een pakket afleveren’, luidde het antwoord. ‘Neem onder geen beding contact op met de politie. Gebruik je mobiele telefoon niet. Als je dat doet, weet je hoe het afloopt. Ik hou je in de gaten.’

De rode lichtjes op de dashcams knipoogden spottend. Lucas klemde zijn kaken op elkaar.

‘Welk pakket?’

Culldings – of wie die klootzak ook mocht zijn – deed er even over om zijn antwoord te formuleren. Lucas staarde gehypnotiseerd naar de drie puntjes in de grijze tekstballon, die aangaven dat er aan de andere kant van het gesprek getypt werd.

‘De GPS van de auto staat ingesteld op de locatie waar je moet leveren. Het pakket zit in de koffer. Je mag de koffer openen, maar het pakket niet. Doe je dat wel, dan is het voorbij.’

Lucas liet de iPad op de bestuurderszetel vallen, bovenop de sleutel en het briefje. Hij keek over het dak heen in de richting van de kofferbak. Achter hem, in zijn kantoorgebouw, zag hij het licht vanuit Patricks bureau matgeel op het asfalt van de straat weerkaatsen. De dagelijkse realiteit was binnen handbereik, maar tegelijkertijd onmetelijk ver weg. Het leek wel of de Lucas Dewal die een paar minuten geleden de parking op gelopen was, uit een ander leven kwam.

Zijn voeten brachten hem naar de achterzijde van de auto voor zijn verstand kon ingrijpen. De kofferbak plopte open.

Woensdag – 17u10

Het bloed was tot op de bodembekleding gelekt. Dat was het eerste wat Lucas opmerkte, samen met de zware, weeïge walm van verrotting.

Hij sloeg de kofferbak weer dicht en speurde met uitpuilende ogen de straat af. Er passeerde af en toe een auto, maar niemand lette op hem. De schreeuw die hij in zijn hoofd geslaakt had, was blijven steken in zijn keel.

Trillend opende hij de koffer opnieuw. Op dit punt was hij zich amper bewust van wat hij deed, alsof hij vanop een afstandje toekeek naar de dwaze acties van een personage in een horrorfilm.

Onder de hoedenplank knipperde een derde cameralens. In de kofferruimte zelf, ingepakt in een witte, met bloed bevlekte plastic zak, lag een lijk.

Lucas' had nog nooit een lijk gezien, enkel op de politiefoto's die hij als strafpleiter onder de loep nam. De zak had een grote rits in het midden en was daarnaast met kabelbinders verstevigd en in de koffer geduwd. Op verschillende plekken was er bloed doorheen gelekt en aan één kant bolde hij op, alsof...

Lucas slikte.

Alsof de knieën geplooid zijn.

Hij scheurde zijn blik los van de lijszak en smeede de koffer dicht. Op onvaste benen wankelde hij weer naar de bestuurderszetel, waar hij zich deze keer in neer liet zakken. Meteen sloot hij het portier af. Hij viste de tablet onder zich vandaan en ontgrendelde hem opnieuw. Het Messenger gesprek stond nog open.

‘Je mag de koffer openen, maar het pakket niet. Doe je dat wel, dan is het voorbij.’

‘Wie is het?’ tikte hij.

Culldings antwoordde direct. ‘Geen belang.’

‘Ik weiger medeplichtig te zijn aan moord.’

Dit keer deed Culldings er iets langer over om een antwoord te sturen. Lucas staarde van de iPad naar buiten. De avondzon trok een oranje film over de achteruit en hulde alles in een zachte gloed, die in schril contrast stond met de duisternis van wat er zich binnen in de wagen voltrok. Hoe was hij hierin beland? Wie deed hem dit aan? Hij was een strafpleiter, dus hij had ongetwijfeld een resem vijanden gemaakt doorheen zijn carrière, maar iemand die hiertoe in staat was?

Ping.

Culldings had een video gestuurd.

Caro schreeuwde: ‘Niet doen!’ Ze zat nog steeds in dezelfde hoek gedrukt van de donkere kamer met de houten muren, enkel verlicht door de flashlight op de camera waarmee ze gefilmd werd. Melanie gilde. Ze probeerde zich vast te klampen aan haar moeder, maar een gehandschoende hand had haar bij haar haren gegrepen en rukte haar

hoofd achterover. Tranen van pijn en angst stroomden over haar vlekkerige gezichtje terwijl Caro met rauwe stembanden dreigementen en smeekbeden krijste en naar haar dochter graaide. Ze keek steeds van Melanie naar een punt achter de camera, een punt dat zich verder bevond dan de gehandschoende hand.

Ze zijn met meer, schoot het door Lucas' hoofd. Iemand anders houdt hen onder schot terwijl die klootzak Melanie pijn doet.

Hij kneep zo hard in de randen van de tablet dat aan één kant van het scherm een regenboogkleurige vlek verscheen.

Caro begon plotseling te spreken, met een stem waarin angst en wanhoop beurtelings de bovenhand haalden: 'Lucas, doe het. Alsjeblieft.'

De gehandschoende hand liet Melanie los, die zich meteen als een foetus opkrulde tegen haar moeder.

De video stopte. Er volgde nog één bericht.

'Rijden.'

Woensdag – 17u16

Het wegdek raasde voorbij. Lucas probeerde zijn blinde paniek te beteugelen, maar zag steeds weer zijn dochter en vrouw voor zich. Wie had hij zodanig tegen de schenen geschopt dat zij het moesten bekopen?

Vergeet het derde slachtoffer niet.

Hij was een strafpleiter die altijd zijn zin kreeg. Soms was vrijspraak niet mogelijk, maar hij zorgde voor de lichtste straf die juridisch enigszins mogelijk was. Hij was de beste in het vak. Zo veel zaken, zo veel teleurstellingen en bittere woede aan de andere zijde... Het kon eender wie zijn. Culldings. John Togadi Culldings.

Er klopt iets niet aan die naam.

Het stuur was glibberig onder zijn bezwete handen, maar hij durfde het niet loslaten. Via de instructies van de GPS reed hij van de grote baan naar een reeks landweggetjes, steeds verder weg van de stad. Waar zou hij terechtkomen?

Lucas, doe het. Alsjeblieft.

Het was niet enkel de naam van Culldings die niet klopte. Er was ook iets met het filmpje. Een detail dat hij over het hoofd had gezien. De oplossing knaagde aan zijn bewustzijn, alsof hij aan de rand van een voetbalveld stond en niet kon verstaan wat ze van het andere eind naar hem schreeuwden.

Midden op een smalle weg omgeven door een akker en een boomgaard, gaf hij een ruk aan het stuur. Stof stoof omhoog, grind knerpte en de veiligheidsgordel trok zich strak toen hij bruusk op de rem ging staan.

Caro's horloge.

Hij greep de iPad en speelde het filmpje opnieuw af. De donkere kamer met de houten wanden en smerige vloer, de gehandschoende hand, Melanie's verwrongen gezichtje, Caro die haar armen naar haar uitstreekte –

Hij pauzeerde de video.

Daar, midden op het scherm: het digitale horloge rond Caro's pols. Door haar haastige beweging waren de cijfers deels een groen waas geworden, als uitgelopen verf, maar toch waren ze duidelijk leesbaar zodra hij inzoomde.

15u20.

Twee uur geleden.

Vloekend liet hij de pedalen los en de motor viel stil. Die klootzak had hem een vooraf opgenomen video gestuurd. Hij had geanticipeerd op Lucas' protest een lijk te vervoeren en had deze beelden uren geleden gemaakt.

De pezen in zijn hals spanden zich aan. Dit was een ziek spel en hij had geen idee wat er met zijn vrouw en dochter aan het gebeuren was.

'Waar zijn ze? Laat me ze NU zien', stuurde hij via het Messenger gesprek.

Culldings antwoordde niet.

'Fuck!' Hij ramde een vuist tegen het stuur. Wat als het al fataal was afgelopen voor Caro en Melanie? Dit was een complot, dit –

Hij hapte naar adem.

Het lijk.

Hij gooide het portier open en rende naar de kofferbak. Een seconde aarzelde hij. Het pakket mocht niet worden opengemaakt. Anders is het voorbij. Maar hij moest het weten, hij kon niet zomaar die verdomde GPS blijven volgen met een dreigement, een twee uur oud filmpje en een onbekend lijk als leidraad. Hij drukte de kofferbak open; de weerzinwekkende geur sloeg hem meteen in het gezicht.

Zijn ogen schoten op en neer over de plastic zak. Aan de vorm probeerde hij af te leiden of het een man of vrouw was.

Of een vrouw en een kind.

Hij klemde zijn tanden zo hard op elkaar dat het pijn deed. Zijn hand rustte op de rits – het kille metaal brandde tegen zijn huid. De camera onder de hoedenplank staarde hem aan.

Iemand tikte hem op zijn schouder.

Woensdag – 17u28

‘Achteruit.’

De man was minstens een meter negentig lang en bijna even breed als de kofferbak. Hij droeg een regenjack over een donkere hoodie, waarvan de kap tot diep over zijn gezicht viel. Een vaalrode sjaal bedekte zijn neus en mond en twee priemende, diepliggende ogen pinden Lucas vast. Hij bracht zijn arm een stukje naar voren. Een automatisch pistool rustte in zijn gigantische hand.

‘Wie ben jij?’ bracht Lucas uit. Zijn hart bonkte in zijn oren. Pas nu zag hij een zwarte Volvo geparkeerd staan, een meter of twintig verderop. Hij had totaal niet beseft dat hij achtervolgd werd.

‘Als je het pakket opent, is het voorbij.’

Een van de ontvoerders.

‘Waar zijn mijn vrouw en dochter?’

De man liet een stilte van enkele seconden vallen. Lucas was zich pijnlijk bewust van het afgelegen landweggetje, van de openstaande koffer met het bebloede lijk, van de gewapende man die hem onder schot hield. Zijn vraag hing als elektriciteit in de lucht, kwetsbaar en verwoestend tegelijk.

‘Verder rijden of het pakket openen, de keuze is aan jou’, zei de man.

Lucas’ kende die stem.

‘Wie ben jij?’

Voor hij er erg in had, had de man uitgehaald met de kolf van het pistool. Een steek van pijn vlamde door zijn hoofd en hij bracht met een kreet zijn handen naar zijn slaap. Een dun straaltje bloed sijpelde langs zijn jukbeen omlaag.

‘Als je nu niet beslist, schiet ik je hersens door je kop.’

Lucas duwde de kofferbak weer dicht. De bonkende pijn vertroebelde zijn zicht. Vanwaar kende hij die stem?

‘Dit is een test,’ gromde de man. ‘We vertrouwen je voor geen haar, meester Dewal.’

Het was alsof Lucas die laatste uitspraak al eens te horen had gekregen, verwoord door dezelfde man, in een andere setting, op een ander moment. En wat bedoelde hij met een test?

‘Waar zijn ze?’ vroeg Lucas. Zijn smekende toon maakte hem misselijk. ‘Dat filmpje is meer dan twee uur geleden opgenomen. Hoe kan ik zeker weten of ze nog leven?’

‘Niks in dit leven is zeker’, snauwde de man. ‘Zoals ik al zei: de keuze is aan jou.’

Opnieuw een stilte. In de verte klonk gedempt verkeersgeruis, maar hier heerste enkel de wind over het open veld. Lucas staaarde de man aan. Zijn ogen waren donker als de nacht.

‘Stap in.’

Lucas deinsde achteruit. Het vuurwapen was losjes op hem gericht, maar het was alsof hij de loop tegen zijn huid kon voelen. Zodra hij weer achter het stuur zat, gaf de man een klap op het dak van de Renault.

‘Rijden maar.’

Woensdag – 17u34

Door de achteruitkijkspiegel zag Lucas hoe de Volvo hem volgde. Hij vervloekte zichzelf dat hij er niet eerder op gelet had. In elk geval had hij nu oog in oog gestaan met een van de klootzakken die zijn gezin belaagden, maar het maakte hem des te moedelozer te beseffen dat ze

met meer waren – wie weet wel een heel netwerk. Wat kon hij doen, behalve hun orders volgen?

Volgens de GPS was het nog twintig minuten rijden.

Wat zou er gebeuren als hij aankwam op zijn bestemming?

Die stem...

De tandwielen van zijn geheugen knarsten. Zonder zijn voet van het gaspedaal te lichten, opende hij het Messenger gesprek opnieuw. Hij tikte op de profielfoto van Culldings en schakelde over op de Facebook app om het volledige profiel te kunnen bekijken. Dat was uiteraard leeg, op die ene foto na. Een gezin van vier, samengetroeft rond een gezelschapsspel.

‘Denk na, verdorie!’ foeterde hij tegen zichzelf.

Dertig meter achter hem fonkelde de lage zon op het dak van de Volvo. Hij keek van de weg naar de foto, zijn voorhoofd een permanente frons, zijn bevende lippen verwrongen in een grimas.

Waarom koos Culldings voor die foto? Een man, een vrouw en hun twee kinderen – of dat wilde het prentje je toch doen geloven – en ze speelden...

Hij kneep zijn ogen tot spleetjes en merkte vierkante, platte schijfjes op, die over een bord tegen elkaar werden geschoven.

Scrabble.

Er klopt iets niet aan die naam.

‘Shit!’

Hij zocht verwoed in de binnenzak van zijn jas en diepte er een balpen uit. Papier, had hij papier? Nu ging zijn vrije hand door zijn andere zakken, en gelukkig had hij in zijn broekzak een verfrommelde rekening

van een of andere bistro zitten. Hij streek het papiertje glad tegen het stuur, hield het op zijn plek met zijn duim en begon letters op te schrijven. Door het onregelmatige wegdek – hij leek steeds verder verwijderd te raken van de bewoonde wereld – was dat geen sinecure, maar uiteindelijk had hij ze allemaal genoteerd. De klinkers en medeklinkers apart.

Ze lachten hem uit, recht in zijn gezicht. De code van de iPad, het lijk in de koffer, het filmpje van twee uur geleden, de gewapende man in de Volvo... En al die tijd, de naam John Togadi Culldings, samengevoegd met een foto van het spel Scrabble. Culldings had hem een anagram gegeven. Een verborgen boodschap, simpel gecodeerd door andere woorden, of in dit geval een naam. Hij moest gewoon de letters op een andere manier tegen elkaar aan schuiven.

Drie minuten lang probeerde hij allerlei dingen uit, steeds gefrustreerder, wetend dat het antwoord binnen handbereik was. Toen schoot hem het sleutelwoord te binnen dat de andere woorden zou ontsluiëren. In de rechtszaal kwamen zelfs de ingewikkeldste zaken neer op één vraag: schuldig of onschuldig?

Koortsachtig begon Lucas opnieuw letters met elkaar te matchen. Na nog een minuut staarde hij naar de blootgelegde boodschap. De pijnlijke plek op zijn slaap bonsde, zijn ogen waren heet en troebel, zijn spieren verkramppt, maar hij had de code gekraakt.

John Togadi Culldings.

Nog altijd onschuldig.

Nu wist hij waarvan hij die stem had herkend.

Een jaar geleden

‘Tijdelijke ontoerekeningsvatbaarheid?’

De jongeman staarde Lucas aan. Hij zag eruit alsof hij al dagen niet geslapen had, met zijn vettige piekjeshaar, zijn vale huidskleur en zijn met paarse schaduwen omrande ogen.

Lucas glimlachte ingetogen. Ze zaten in een verhoorkamer, Benny Vandenberg gehandboeid aan de ene kant van de tafel, hij aan de andere kant.

Hij spreidde zijn handen, klaar om zijn standpunt kracht bij te zetten. 'Kijk, de bewijslast tegen je is onnoemelijk groot. Je vingerafdrukken zitten op het slagersmes, op het lichaam, op...'

'Omdat het mijn mes is!' wierp Benny schril tegen. 'Ga kijken naar eender welk mes uit de slagerij, op allemaal zal wel een vingerafdruk van mij zitten, net als de afdrukken van mijn broers.'

Lucas liet hem razen tot de woordenstroom opdroogde. Hij had deze zaak van alle kanten bekeken, en de oplossing stond als een paal boven water. Benny Vandenberg had zijn vriendin, Stefanie Segers, vermoord met drie gewelddadige messteken. Hij had haar affaire ontdekt met een kerel die een nachtclub runde en hij was buiten zinnen geraakt. Als slager – in een zaak die hij uitbaatte samen met zijn twee broers – had hij toegang tot grote, verwoestende messen. Het lot wilde dat hij net zo'n mes gehanteerd had toen ze de affaire kwam opbiechten.

'Tijdelijke ontoerekeningsvatbaarheid,' begon Lucas op zelfzekere toon, 'betekent dat je een lichtere straf zal krijgen. Waarschijnlijk zal je wel moeten brommen, maar als je je inschikkelijk opstelt naar je psychiatrische begeleiding en een voorbeeldige gevangene wordt, dan is de kans groot dat je straftijd aanzienlijk vermindert.'

'Ik ben onschuldig', zei Benny ademloos.

'Nee Benny. Dat ben je niet.'

Terwijl hij de woorden uitsprak, stond Lucas stil bij het enige element uit het onderzoek dat niet volledig leek te kloppen. Toen Benny achter in zijn eigen zaak overmeesterd werd door klanten die op Stefanies doodskreten afgekomen waren, had er amper bloed op zijn kleren gezeten. Zijn handen en voetzolen waren er wel mee bedekt geweest, aangezien hij een poging had ondernomen haar wonden weer dicht te drukken, maar in normale omstandigheden had zijn schort ermee besproeid moeten zijn, zeker als je uitging van het geweld achter de messteken.

Het was een flinterdun detail waar Benny heel zijn verdediging aan wilde ophangen. Zijn broers hadden hem geloofd en hun spaarcenten geïnvesteerd in een strafpleiter die, zo werd hen verteld, zijn wil steeds wist door te drijven in de rechtszaal. Wat ze niet wisten, was dat Lucas' wil niet overeen zou stemmen met die van hen.

‘Ik heb haar niet vermoord’, zei Benny.

Lucas werd uit zijn overpeinzingen gerukt en streek zijn gelaatsuitdrukking weer glad. Hij mocht niet twijfelen nu, en zeker geen zwakheid tonen tegenover zijn cliënt.

‘Benny...’

‘Het was die kerel met wie ze me bedroog!’ Benny gilte en Lucas voelde plaatsvervangende schaamte. ‘Ik zag hem weglopen via de achterdeur, hij had wél bloed op zijn kleren!’

Heel bewust liet Lucas een stilte vallen.

‘De politie heeft de heer Goris onderzocht, Benny’, zei hij na een tijdje. ‘Dat weet je. Er zijn geen bebloede kleren gevonden en hij had een waterdicht alibi.’

‘Dat zijn vriendjes uit de club hem hebben bezorgd!’

‘Jouw vingerafdrukken zaten op het mes, niet die van hem. Al het bewijs wijst jou als dader aan. Tijdelijke ontoerekeningsvatbaarheid is onze beste kans.’

‘Jij bent mijn advocaat.’ Benny’s kleurloze lippen trilden. ‘Je hebt gezworen me te helpen.’

Lucas toonde hem een meelevende glimlach. ‘Dat doe ik ook.’

Enkele weken later besliste de rechter dat Benny Vandenberg gehandeld had in een tijdelijk moment van waanzin, en hij kreeg tien jaar celstraf onder strikte psychiatrische begeleiding. Benny zag er verslagen uit, klein en breekbaar onder het gewicht van het juridische systeem. Lucas had medelijden met hem, maar wist dat hij juist had gehandeld. Dat zou hij zichzelf die dag nog verschillende keren toefluisteren, onderweg naar huis, onder de douche, net voor hij in slaap viel. Hij had gedaan wat juist was.

Toen hij overeind kwam, kruiste zijn blik die van de andere twee broers Vandenberg. In tegenstelling tot Benny waren ze groot en stevig, waardoor ze er dreigend uitzagen in het tegenlicht van de herfstzon die door de hoge ramen viel. Zodra Lucas binnen gehoorsafstand was, beet een van hen hem toe: ‘We vertrouwen je voor geen haar, Meester Dewal.’

‘Onze broer is nog altijd onschuldig.’

Woensdag – 17u47

‘Benny.’

Lucas prevelde de naam voor zich uit, steeds opnieuw. Hij keek opzij naar de iPad. Hij kon de politie inlichten en die twee klootzakken – Benny’s broers – laten oppakken. Maar ze zouden het meteen weten als hij probeerde een e-mail te versturen; ze waren immers geïnfilteerd op zijn account en ze hadden de tablet onder controle. Zijn smartphone

bovenhalen was ook geen goed idee.

Hij keek recht in de lens van de dashcam boven de zonneklep.

‘Ik weet wie jullie zijn’, begon hij moeizaam. ‘Ik weet waarom jullie dit doen. Het is nog niet te laat. Laat mijn vrouw en dochter gaan, en ik rep hier met geen woord over tegen de politie. Ik vergeet dat dit ooit is gebeurd.’

Konden ze hem zelfs horen via die camera's? Hij verwachtte dat het Messenger gesprek weer tot leven zou komen, misschien opnieuw met een of ander dreigement, maar dat gebeurde niet. De Volvo bleef dezelfde afstand bewaren.

Nog zeven minuten tot de bestemming was bereikt.

Een scherpe pijn deed hem sissend inademen. Door de spanning was hij op zijn onderlip gaan kauwen en hij proefde bloed. Het herinnerde hem aan de rode vlekken op de lijkzak, aan het spetters die niet op Benny's kleren had gezeten.

Ik heb het juiste gedaan.

Benny zou nooit onschuldig zijn bevonden. Geen enkele advocaat had een zaak kunnen maken van het feit dat er te weinig bloed op zijn kleren zat.

Geen enkele.

Hij, Lucas Dewal, had voor de beste oplossing gezorgd gezien de omstandigheden. Benny had hem dankbaar moeten zijn, net als zijn broers, die zich met deze wantoestand een zwaar misdrijf op de hals haalden. Ontvoering en afpersing. En moord. In een flits zag Lucas zichzelf op de voorpagina van een krant, met een ongeschoren gezicht en holle ogen en boven de foto de quote: ‘De laatste keer dat ik Melanie zag...’

‘Nee!’ Speeksel vloog tegen de voorruit aan, roze door zijn kapotte lip.

Hij zag Benny weer voor zich, tenger en vol ongeloof. ‘Maar ik ben onschuldig.’

Lucas, doe het. Alsjeblieft.

‘Ik doe het, Caro’, beloofde hij. Zijn borst schokte. ‘Ik doe het.’

Hij nam opnieuw de iPad, deze keer met beide handen, en hield het stuur tussen zijn knieën. Voor de camera’s leek het of hij wanhopig het Messenger gesprek nalas.

Alsof de broers Vandenberg iets vermoedden, verscheen er onderaan het gesprek, zogenaamd gestuurd door Lucas zelf: ‘Ogen op de weg, meester Dewal.’

Net op tijd. Lucas legde de iPad weer op de passagierszetel en greep het stuur krampachtig beet.

Woensdag – 17u54

‘Bestemming bereikt.’

De heldere computerstem van de GPS klonk uit het dashboard. Lucas drukte op de rem. Hij kwam tot stilstand aan het einde van een doodlopend bospad, omgeven door huizenhoge dennenbomen. De auto was er slechts met veel gehobbel en met een snelheid van maximum tien per uur geraakt. De laatste kilometer van het traject had hem geleid naar wat het einde van de wereld leek.

Zodra hij afgeslagen was naar dit pad, was de Volvo gestopt hem te schaduwten. De wagen was gewoon doorgereden.

Ping.

‘Volg het wandelpad tussen de bomen, meteen rechts van de auto. Neem het pakket mee zonder het te openen. Je hebt vijf minuten om de

blokhut te bereiken. Laat de iPad en je mobiele telefoon achter in de wagen.'

Shit. Lucas las het bericht twee keer. Zijn huid voelde als een strakke, statische ballon en het zou hem niet verbazen als hij veertig graden koorts bleek te hebben.

Hij moest tijd winnen.

Met de iPad op zijn knieën begon hij een antwoord te typen, terwijl zijn andere hand in zijn broekzak naar zijn telefoon tastte. Zijn vingerafdruk ontgrendelde het toestel, dat nu half uit zijn broekzak stak. Vliegensvlug vloog zijn duim over het scherm, terwijl zijn andere hand bleef typen.

'Toon me mijn vrouw en dochter, NU. Geen bullshit meer, ik wil ze zien!'

Zodra hij op verzenden drukte, legde hij zijn smartphone naast zich op de passagierszetel, vol in het zicht van de dashcams.

'Ze leven. Als jij doet wat we je opdragen. De tijd loopt, meester Dewal.'

Lucas vloekte, smet de tablet naast zijn telefoon en stapte uit. Nu de avond als grijsblauw fluweel was neergedaald, was de lucht merkbaar frisser geworden en er filterde slechts weinig licht door de gigantische naaldbomen, die hem als schildwachten leken in te sluiten.

Hij opende de koffer.

Zijn handen zochten houvast op het kille, gladde plastic. Meteen viel hem het enorme gewicht op.

Dood gewicht.

De bittere smaak van gal spoelde door zijn mond en hij kokhalsde, maar hij klemde zijn tanden op elkaar en gaf een ruk aan de lijksak. Met een zompig geluid scheurde het los van de bodembekleding. Langzaam maar zeker sleepte hij het uit de auto, tot het met een zware bons op de

bosweg belandde.

Hijgend keek hij om zich heen. In de wijde omtrek was er was geen levende ziel te bespeuren.

De vijf minuten die hij had om de blokhut te bereiken waren al ingegaan; hij moest zich haasten. Zijn blik schoot door de autoruit nog even naar zijn smartphone, hij prevelde een zinloos schietgebedje en begon uit alle macht aan het lijk te trekken, zijn handen achter twee kabelbinders gehaakt.

Woensdag – 17u56

Het wandelpad was smal. Een dicht naaldentapijt dempte zijn voetstappen en het schuren van de zak, die om de haverklap bleef steken achter opstekende wortels. De gedachte aan Caro en Melanie gaf hem de kracht om verder te gaan, sneller dan zijn lichaam toeliet. Zijn rug deed zeer, zijn keel was rauw en zijn hoofd klopte, maar de fysieke pijn was niets vergeleken met de angst en woede die door zijn aderen ruiste.

Na wat wel een eeuwigheid leek, maar niet langer geduurd kon hebben dan vier minuten, doemde een donkere, met mos begroeide blokhut op tussen de boomstammen. Het enige raampje aan de voorzijde was zo groezelig dat het amper licht doorliet, dus Lucas kon niet zeggen of er iemand binnen was of niet.

De voordeur stond open.

Hij sleepte het lijk zo snel als hij kon naar binnen en liet het los; de kabelbinders hadden diepe striemen achtergelaten op zijn handpalmen. Er was niemand.

Meteen werd zijn blik naar de linkerhoek gezogen. Daar hadden Caro en Melanie gezeten, uren eerder. Hij herkende de opgestapelde balken, de aangestampte grond en hoorde de echo's van hun geschreeuw.

Er klonk een dreun.

Met zijn hart in zijn keel draaide hij zich om.

De deur was dichtgevallen. Pas nu zag hij de gloednieuwe deurdranger, die glimmend afstak tegen het donkere hout en die de deur automatisch had doen sluiten. Hij strompelde erheen en begon aan de aftandse kruk te trekken, maar er was geen beweging in te krijgen. Hij bracht zijn neus naar de minuscule kier tussen de muur en de deur en zag een slot dat minstens even nieuw was als de deurdranger.

Aan zijn voeten lag een plat stuk hout, dat de deur open had gehouden en dat hij per ongeluk met zijn voet had weggeschopt om het lijk binnen te kunnen sleuren.

Hij was in de val gelopen.

Opnieuw.

Schreeuwend wierp hij zich tegen het raampje aan, maar zelfs als hij het glas zou inslaan, zou hij er nog geen been doorheen kunnen wurmen. Zijn ogen schoten over de rest van de hut: de ronde, vochtige balken, de aarden vloer, het dak van dikke planken. Kippenvel trok over zijn nek en armen en hij begon te klappertanden, niet meer wetend of het van angst of kou was.

Toen zag hij de schaar en de lucifers liggen, in de schaduw langs een van de wanden, netjes naast elkaar geplaatst. Te netjes.

‘WAT WILLEN JULLIE?’ Hij duwde zijn handpalmen tegen zijn oogkassen alsof hij zo de werkelijkheid buiten kon sluiten, maar gaf ten slotte toe en raapte de sinistere voorwerpen op.

Hij schudde met het doosje lucifers; het zat vol. De schaar was een eenvoudige, grote keukenschaar, zoals je er in elke supermarkt vond.

Als je het pakket opent, is het voorbij.

Hij liet de lucifers vallen, schoof naar het lijk toe en knipte de kabelbinders los. Een tel later had hij de rits omlaag getrokken en oncontroleerbaar jammerend, turend door zijn op elkaar gedrukte, natte wimpers, rukte hij de lijkszak open.

Het was Kevin Goris. Lucas wist niet of hij hem zo snel herkende omdat hij ergens verwacht had dat hij het was, maar ondanks de wasachtige gelaatskleur, de glasharde blik en de openstaande mond herkende hij onmiddellijk de tweede verdachte in de zaak van Benny Vandenberg, de man met wie diens vriendin een affaire had gehad. Zijn romp en hals waren opengesneden met drie woeste uithalen van een slagersmes; precies dezelfde verwondingen die Benny's vriendin fataal geworden waren.

Wraak.

Hij had het kunnen denken. Maar wat hij niet verwacht had, wat hij nooit verwacht kon hebben, was de brief die op de bebloede borst van Kevin plakte.

‘Je vrouw en dochter zijn zwaar verdoofd en liggen thuis in bed. Ze zullen zich niets herinneren van de afgelopen 24 uur. Als je dit leest, heb je het pakket opengemaakt, en is het voorbij. Je kan naar huis.’

Lucas staarde naar de brief. De letters dansten voor zijn ogen.

Hij had van in het begin geweten dat ze een spel met hem speelden.

Hij had er van in het begin een einde aan kunnen maken.

‘Meester Dewal.’

De stem kwam gedempt van achter het raampje. Lucas stootte een geschrokken kreet uit, krabbelde overeind en stond oog in oog met de

man uit de Volvo, die deze keer zijn kap en sjaal had laten zakken, zodat zijn hoekige, van haat verwrongen gezicht blootgelegd werd. Hij moest een andere route genomen hebben naar de blokhut. Nog een teken dat de broers alles van in het begin zorgvuldig uitgedokterd hadden. Hoe lang zouden ze er al mee bezig zijn geweest? Hoe lang sluimerde dit gevaar al boven Lucas en zijn gezin?

‘Klootzak!’ Lucas’ vuist ramde zich door het broze glas, waardoor de scherven zich vastbeten in zijn huid en bloed over het kozijn druppelde. Hij voelde het niet eens.

De man bleef onbewogen, net buiten zijn bereik.

‘Je weet intussen wie wij zijn’, ging hij verder. ‘En je wist dat als je het pakket opende, het voorbij was. Dan had je de brief gevonden die je vertelde dat je vrouw en dochter veilig zijn. Dan had je naar huis kunnen terugkeren, de politie kunnen inschakelen en hen de bewijzen tonen. Ondanks alles wilden we je een eerlijke kans geven in de vorm van een test, een risico. Maar het zit niet in je aard om risico’s te nemen, is het niet?’

Caro’s stem, gesmoord en gebroken: Lucas, doe het. Alsjeblieft. Hij was zo dom geweest. Zo dom.

‘Eigenlijk best ironisch hoe snel de grote Lucas Dewal in de val gelokt kan worden’, hoonde de man. ‘Bijna net zo vlot als hij ons een jaar geleden misleid heeft, toen we hem in de arm namen omdat we dachten dat hij de beste in zijn vak was.’

Lucas schudde zijn hoofd, eerst langzaam, dan steeds heftiger. Zelfs toen hij onderweg gestopt was om in een impuls de lijkzak te openen en deze man hem ogenschijnlijk tegen had gehouden, was de oplossing binnen handbereik geweest. Dit is een test. Lucas wist niet eens meer hoe de broers van Benny heetten. Het was een jaar geleden niet belangrijk

geweest. Het enige wat toen telde, was de zaak tot een goed einde brengen.

De zaak winnen.

Hij had gedaan wat hij kon. Juist gehandeld. Alle perspectieven in rekening gebracht, alle scenario's doorlopen.

Maar het bloed dan?

‘Het is tijd om de rekening te vereffenen.’

Lucas ving vaag het geluid op van water dat ergens tegenaan klotste.

‘We zijn in je huis geweest en hebben je kam, je tandenborstel en je scheermes meegenomen. Oh ja, en je vrouw en dochter, maar zij zullen zich daar niks van herinneren. Daarna hebben we Kevin Goris een bezoekje gebracht. Jij hebt hem vermoord. Je DNA zal te vinden zijn bij het slachtoffer thuis en op het moordwapen. Jouw Lexus staat op zijn oprit geparkeerd en de Renault, die binnenkort volledig zal uitbranden, is van hem. Al het resterende bewijs zal in jouw richting wijzen.’

Uitbranden? Gingen ze de Renault in de fik steken? Lucas werd overspoeld door een nieuwe golf paniek. Hij hoorde weer water klotsen.

‘Hoe voelt dat, meester Dewal?’

De stem verplaatste zich, het gezicht van de man verdween en Lucas bracht zijn mond naar het gebroken glas en gilde: ‘Kom terug! KOM TERUG, KLOOTZAK!’

De man zweeg. Zijn voetstappen cirkelden om de hut heen, ritselend op de gevallen dennennaalden. Water spetterde tegen de buitenmuren op. Pas toen een scherpe geur zijn neus binnendrong en zich vastbeet op zijn tong, beseft Lucas dat het geen water was.

Een seconde lang verloren zijn spieren hun kracht, alvorens plotseling

unaniem te verkrampen. Een warme vlek bloeide open aan zijn kruis en trok een spoor over zijn grijze kostuumbroek. Zijn ruggengraat beefde en versteende tegelijk, de wonde aan zijn slaap schrijnde en zijn woede sloeg om in doodsangst.

‘Alsjeblieft, doe dit niet. Ik heb een dochter. Alsjeblieft.’

Lucas’ smeekbede stierf op zijn lippen toen de voetstappen plots halthielden, vlakbij het raampje waar hij nog steeds tegenaan gedrukt stond.

Een klap tegen zijn schedel. Hij deinsde versuft achteruit, bracht zijn armen omhoog en voelde iets nats over zijn hoofd en borst druipen. Hij begon weer te schreeuwen, rukte aan zijn kleren en krabde over zijn huid in een poging het stinkende goedje van zich af te krijgen, maar het was alsof hij er zelf mee doordrenkt was. Een oranje jerrycan lag na te lekken op de grond aan zijn voeten.

‘Deze keer is er geen makkelijke uitweg, meester Dewal.’

De man was weer voor het raampje verschenen. In zijn nachtzwarze ogen brandde nu een licht; het duisterste licht dat Lucas ooit gezien had. Hoe ver kon wraak een mens drijven? Dit zou Benny niet uit de gevangenis halen. Het zou zijn naam niet zuiveren.

‘We geven je een laatste keuze’, zei de man. ‘Caro en Melanie liggen thuis verdoofd in bed. Mijn broer is momenteel bij hen. Wat er met hen zal gebeuren, ligt in jouw handen.’

‘Wat? Je zei dat ze veilig waren!’ Lucas kroop weer naar het lijk toe, dat alles met glazige ogen gadesloeg, en trok de brief los van diens borst.

‘Als je het pakket sneller had geopend.’

‘Dat slaat nergens op!’ krijste hij, en hij smet de brief naar de man toe. Vochtig van in de plastic lijkzak te hebben gezeten, bleef hij kleven aan

de scherven op het raamkozijn. Een afschuwelijke grijns brak het gezicht van de man in twee.

‘Jullie zouden hen geen kwaad doen’, stamelde Lucas. ‘Ze zijn onschuldig.’

‘Dat zijn ze’, beaamde de man. ‘Maar waarom zou dat ons wat kunnen schelen? Kon het jou wat schelen?’

Alle lucht was uit Lucas’ longen geslagen. ‘Laat hen met rust.’

De man zweeg nu en gooide een sleutel binnen. Glimmend landde hij naast de jerrycan. Lucas wilde hem oprapen, verstijfde, keek toen weer naar de man. Zijn uitgestrekte vingers beefden.

‘Met die sleutel kan je inderdaad de hut uit.’ De man grijnsde nog steeds. ‘Ik zal je niet tegenhouden. Je kan nog altijd naar huis vertrekken. Maar wat zal je daar aantreffen?’

Dit is een test. We geven je een laatste keuze.

‘Jullie zouden hen geen kwaad doen’, herhaalde Lucas, maar dit keer klonk de twijfel even scherp als de benzine rook. ‘Jullie moeten mij hebben.’

‘Oh, we hebben je’, zei de man. ‘Hoe je het ook draait of keert, we hebben je. Maar zoals steeds heb jij het laatste woord. Zo heb je het graag, of niet soms?’

Zijn blik verschoof naar het pakje lucifers.

‘De sleutel of de lucifers. Jouw leven of hun leven. Jouw keuze.’

Toen stapte de man achteruit en verdween hij uit het zicht. Lucas stortte neer. De misselijkmakende cocktail van benzine, bloed, aarde en de verrotting van Kevin Goris wrong zijn maag uit, maar het was enkel bittere gal die over zijn lippen droop. Hij sloot zijn ogen, probeerde zich

Caro en Melanie voor de geest te halen, niet schreeuwend en in paniek, maar gelukkig, ongedeerd.

Het moet bluf zijn geweest.

Tijdens zijn laatste momenten in de Renault, net voor hij zijn bestemming zou bereiken, had hij screenshots genomen van het gesprek met John Togadi Culldings. Een gesprek dat wellicht op dit moment aan beide zijden gewist werd, zowel vanuit Culldings nepaccount als vanuit Lucas' gehackte account. Via Airdrop had hij de screenshots vervolgens naar zijn iPhone gestuurd, en toen hij zijn wanhopige antwoord typte, na de laatste instructie om het lijk naar de blokhut in het bos te brengen, had hij de doorgestuurde bestanden op zijn telefoon geaccepteerd en geüpload op de Google Drive van zijn kantoor, in de hoop dat de broers Vandenberg dat niet hadden kunnen infiltreren. Binnenkort zou Patrick de bestanden vinden. Misschien had hij ze al gevonden.

Is het bluf?

De haat die van de man had afgestraald, was echt geweest, bijna tastbaar. Maar Caro en Melanie hadden hier niets mee te maken, ze waren onschuldig.

Maar waarom zou dat ons wat kunnen schelen? Kon het jou wat schelen?

Lucas nam een lucifer uit het pakje. Hun lot lag in zijn handen, even breekbaar als dit houten stokje. Hadden de broers gelogen? Zouden ze Caro en Melanie vermoordden zelfs als hij de hut met zichzelf erin in de fik zou steken? Of zouden ze hen níet vermoorden, ook al besloot hij de sleutel te gebruiken en te ontsnappen aan een verschrikkelijke dood?

Lucas boog zijn hoofd. 'Het spijt me.'

Hij streek de lucifer af.

Donderdag – 06u22

Een slaperige stilte omhelsde de woonwijk waar de villa van het gezin Dewal stond, terwijl in het oosten de zon koperrood ontbrandde. De gordijnen van de grote slaapkamer deinden zacht door het briesje dat door het raam waaide. Ook binnen hield de stilte aan.

Op het bed, grijs afgetekend in het pas ontwaakte daglicht, lagen Caro en Melanie stil en vredig in elkaars armen.

Sweet Sixteen

GILLIAN KING

De allereerste keer dat ik haar zag, wist ik dat ik haar wilde martelen tot ze haar laatste adem zou uitblazen. Ik hunkerde naar haar langzame, pijnlijke dood. Haar grijsblauwe betraande ogen zouden me aanstaren, biddend voor haar leven. Hopend op een wonder dat nooit zou komen.

In die laatste minuten voordat ze zou sterven zou ik de doodsangst over haar gelaat zien trekken. Die complete paniek wanneer je de dood letterlijk in de ogen kijkt. Levensgrote pupillen. Haar kaak verstijfd van de adrenaline. Ze zou me smeken om genade en ik zou glimlachen. Een serene lach die een toegankelijkheid op mijn gezicht zou plaatsen waar ze zo naar verlangde. Ze zou denken dat ze me uit evenwicht begon te brengen met haar tranen, dat haar smeekbedes effect hadden. Een flinterdun sprankje hoop zou bezit van haar nemen. Dat zou het moment zijn om mijn broekriem om haar ranke nek te wikkelen. Mijn riem die verantwoordelijk zou zijn voor de vele bloedende striemen op haar naakte lijf. Ik zou geen haast hebben. Ik zou intens genieten van deze laatste minuten die ik zo vaak in mijn hoofd heb nagespeeld. Met geduld zou ik het laatste restje zuurstof uit haar longen persen. Ze zou tegenstribbelen als een big dat geslacht werd. Spartelende armen en benen. Haar ogen wijd opengesperd, zoals in een film. Ze zou zichzelf bevuilen. Met een laatste harde ruk zou ik een einde maken aan haar leven. Ze zou voor eeuwig zestien blijven.

Ik heb altijd geweten dat ik anders was. Anders dan de jongetjes op mijn school. Anders dan mijn twee grote broers. Anders dan de mannen met wie de mooie, intelligente vrouwen op deze wereld hun leven willen

delen. Mijn oma was de enige persoon op aarde die mijn ware ziel leek te zien. Zij wist dat ik anders was. Als ze dacht dat ik het niet door had, staarde ze naar me met haar bijna zwarte kraalogen en die diepe fronsrimpels op haar voorhoofd. Als ze dacht dat ik sliep, kwam ze naast me zitten op de rand van het logeerbed. Ik hoorde haar ademhaling. Onrustig. Geagiteerd. Ik zag voor me hoe ze haar handen wanhopig ineenvouwde en zich tot de hemel richtte. Ze was niet gelovig, maar toch zocht ze haar heil in een hogere macht. Alsof ze wist dat er niemand op aarde was die mij kon redden. Haar jongste kleinzoon had het bloed van de duivel door zijn aderen stromen en zij wist het. Helaas is oma niet oud geworden. Op een ochtend miste ze derde traptrede van boven. Ze tuimelde als een lappenpop de trap af. Haar hoofd sloeg keihard tegen de plavuizen. Ze was op slag dood.

Als nakomeling had ik het goed thuis. Mijn moeder droeg me op handen. Mijn broers beschermden me. Mijn welgestelde vader was trots op mijn bijzonder hoge intellect en mijn uitzonderlijke sportieve prestaties. Overdag was ik de ideale zoon. Ik wist wat er van me verwacht werd en ik kon het toneelstukje moeiteloos opvoeren. 's Nachts kon ik zijn wie ik werkelijk was. Ik was piepjong toen ik mijn eerste fantasieën over het doden van levende wezens kreeg. Ik ging steeds vroeger naar bed, zodat ik veilig verscholen onder mijn donzen dekbed voor me kon zien hoe ik zou doden. Het vulde me met een gelukzalig gevoel. Een gevoel dat niets of niemand kon overtreffen. Alsof het mijn lotsbestemming was om kapot te maken. Hoe ouder ik werd, hoe intenser het verlangen. Het zou jaren duren eer ik daadwerkelijk de stap zette om te doden. Mijn eerste slachtoffer was een oude kater. Het beestje had het einde van het jaar sowieso niet gered, dus het voelde eerder aan als een gift. Ik heb hem niet laten lijden. Hooguit een beetje. Ik was in die tijd nog een broekie. Bang om betrappt te worden. Bang dat het beest een ervaring zou krijgen en me zou aanvallen. Bang dat ik niet

echt zou durven doden. Dat ik op het laatste moment zou terugkrabbelen. Maar dat gebeurde niet. Ik deed het. Ik doodde de kat van de burens door hem kinderlijk eenvoudig mee te lokken en hem in een zak in het kanaal te werpen. Het gaf me een gevoel van euforie.

De innerlijke rem die ik voorheen voelde ging tezamen met de oude kater kopje onder in het kanaal. Mijn nachten werden lang en onrustig. De adrenaline die door mijn aderen pompte weerhield me ervan om in slaap te vallen. Ik zag tot in de details voor me hoe ik dieren van hun leven beroofde. Ik gaf toe aan mijn lust en ik doodde alsof mijn eigen leven ervan hing. Het stilte de honger in mijn hart. Eventjes.

Met elk dood beest leek er een soort verzadiging op te treden. Hun bloed en lijden deed me steeds minder. Dieren zijn zulke gemakkelijke slachtoffers. Ze bieden geen tegenstand. Ze kunnen niet op je inpraten. Ze worden nauwelijks gemist. Af en toe hing er een geprint fotootje van een vermiste kat vastgeplakt op een lantaarnpaal. Maar dat was het dan ook wel.

Het voelde alsof ik een gespleten ziel had. Ik was een goed opgevoede, welbespraakte en sportieve jongen uit het dorp. Intelligent. Muzikaal. Redelijk charmant. Steeds vaker omringd door giechelende pubermeisjes. Maar vanbinnen voelde ik het kwaad in me groeien. Als een tumor. Ze zeggen dat psychopaten geen geweten hebben. Geen empathie. Dat ze het verschil tussen goed en slecht niet kunnen aanvoelen. Die vlieger ging voor mij niet op. Ik wist exact wat verdorvenheid inhield. Het staarde me recht in mijn ogen wanneer ik in de spiegel keek.

Ik denk dat mijn leven veel eenvoudiger geweest was als ik dat onderscheidende vermogen niet zou hebben gehad. Dat ik zou kunnen moorden zonder gevoel. Zonder emotie. Zonder angst. Als een machine. Maar zo werkte het niet bij mij. Ik wist dondersgoed dat mijn obsessie

met de dood verkeerdd was, maar het was groter dan ik. Het verlangen om een mens te doden brandde een gat in mijn hart. Ik kon nauwelijks functioneren, maar ik gaf er niet aan toe. De innerlijke rem was terug. Een dier doden was iets compleet anders dan een mens het leven ontnemen. Als ik dat eenmaal zou doen, was er geen weg meer terug.

Ik probeerde mijn verlangens te verdoven met drank. Op mijn twaalfde sloeg ik mijn eerste biertjes achterover. Op mijn veertiende blowde ik me zo suf dat mijn cijfers dramatisch kelderden. Ik begon te stelen om aan coke te kunnen komen. Ik was nog maar een schimp van de atletische jongen die ik ooit was. Op mijn vijftiende werd ik ontmaagd door Sanne Woudstra. Toen ik bovenop haar lag en ze me met haar grote, bruine ogen aanstaarde, was het verlangen om haar te wurgen zo groot dat ik het gevoel had te stikken. Mijn hoofd liep rood aan en het kostte me al mijn zelfbeheersing om mijn vingers niet rondom haar keel te plaatsen. Het was alsof ze de poorten naar de hel die ik angstvallig dicht probeerde te houden, wagenwijd had opengezet. De vraag was niet of ik een mens zou doden, de vraag was wanneer.

Het was vrijdag 26 februari 2019 om elf over negen 's ochtends toen ik eindelijk antwoord op die vraag kreeg. Ik reed met de auto in de richting van mijn werk, toen ik haar aan de overkant op een zandweggetje zag fietsen. Het meisje met de rode rugtas. Ik kon niet stoppen met staren. Mijn lichaam begon pijnlijk te branden. Ze was alles waar ik van gedroomd had. Lange, blonde, glanzende haren die dansten in de wind. Een tevreden glimlach rond haar lippen. Een perfect klein neusje. Zo onschuldig. Zo puur. Een gezicht als een engel. Ze was het mooiste meisje dat ik ooit gezien had. Klein, maar met een zelfverzekerdheid die de complete straat vulde. Onschuldig en sexy tegelijk. Alles aan haar fascineerde me. Ik wist in die paar seconden dat ik haar zag, dat zij degene was die ik moest kiezen.

Haar naam was Noëlle. Ze was zestien. Ze woonde tweeëndertig minuten en veertien seconden bij me vandaan. Het duurde weken eer ik haar woonplaats wist te achterhalen. Maar eenmaal gelokaliseerd wist ik al snel meer van haar dan haar eigen moeder. Hoe laat ze opstond. Hoe laat ze ging slapen. Wat ze at. Wat ze dronk. De middelbare school die ze bezocht. De sport die ze beoefende. Haar vrienden. Haar vriendje. Ik wist wanneer hij op haar lag. Ik wist hoe lang hij op haar lag. En iedere keer dat hij op haar lag, fantaseerde ik dat ik degene was die haar nam. Met mijn beide handen dwingend op haar keel. Ruw. Grof. Geen genade.

Er zijn honderden manieren om iemand te vermoorden. Maar er zijn slechts een paar manieren om een lichaam voorgoed te laten verdwijnen. Die constatering gaf me kopzorgen. Ik zag met speels gemak voor me hoe ik Noëlle zou afslachten als een beest, maar daar stopte de film. Wat moest ik met haar lichaam doen? Hoe kon ik voorkomen dat de sporen mijn kant op zouden wijzen?

Het ongeduld werd me bijna te veel. Het scheelde niet veel of ik had haar in een opwelling van haar fiets gereden en aan stukken gesneden in het bos. Er waren dagen dat het me niets meer kon schelen, dan maar de bak in. Alles om dat brandende verlangen in me tot bedaren te krijgen. Die schreeuw om bloed die mijn hoofd en lichaam deed barsten van de pijn. Ik leed.

Het enige dat me rust gaf was het vooruitzicht dat ik haar zou laten lijden. Het zou geen impulsieve moord worden waar ik geen voldoening uit zou kunnen halen. Het zou een tergend langzame martelgang worden.

Noëlle moest lijden voor mijn genot. Ze moest lijden om mijn honger te stillen. Haar dood zou ervoor zorgen dat die dwingende stem in mijn hoofd voor eeuwig zou zwijgen. Hoe het zou voelen om iemand te vermoorden? Hoe het zou voelen om iemand te horen schreeuwen van

pijn? Hoe het zou voelen om iemand te horen smeken voor haar leven? Binnenkort zouden al die vragen worden beantwoord. Noëlle's dood zou me de rust geven waar ik heel mijn leven al zo naar verlangde.

Natuurlijk voelde ik iets van medelijden. Ze was zestien. In de bloei van haar leven. Ze was geliefd bij velen en ze zou gemist worden. Ze zou vreselijk gemist worden. Maar ik voelde vooral ook pure opwindning. De gedachte aan haar vastgebonden lichaam. De pijn op haar onschuldige gezicht. Het gaf me een kick die ik nooit eerder gevoeld had.

Vier maanden lang plande ik met militaire precisie haar ontvoering en haar dood. Ik liet niets aan het toeval over. In de krochten van het world wide web vond ik alle informatie die ik nodig had om een lijk moeiteloos te laten verdwijnen. Marteltechnieken die zelfs mijn wildste fantasie te boven gingen. Foto's, filmpjes, er stonden zelfs complete handleidingen online. Het gaf me een soort opluchting om te weten dat ik niet de enige op de wereld was met zulke verlangens. Overal op de wereld waren mannen en vrouwen zoals ik. Op het oog normaal, maar vanbinnen met zieke verlangens die het daglicht niet konden verdragen. Ik was eigenlijk nog vrij onschuldig als ik mezelf vergeleek met een aantal gasten in een van de vele verscholen chatrooms.

Ik zag het meest op tegen de ontvoering zelf. Het was vrij eenvoudig om een dier ongemerkt midden in de nacht af te slachten, maar een jong meisje was een heel ander verhaal. Noëlle lag vaak al om elf uur te slapen. Haar dagen waren vervelend voorspelbaar. School. Huiswerk. TikToks maken bij vriendinnen. Oppaswerk bij de burens op nummer 22. In de avonden fietste ze altijd veilig samen met haar vriendinnen door de straten. Nooit alleen. Om maar te zwijgen over dat vriendje van haar dat altijd als een aasgier om haar heen cirkelde.

De enige mogelijkheid die overbleef was 's ochtends vroeg. Op zondagochtend verliet ze haar veilige woning vaak voor dag en dauw in

haar te strakke hardlooptenue. Moederziel alleen. Vertrouwend op de goedheid van de mens.

Ik zou liegen als ik zou beweren dat haar wulpse lichaam me volledig koud liet. Maar ik verlangde niet op die manier naar haar. Ik wilde haar niet nemen, ik wilde haar breken.

Het gaf me stress. Ik had alles tot in de puntjes uitgewerkt, maar haar ontvoering bleef een onzekere factor. Drie zondagen op een rij parkeerde ik mijn auto langs de kant van de weg en keek ik toe hoe Noëlle in gedachten verzonken langs me jogde. De vierde keer werden we gestoord door een vervloekte hondenbezitter die de weg overstak. De vijfde keer was ze er niet, het regende te hard. De zesde en zevende keer was er wederom geen mens te bekennen. Alleen Noëlle. Onwetend van het gevaar dat iedere week als een schim dichterbij kwam. Ik keek hunkerend toe hoe ze in haar sporttenue langzaam uit mijn gezichtsveld verdween en ik wist diep vanbinnen dat de tijd gekomen was om tot actie over te gaan. Over een week van nu zou ze het bos niet weten te bereiken.

Het miezert en het is amper tien graden wanneer ik mijn zwarte Peugeot exact zeven dagen later langs de kant van de weg parkeer. Met een onrustig gevoel tuur ik naar de app van buienalarm. Als het maar niet te hard gaat regenen, dan blijft ze thuis. Zo gedisciplineerd is ze niet.

Ik heb de hele nacht amper geslapen. Ik ben te opgewonden. Rond vijf uur 's ochtends stond ik al naast mijn twijfelaar, stijf van de adrenaline. Ik was ruim twee uur te vroeg op de plaats van bestemming, maar ik wilde geen risico's nemen.

Het moet vandaag gebeuren, dat voel ik aan alles. Ik voel me dat kleine jongetje dat op het punt stond de oude, zieke kat van de burens in het kanaal te werpen. Zenuwachtig. Bang om gepakt te worden. Maar

tegelijkertijd groot en machtig, want ik ga over leven en dood.

De tijd kruipt voorbij. Ik word knettergek van het wachten. Rusteloos staar ik voor me uit. Nog een minuut of tien, dan begint het spektakel.

Ik sta krampachtig voorover gebukt achter mijn auto. De kofferbak staat wagenwijd open. Iedere spier in mijn lijf is aangespannen. Ik heb het gevoel uit elkaar te barsten. Ik hoor haar voetstappen van mijlenver aankomen. Het geluid van haar sneakers die het grind raken, zorgt voor een explosie aan spanning in mijn maagstreek. Mijn rechterhand omklemt een grote stalen moersleutel. Mijn vingers trillen van de opwinding.

Nog drie passen, nog twee...

Ik draai langzaam haar kant op. Ze heeft haar blonde haren samengebonden in een hoge staart. Zwarte legging. Blauw topje. Lichtroze wangen op haar witte porseleinen huid. AirPods. Starende ogen in het luchtledige. Ze ziet de klap niet aankomen. Met veel te veel kracht sla ik haar neer met de moersleutel. Ze schreeuwt niet eens. Ze valt meteen neer. Ze stort als een zak aardappelen neer op de grond. Ik vloek inwendig. Ik had haar minder hard moeten raken. Ik ken mijn eigen kracht niet.

Haar achterhoofd bloedt als een rund als ik haar vrij eenvoudig in de kofferbak til. Ze weegt nauwelijks zestig kilo. Ze is van de wereld, maar uit voorzorg plak ik haar mond dicht met een flinke laag tape. Ik bind haar handen en benen vast en gris haar mobieltje uit haar sportarmband. Ik sluit de kofferbak en neem niet eens de moeite om achter me te kijken.

Ik ben weken doodsbang geweest voor dit moment. De angst om betrappt te worden was zo groot dat ik er bijna van af had gezien. Maar nu het daadwerkelijk zo ver is, lijkt het alsof er geen angst meer bestaat. Ik voel

me oppermachtig. Het is alsof er niemand op de wereld is, behalve Noëlle en ik.

Ik rijd geheel ontspannen met Noëlle in mijn achterbak naar de loods die ik sinds 1 april ben gaan huren. De loods is onderdeel van een boerderij met flink wat achterstallig onderhoud. De eigenaar verblijft in de Provence. Zijn oudste zoon regelt zijn financiële zaakjes. Zolang ik iedere maand netjes de huur betaal, is er niemand die mij hier komt lastig vallen.

Het dak van de loods lekt, de stroomvoorziening hapert en het is er ijskoud, maar het is er verlaten. Er komt hier geen hond. Zelfs geen postbode. Je kunt zo hard gillen als je wilt, niemand zal je horen.

Toch was ik er allerm minst gerust op. Ik wilde niets aan het toeval overlaten. Een dag nadat ik de sleutel van de loods had gekregen, begon ik te graven. Een gat van 195 centimeter lang en 55 centimeter breed. De afmetingen van een uitvaarkist. Ik vond het toepasselijk.

Ik parkeer mijn auto naast de loods en stap uit. Het idee dat ze nu echt de mijne is, geeft me kippenvel. Het moeilijkste, meest risicovolle deel is achter de rug. Vanaf nu kan ik genieten. Ik open de kofferbak. Noëlle heeft haar ogen wijd opengesperd. Haar grijsblauwe kijkers hebben een panische uitdrukking. Ik ruk de tape van haar mond en ze begint direct te krijsen. Ik geniet met volle teugen van haar angst. Ik sleep haar overdreven ruw aan haar arm en haren uit de kofferbak en sla haar met mijn platte hand hard in haar gezicht. Haar wang wordt rood. Ze stopt acuut met gillen. Haar lichaam lijkt te bevriezen. Er verschijnt een blik in haar ogen die ik ook bij de dieren heb gezien. Het is alsof ze zich realiseert dat ze dit niet gaat overleven.

Ik kijk toe hoe ze zichzelf oprolt als een soort balletje. Haar armen over haar gezicht heen. Ze huilt. Ik kan me niet inhouden en schop haar met

brute kracht in haar maagstreek. Haar gehuil wordt gejammer. Ze roept om haar moeder.

Even lijkt ik mijn zelfbeheersing te verliezen. Ik wil haar meteen afmaken. Ik vouw mijn handen met geweld om haar nek. Ze hapt naar adem. Het verlangen is zo groot, maar ik weet me nog net in te houden. Ik moet me aan mijn planning houden. Ik laat haar met moeite los. Ze jankt en maakt een gierend geluid.

Ik rol Noëlle in mijn zelf gegraven kuil. Ze sputtert uit alle macht tegen, maar ze is geen partij voor me. Het ziet er beter uit dan ik me had voorgesteld. Ze is zo klein en kwetsbaar nu ze als een hoopje op de grond ligt. Ze begint hysterisch te wenen, maar blijft tegelijkertijd braaf liggen. Ze is bang om nog meer klappen te krijgen, dat zie je aan alles.

Ik blijf naast haar zitten. Zwijgend. Ik kijk toe hoe ze met een onregelmatige ademhaling in de kuil ligt. Haar ogen zijn continu nat van het huilen. Ze durft me niet aan te kijken. Ze durft niet te bewegen.

‘Ik kom vanavond terug,’ fluister ik. ‘Dan gaan we samen spelen.’ Nu kijkt ze me wel aan. Ik glimlach opzettelijk als een maniak, om haar nog meer angst aan te jagen. Ze krimpt ineen en begint panisch te bewegen wanneer ik de kuil met planken begin af te sluiten. Met moeite duw ik een metalen kast over de kuil. Tevreden zet ik een paar passen naar achteren. Het is alsof het er hier altijd zo heeft uitgezien. Ik wacht ongeduldig. Het duurt lang eer ze het lef heeft om te roepen. Maar nu ze eenmaal begint, is er geen houden aan. ‘Help me alsjeblieft,’ krijst ze met een hoge klank. ‘Hoort iemand me? Help me alsjeblieft!’ Ik luister met een aanzwellend zinderend gevoel naar haar smeekbedes. Het vult me met genot. Met tegenzin loop ik de loods uit. Het is verdacht als ik te lang wegblijf. Ik moet een goed alibi hebben. Het zal niet lang duren voor ze haar gaan missen.

Mijn keel is kurkdroog en mijn knokkels zijn kapot van het bonken. Waarom hoort niemand me? Alsjeblieft, vind me. Laat me hier niet doodgaan. De paniek vliegt me wederom naar de keel. Ik begin zo hard als ik kan te gillen. Ik heb het gevoel te stikken. Ik schop met mijn voeten tegen het hout, maar er is geen beweging in te krijgen. Ik blijf hysterisch trappen tot ik compleet uitgeput lig te hijgen. Met mijn ogen gesloten rust ik heel even uit. Mijn buik doet zo'n zeer, hij heeft me zo hard geraakt. Gestoorde gek. Ik weet precies wie hij is. Ik heb hem vaker gezien. Foute Vinnie noemen we hem, omdat hij met zijn vlotte babbel iedereen het bed in weet te praten. Waarom heeft die idioot het op mij gemunt? Wat wil hij in godsnaam van me? Ik pijnig mijn hersenen. We hebben volgens mij nog nooit met elkaar gepraat. Via mijn buurmeisje kreeg ik genoeg over hem te horen. Ze zat vroeger bij hem op school en ze vond hem nog steeds leuk, maar hij hopte van meisje naar meisje. Alsof het speeltjes waren. Hij ziet er volkomen normaal uit. Blond krullend haar. Bruine ogen. Lang. Best wel knap. Jong. Populair bij de meisjes. Waarom doet hij dit? Waarom in godsnaam?

Ik begin voor de zoveelste keer te roepen en te bonken. Ik heb geen idee waar ik ben, maar er moet toch iemand zijn die me kan horen? Dat moet. Met tranen in mijn ogen bonk ik door mijn pijn heen tegen de houten planken. Ik voel mijn vingers nat worden van het bloed.

Ik gil tot ik nauwelijks meer een stem heb. Ik kan niet meer. Alles doet pijn. Hoe lang lig ik hier al? Ik sluit mijn ogen en probeer kalm te blijven, maar mijn hart klopt als een razende en de paniek krijgt de overhand. Ik begin ongecontroleerd te trillen en te janken. 'Help me alsjeblieft,' schreeuw ik wanhopig. 'Mama? Papa? Kan iemand me horen?'

Hoe lang lig ik hier al? Uren? Is het al nacht? Ik heb zo'n dorst. Voetstappen. Ik hoor voetstappen. 'Ik ben hier, help me,' krijs ik met

alles wat ik in me heb, om op hetzelfde moment een beklemmende angst te voelen. Wat als hij het is?

Ik klem mijn lippen stijf op elkaar. Gestommel boven mijn hoofd. Iemand verschuift een zwaar object boven mijn hoofd. Een kleine lichtstraal vult de bedompte ruimte waar ik in lig. Ik durf niet te kijken als de planken worden verschoven. Ik sluit mijn ogen krampachtig en mijn buik trekt samen van angst. Het blijft akelig stil. Door een klein spleetje gluur ik naar boven. Oh god, hij is het. Hij gaat me vermoorden. Ik begin te gillen.

Ik duw mijn hand met geweld op haar mond. 'Hou je bek, teef.' Haar gekrijs stoort me. Om mijn woorden extra kracht bij te zetten, stomp ik haar keihard in haar maag. Ze vouwt dubbel van de pijn en hapt naar lucht. Vond ik het vanochtend nog een genot om haar te horen krijsen, nu stijgt het geluid naar mijn hersenpan. Het is te veel. Ze krijst te hard. Straks hoort iemand haar nog. Er is in de wijde omtrek niemand te bekennen, maar ik ben er niet gerust op. Ze is al de hele dag vermist, maar het lijkt alsof niemand haar aan het zoeken is. Dat klopt niet. Ze woont nog thuis, haar ouders moeten direct door hebben gehad dat er iets mis was. Waarom is er geen Amber Alert verschenen? Waarom staat er niets over haar vermissing op social media? Het maakt me tot op het bot onrustig. Wat als ze me al op het spoor zijn? Misschien heeft iemand me gezien. Misschien zijn ze me gevolgd. Ik hoor Noëlle zachtjes kreunen. Ze heeft tranen in haar ogen. Ik leg mijn hand in haar nek en knijp haar keel dicht. 'Als je nog een keer gilt, maak ik je af,' sis ik. Mijn vingers duwen steeds harder in haar keel. Ze piept en kreunt en schudt haar hoofd wanhopig heen en weer. Ik oefen steeds meer kracht uit op haar luchtpijp. Dit gaat ze niet lang volhouden. Ze rolt haar ogen wanhopig naar boven en begint met haar benen te trappen. Steeds panischer. Ze is langzaam aan het stikken en ik kijk gefascineerd toe. Het is te vroeg. Niet nu al. Heb geduld. Ik laat haar met tegenzin los. Ze

maakt een diep zuigend geluid en begint hevig te hoesten.

Ik ga dood. Hij gaat me verkrachten en daarna vermoorden. Ik zie het aan de gestoorde blik in zijn ogen. Hij is knettergek. Ik ben overgeleverd aan de grillen van een fokking psychopaat. Alles doet pijn. Mijn keel. Mijn maag. Ik open mijn mond om iets te zeggen, maar ik durf het niet. Hij doet me steeds zo'n pijn. Ik lig als bevroren op de grond. Ik hoor hem naast me heen en weer lopen. Ijsberen. Hij is onrustig. Er zit hem iets dwars.

Opeens gaat het licht uit. Het is aardedonker om me heen. Ik probeer te wennen aan de duisternis. Voetstappen. Hij komt weer dichterbij. Mijn ademhaling stukt. Dit was het dan. Ik ga eraan. Dag lieve mama, ik hou zo ontzettend veel van je.

Ik knipper met mijn ogen. Ze zijn nat van het traanvocht. Ik kan zijn gezicht niet zien, maar ik voel en hoor dat hij naast me staat. Als hij zijn hand op mijn been legt, begin ik te gillen. Ik kan er niets aan doen. Zijn hand verdwijnt en ik hoor een geluid dat ik niet kan plaatsen. Een soort geritsel.

'Ik had je gezegd niet te gillen,' klinkt het in het donker. Zijn stem is kalm en dreigend tegelijk. Ik bijt op mijn wang om mijn angsten te onderdrukken. En dan begint hij me af te ranselen. Ik weet niet waar hij me mee slaat, maar ik begin als een gek te krijsen. Hoe harder ik gil, hoe harder hij slaat. Het lijkt wel een zweep. Hij raakt me vol in mijn gezicht. Het bloed stroomt mijn mond in. Mijn armen. Mijn benen. Overal. Hij slaat als een bezetene op me in tot ik het bewustzijn verlies.

Ze is bewusteloos. Haar gezicht is opgezwollen en haar rechteroog ziet er niet fraai uit. Ik plak een groot stuk tape over haar mond heen. Ik heb moeite om een stuk droge huid te vinden, omdat haar wangen vochtig zijn van haar tranen en bloed. Haar handen bind ik aan elkaar vast op

haar rug.

Ik plaats de planken netjes over de kuil heen en schuif de zware kast terug op zijn plek. Dit was bevredigend. Ik loop fluitend de loods uit. Mijn angst om betrapt te worden is als sneeuw voor de zon verdwenen. Niemand heeft me gezien. Niemand weet dat ze hier is. Ze zullen haar gaan zoeken, maar niemand zal mij verdenken. Ik heb geen strafblad. Ik heb een ijzersterk alibi. Ik sta bekend als goeie gozer.

Ik trek de deur met een grijns achter me dicht en draai het roestige slot dicht. Tot morgen, Noëlle, ik kijk er al naar uit om je weer te zien.

Ik keer me om en ik word overvallen door pure angst. Ik staar vol ongeloof naar een auto die naast die van mij staat geparkeerd. Politie? Fuck! Ik onderdruk de neiging om keihard te gaan rennen. Ik tuur als bevroren naar de witte Volvo met vuile ruiten en smerige velgen. Mijn ogen flitsen naar de boerderij. Er brandt licht. De eigenaar? Hij moet ons gehoord hebben. Mijn handpalmen beginnen te zweten. Ik kan niet nadenken. Ik zet een wankel pas in de richting van mijn auto. Ik kan nu nog vluchten. De grens over.

Rustig. Kalm. Denk na. Wie zegt dat hij je gehoord heeft?

Ik adem diep en schokkerig in en probeer mijn gedachten te ordenen. Ik moet weten of hij ons gehoord heeft. Ik marcheer met grote passen het grindpad over. In de voortuin forceer ik een milde lach op mijn gezicht. Ik breng mijn hand naar de bel. Er zit bloed op. Betrapt draai ik me om, maar het is te laat. Ik hoor voetstappen. Mijn hart knalt uit mijn borstkas. De voordeur zwiept open en er verschijnt een man in de deuropening. Ruiten overhemd. Blauwe ruimvallende spijkerbroek. Grijs. Oud. Een bejaard opaatje. Eén goede vuistslag en hij is dood.

‘Jij moet Vincent zijn?’ De grijsaard knikt vriendelijk. Zijn stem is broos. Zijn handen trillen, alsof hij een soort spierziekte heeft.

‘Klopt.’ Ik kijk hem strak aan, de zenuwen nemen opnieuw bezit van me.
‘Ik ben uw huurder.’

Onze ogen vinden elkaar. We zwijgen beiden tot ik na een indringende stilte mijn mond open. ‘Ik hoop dat u geen last had van de herrie net?’ Ik neem zijn rimpelige gezicht aandachtig in me op. Als ik ook maar het kleinste vermoeden heb dat hij tegen me liegt, sla ik zijn gezicht kapot.

‘Nee hoor, helemaal niet.’ Stilte. Hij vertrekt geen spier. Ik bal mijn vingers tot een keiharde vuist.

‘Dat is mooi,’ zeg ik uiteindelijk. ‘Dan ga ik maar.’

‘Als je nog iets nodig hebt, weet je me te vinden,’ knikt hij.

‘Blijft u lang?’

‘Een paar maanden.’

Mijn kaak verstrakt.

‘Dat is mooi,’ herhaal ik. Ik loop met trage passen naar mijn auto. Ik voel zijn ogen in mijn rug branden. Hij heeft door dat er iets niet pluis is. Dat kan niet anders. Wanneer ik mijn auto bereikt heb, draai ik me langzaam om. De oude man is verdwenen. Ik stop abrupt met lopen.

Hij is de politie aan het bellen. Je moet hem afmaken.

Als een bloeddorstig roofdier die zijn prooi besluipt, schuifel ik terug naar de boerderij. Die ouwe weet te veel. Hij moet dood. Ik buk voorover om een stoeptegels van de grond los te wikkelen. In de verwaarloosde voortuin minder ik vaart. Ik breng mijn hand naar de deurknop en duw er zacht tegenaan. De voordeur zit niet op slot. Ik sluip behoedzaam de gang in. Het is er schemerdonker, maar in de aangrenzende kamer brandt er licht. Ik hoor een stemgeluid. Hij is de politie aan het bellen. Ik duw voorzichtig de woonkamerdeur open. Het scharnier kraakt harder

dan ik zou willen. Met twee handen breng ik de stoeptegel boven mijn hoofd. Mijn armen spannen zich aan.

In de voorkamer zit het opaatje. De televisie staat aan. Hij zit met zijn rug naar me toe televisie te kijken vanuit een versleten fauteuil. Lubach galmt vanaf de tv de woonkamer in. Niemand is aan het bellen.

Niemand is me aan het verlinken. Hij weet van niets. Hij heeft niets door. Ik laat de stoeptegel zakken. Een golf van opluchting overspoelt me. Ik moet me niet gek laten maken.

De opluchting die ik voelde is van korte duur. Gestrest neem ik plaats achter het stuur van mijn auto. Ik loer naar de loods. En nu? What the fuck moet ik nu doen? Die opa zit nog maanden in dat huis. Hij hoort dan misschien niets, maar hij kan me wel zien. Ik beuk mijn handen gefrustreerd tegen het stuur. Ik moet nadenken. Geen overhaaste beslissingen. Er is altijd een plan B. Voorlopig zit ik veilig.

Ik start de auto en werp een laatste blik op de loods. Ik duw het gaspedaal in en staar met een lijf vol adrenaline voor me uit. Ik heb moeite om kalm te worden. De angst om betrappt te worden is levensgroot. Die angst pijnigt me al mijn hele leven.

Ik graai in mijn binnenzak naar mijn mobieltje. Wordt ze al vermist? Staat er al iets online? Ik scroll door de berichten op social media. Niets over Noëlle. Ik open mijn regionale nieuwsapp en scan de bovenste berichten. Geen woord over een vermist meisje. Ik weet niet of dat me moet geruststellen. Ik had verwacht dat ze nu al aan het zoeken zouden zijn met honden en een helikoper. Ik kijk te veel Netflix.

Ik rem af en kom bijna tot stilstand. Misschien moet ik omkeren. Terug naar de loods. Ik trommel geprikkeld met mijn vingers op het stuur. Nee, blijf bij het oorspronkelijke plan. Godverdomme, waarom is die ouwe vent opeens teruggekomen uit Frankrijk? Ik duw vol agressie het

gaspedaal in en rijd verder. Ik scheur over het asfalt. Negatieve gedachten tuimelen over elkaar heen. Ik klem mijn kaken keihard op elkaar.

Onrustig smijt ik mijn mobiel op mijn schoot. Ik voel me opgejaagd wild. Hoe eerder ik van haar af ben, hoe beter. Ik was van plan om wekenlang van haar te genieten, maar nu voelt ze als een enorme last. Ik moet van haar af. Ik ga steeds harder rijden. Ik sjees vol gas langs het kanaal. De stresshormonen pompen door mijn aderen. Met de seconde neemt de paniek meer en meer bezit van me. Ik kan niet meer helder nadenken. Ik moet het vanavond nog doen. Nu. Ik moet terug naar die loods. Geen lijk, geen misdaad. Geen lichaam, geen veroordeling.

Ik rem abrupt en geef tegelijkertijd een ruk aan mijn stuur. Ik hoor het geluid van mijn banden die over het wegdek slippen. Fuck! Ik probeer bij te sturen, maar ik heb geen controle meer over mijn wagen. Met een luide knal beland ik in het kanaal. Een airbag slaat met geweld tegen mijn gezicht. Op de tast maak ik mijn gordel los.

Geen angst. Geen angst. Het is maar water. Ik begin tegen mijn portier aan te duwen, er is geen beweging in te krijgen. Het raam. Ik moet het raam openen. Als een bezetene druk ik op alle knoppen die ik maar weet te vinden. Er gebeurt helemaal niets.

In blinde paniek wurm ik mezelf naar de bijrijderstoel. Ik duw met al mijn kracht tegen het portier aan. Het gaat open. Ik voel overal om me heen ijskoud water. Mijn broek is zeiknat. De kou overvalt me.

Ik duw mijn lichaam door de opening naar buiten en ik begin als een bezetene te zwemmen. Ik zie helemaal niets. Het is aardedonker. Omhoog. Omhoog. Ik heb het gevoel naar beneden gezogen te worden. Panisch probeer ik naar boven te zwemmen. Mijn longen staan in de fik. Ik hap naar lucht. Het ijskoude water vult mijn mond. Ik probeer het uit

te spugen, maar het stroomt mijn keel in. Gruwelijke pijn. Het brandt. Ik krijg geen lucht meer.

Uit water geredde jongeman (20) in Zaandorp overleden

Noord-Holland - Een twintigjarige man uit Zaandorp die zondagavond door de brandweer was gered uit een auto die te water was geraakt is in het ziekenhuis overleden.

De politie kreeg een melding dat een auto in het water was beland bij de Kanaalweg in Zaandorp. De duikers van de brandweer zijn het water ingegaan om hem te redden. Hij werd in zorgwekkende toestand naar het ziekenhuis gebracht waar hij overleed.

Het is nog onduidelijk waardoor de auto in het water belandde.

Zoektocht naar vermiste Noëlle (16): we hebben nog hoop

Noord-Holland - Een grote groep mensen zoekt in Heuvelingen naar de 16-jarige Noëlle van der Veer.

Het meisje verdween vorige week zondag tijdens het hardlopen nabij de bossen van Wolskamp. Sindsdien ontbreekt ieder spoor.

Noëlle is 1.66 meter lang. Ze heeft een normaal postuur en lang blond haar. Ze droeg een zwarte legging en een blauw shirt.

Heeft u tips? Bel 112. Bel in andere gevallen met de algemene meldlijn van de politie op 0900-8844.

De avondklok

KEVIN DE HAAN

Rabia Ozkir keek vanuit het raam van haar kledingwinkel naar buiten, waar de natte straattegels het grijze middaglicht reflecteerden. De vlaggen van het winkelcentrum wapperden in de wind en veroorzaakten tikkende geluiden wanneer hun kabels tegen de metalen vlaggenmasten sloegen. Het leek op dit moment het enige geluid in het stadscentrum. Enkele stelletjes slenterden door de motregen langs de etalages van de gesloten winkels. Een ouder echtpaar met een hondje stopte even voor Rabia's winkel in herenkleding. De nieuwe collectie trok redelijk wat aandacht, merkte ze. Ondanks de lockdown had ze twee weken eerder de moeite gedaan om de paspoppen in de etalage te voorzien van de nieuwste jassen en hoodies. Hoewel ze online nog wel wat kleding verkocht, haalde haar omzet lang niet het niveau van vóór de coronacrisis, toen haar winkel nog druk bezocht werd. Desondanks hielp het haar om in ieder geval de huur te betalen en niet bij de pakken neer te gaan zitten.

Een vrouw in een regenjas passeerde de winkel en bleef stilstaan voor het raam om haar haren uit haar gezicht te strijken. Rabia realiseerde zich dat de vrouw haar niet zag in de onverlichte winkel, maar alleen gebruikmaakte van het raam als spiegel. Ze zuchtte, keerde zich om en liep naar de kledingrekken en de verlaten kassabalie, waarop ze eerder haar handtas had neergelegd. Ze haalde haar telefoon eruit en sloot vermoeid haar ogen voordat ze de binnengekomen berichten inspecteerde. Tot haar opluchting zag ze twee gemiste oproepen van Marjolein en negentien appjes in de appgroep van de ondernemersvereniging. De anonieme e-mail die ze verwacht had, had

ze dit keer gelukkig niet ontvangen.

Rabia belde Marjolein terug. Het pootje van haar moderne bril tikte zacht tegen het toestel aan toen ze het tegen haar wang hield. De oproep werd vrijwel onmiddellijk beantwoord.

“Raab, schat, waar zit je?” Haar beste vriendin klonk bezorgd.

“In de winkel,” antwoordde ze mismoedig. “Ik was te laat. Alle houten platen waren al weg toen ik bij de bouwmarkt aankwam. Ik haal in ieder geval mijn etalage leeg en breng het uithangbord naar binnen.”

“Shit. Heeft de ondernemersvereniging niet nog wat liggen?” Ze schudde haar hoofd. “Ik heb het vanochtend gevraagd in de appgroep, maar er werd niet op gereageerd. Iedereen is druk voor zichzelf bezig.”

Aan de andere kant was Marjolein even stil. Wat viel er ook verder nog te zeggen, dacht Rabia bij zichzelf. Het is voor iedereen maar afwachten wat er zou gebeuren. Misschien viel het allemaal wel mee en zouden de oproepen om te gaan rellen op sociale media massaal genegeerd worden. Of misschien zouden de relschoppers het centrum niet eens bereiken: de burgemeester had immers maatregelen aangekondigd. Ze vroeg zich af hoe groot de groep enthousiastelingen op sociale media daadwerkelijk was. Zouden het veel mensen zijn op wie de beelden van overvolle IC's en overspannen zorgmedewerkers geen indruk hadden gemaakt? Die daarom de avondklok zouden negeren en anderen in de problemen zouden brengen?

“Lein?”

“Ja?”

“Misschien blijf ik wel hier.”

Rabia hoorde haar vriendin diep inademen. “Wat?! Absoluut niet!”

Ze zuchtte diep. “Ik zie geen andere optie.” Ze zette de telefoon op de luidsprekerfunctie en legde het toestel op de balie.

“Luister goed naar me, Raab. Dat gaat niet gebeuren, hoor je! Je haalt nu die etalage en de kassa leeg. Je doet de lichten uit, sluit het rolhek en dan ga je naar huis, begrepen?!”

“En ze vanavond dan maar hun gang laten gaan?” antwoordde ze kwaad. “Maar op de politie vertrouwen dat ze het tuig tegenhouden? Mooi niet. Ik heb keihard gewerkt om deze winkel tot een succes te maken!”

“Maar... wat ga je tegen ze uithalen? Doe normaal, man!” De stem van Marjolein sloeg bijna over.

“Ik kan niet anders! Met de nieuwe collectie en alle investeringen van afgelopen jaar heb ik te veel te verliezen. Als ik de kleding en de kassa-apparatuur ergens tijdelijk kon stallen dan had ik dat gedaan, maar ik heb nergens plek.”

“Je offert jezelf toch niet op voor...”

Ze plantte haar handen in haar zij. “Nee! Maar ik ga toch niet thuiszitten en gewoon lijdzaam toezien hoe ze mijn winkel van me afpakken?! Zeker niet door die eikel!”

“...Marcel?” Na een korte stilte klonk Marjolein wat aarzelend.

“Wie anders?”

Rabia had haar ex-vriend Marcel Rensink een jaar eerder leren kennen op de sportschool, waar zij en Marjolein twee keer in de week spinningles volgden. Hij had haar in het sportcafé aangesproken en ze was gecharmeerd geweest van zijn no-nonsense houding en directheid. Hij had vanaf het eerste moment duidelijk gemaakt dat hij haar leuk vond en had haar gecompimenteerd met haar zwart, krullend haar en haar modieuze kleding. Toen hij haar beter leerde kennen uitte hij

bewondering voor haar harde werk waardoor ze nu op haar vierentwintigste een goedlopende kledingzaak in het centrum bezat. Ze had zich gevleid gevoeld door alle moeite die hij in het begin voor haar deed. Hij had haar zelfs geholpen met de verbouwing en de inrichting van haar winkel: als stukadoor was hij ook handig in allerlei ander kluswerk.

Na een paar maanden had ze echter gemerkt dat hij veranderde. Zijn positieve houding en geduld leken plaats te maken voor een zekere verbeterheid en een kort lontje, dat hij ook naar haar toe uitte. Misschien kwam het door de coronacrisis of misschien liet hij toch zijn ware aard zien, dacht ze. Steeds maar weer maakte hij bitse opmerkingen over een falende en liegende overheid, over ziekenhuizen waar acteurs de bedden bezet hielden en over zijn afgepakte vrijheid. Als ze er iets van zei, werd hij kwaad en begon hij tegen haar te schreeuwen dat ze niet zo naïef moest doen. Ze moest niet alles geloven wat ze in de krant las.

Aan de andere kant van de lijn leek Marjolein naar woorden te zoeken. “Ben je er nog steeds zeker van dat hij je terug wil pakken?”

Gespannen keek ze naar het toestel op de balie. “Hij roept nu mensen op via sociale media om met wapens naar het stadscentrum te komen. Hij zegt dat mensen zich alle spullen rechtmatig kunnen toe-eigenen. Hij heeft mijn winkel niet bij naam genoemd, maar ik vermoed dat hij iets van plan is.”

“Ontvang je nog van die gekke mailtjes van hem?”

Rabia had het een paar maanden geleden in een café met Marcel uitgemaakt, nadat hij in een opvliegende bui haar grenzen had overschreden. Een aantal van haar vrienden, waaronder Marjolein en Barry, zaten op haar verzoek onopvallend aan enkele tafeltjes verderop.

Marcel had haar op een vreemde manier aangekeken; met een priemende blik in zijn blauwe ogen en opeengeklemd kaken. Ze had haar tas en jas gepakt en zich omgedraaid naar de uitgang. “Denk maar niet dat ik ook maar één traan om je laat, trut,” hoorde ze hem nog sissen.

De weken daarna ontving ze haast dagelijks anonieme dreigmailtjes, die elke keer werden verzonden vanaf een ander account. De strekking was iedere keer hetzelfde. Ze was een ‘stinkhoer’ of een ‘kutwif’ en ze zou ware liefde zogenaamd niet herkennen. Iedereen zou beter af zijn als ze dood was.

“Eergisteren kreeg ik er een,” zei Rabia zacht. Ze keek vluchtig achterom, de winkelstraat in. “Vandaag nog niets.”

“Hmm. Hij zal wel druk zijn. Je houdt de politie nog wel op de hoogte, toch?”

“Jaja,” loog ze. “Tuurlijk.” Haar aangifte van bedreiging had geen enkele zin gehad. Het was volgens de politie niet mogelijk om te achterhalen wie er achter de e-mails zat, daarvoor gebruikte de afzender slimme technieken. De wijkagent was wel een keer bij Marcel langs geweest om te vragen naar de e-mails. Hij ontkende natuurlijk volop. Zei dat hij geen enkele wrok tegen haar koesterde. Daarmee was de kous voor de politie af. Rabia bleef alleen achter, met elke keer dezelfde misselijkmakende spanning als er weer een nieuwe dreigmail op haar telefoon verscheen. In de zeldzame gevallen dat ze tijdens de lockdown naar haar winkel of naar de supermarkt ging, was ze altijd waakzaam. Ze had de slotenmaker twee extra sloten op haar voordeur laten zetten, maar het hielp niets tegen het beklemmende gevoel van onveiligheid. Desondanks probeerde ze zich eroverheen te zetten. Ze was niet van plan haar leven te laten begrenzen door angst.

“Raab, ga naar huis. Alsjeblieft. Denk aan jezelf! Je weet niet wat er gaat gebeuren. Direct staan ze daar met dertig man voor je zaak. Wat ga je doen? Met ze praten?” Marjolein klonk spottend en wanhopig tegelijk.

Ze rechtte haar rug en keek de kledingzaak rond, waar alles precies zo was ingericht zoals ze het wilde. “Ik weet het nog niet.” Hoewel ze de waarheid sprak, nam haar vastberadenheid toe.

“Doe niet zo eigenwijs!”

“Er zullen wel veel mensen tussen zitten die gewoon bluffen. Bovendien zullen ze niet zo snel iets doen als ze zien dat er iemand in de zaak aanwezig is. Ik zal Mo en Wim van de ondernemersvereniging wel even waarschuwen dat ik hier zit. Want één ding is zeker: ik blijf vanavond hier.”

“Maar...”

“Ik laat ze mijn winkel niet slopen, Lein. En voor Marcel ben ik niet bang. Laat hem maar komen.” Met een strijdlustige blik in haar ogen zette ze haar bril wat rechter op haar neus.

Nadat ze haar hevig protesterende vriendin had opgehangen, liep Rabia via een deur achter de balie het piepkleine keukentje in, dat ook dienstdeed als opslagruimte. Ze pakte een keukentrapje en liep ermee naar de ingang van de winkel. Nadat ze voor de zekerheid nog even door het raam had gekeken, nam ze het trapje mee naar buiten om het uithangbord boven de winkel naar beneden te halen.

Buiten was het opgehouden met regenen, maar het was nog steeds erg rustig in het stadscentrum. Twee agenten liepen met een doelbewuste pas de straat door. Een jogger kwam haar richting uit rennen en week netjes uit toen hij haar passeerde. Ze klom het trapje op en schoof het uithangbord uit zijn houder. Ze bleef een moment bewegingloos staan toen ze ver weg gejoel en gezang hoorde. Iets wat klonk als een groep

mannen die scandeerde: 'Dic-ta-tuur! Dic-ta-tuur!'. Het geluid werd steeds zachter en hield toen op. Ze keek kort op de kerkklok die boven de gebouwen uittorende: vijf over vier. Als voorzorgsmaatregel liet ze het rolhek van haar winkel voor een groot deel zakken toen ze terug naar binnen liep.

Ze zette het uithangbord en het keukentrapje in het keukentje en keek de krappe ruimte rond. Een oude, verkalkte waterkoker en wat koffiemokken namen bijna alle ruimte in op een klein aanrecht. Daaronder stonden een prullenbak en een schoonmaakemmer met wat vodden erin. Achter de emmer lagen wat oude spullen die Marcel na de verbouwing vergeten was: een roestige hamer, een bevuikt plamuurmes en wat vieze werkhandschoenen. Ze bukte om de hamer op te pakken en woog het stuk gereedschap in haar handen terwijl ze nadacht. Uiteraard zou ze eerst naar huis moeten fietsen om iets te eten. Daarna zou ze terug naar de winkel gaan. Misschien kon ze een goed boek meenemen of een Netflix-serie op haar telefoon downloaden, als ze zich zou kunnen concentreren. De vastberadenheid waarmee ze tegen Marjolein gesproken had, was langzamerhand weer verdwenen. Ze nam zich echter voor om haar zenuwachtigheid te negeren en zo goed als ze kon op de winkel te passen. Marcel was dan weliswaar een fanatieke complotdenker en een opruier, maar ze hield zichzelf ter geruststelling voor dat zijn dreigmailtjes waarschijnlijk grootspraak waren. Ze had tot nu toe immers geen reden om aan te nemen dat hij echt geweld tegen haar zou gebruiken. Als hij haar te grazen zou willen nemen, had hij dat namelijk allang kunnen doen. Hij wilde haar vast alleen bang maken en haar het gevoel geven dat hij elk moment kon opduiken om haar aan te vallen. Misschien wilde hij zelfs alleen haar spullen beschadigen, maar meer ook niet. Gespannen controleerde ze haar telefoon op nieuwe berichten van de lokale ondernemersvereniging, die haar leden nauwgezet op de hoogte hield van de oproepen op sociale media.

‘Massaal demonstreren! Deel dit!! Bakstenen en benzine mee. Jullie weten wat je te doen staat!’, ‘Als de overheid ons kapotmaakt, dan maken we alles kapot!!!’, ‘Chaos maken, winkels slopen en plunderen. Fuck de cops!’. Onderaan herkende ze een bericht van Marcells account: ‘Vanavond gratis telefoons en dure merkkleding, mensen!’. Ze perste haar lippen op elkaar en vernauwde haar ogen. Even leek het een heel aantrekkelijk idee om toch maar veilig thuis te werken. In ieder geval besloot ze dat het voor nu beter was om maar snel door te werken en de etalage leeg te halen.

Rabia woonde in een appartementencomplex dat vanaf haar winkel ongeveer twintig minuten fietsen was. Toen ze thuis aankwam was het vijf uur. Ze dwong zichzelf om niet al te veel na te denken en pakte de spullen die ze nodig had om in de winkel te overnachten. Nadat ze deze in een leren reistas gestopt had, belde ze de wijkagent op.

“Mijn ex-vriend roept via sociale media op tot een aanval op mijn winkel.”

“We hebben de oproepen om te rellen gezien, mevrouw. We nemen vanavond volop maatregelen om samenscholingen en plunderingen in het centrum te voorkomen. Er is een noodbevel afgekondigd en we zijn met veel collega’s in de stad.”

“Kunt u extra bescherming voor mijn winkel regelen?”

“Er zijn te veel winkels om individueel te beschermen,” antwoordde de wijkagent. “In plaats daarvan richten we al onze inzet op het beschermen van het hele stadscentrum. We proberen de mensen die daar rotzooi willen trappen weg te houden.”

“Ah zo.” Ze voelde zich moedeloos en zuchtte. Een moment overwoog ze om aan de wijkagent te vertellen dat ze de nacht in haar winkel zou doorbrengen, maar hij zou waarschijnlijk proberen het haar uit haar

hoofd te praten of, nog erger, het haar te verbieden.

“Ik weet dat u zich zorgen maakt over uw ex-vriend, mevrouw Ozkir. Maar als we uw ex betrappen op opruiing of rellen, dan zal hij bij de rechter zijn straf niet ontlopen.”

Allemaal achteraf, dacht Rabia bij zichzelf.

Om kwart voor zeven was het al een tijdje donker. Met haar reistas op haar bagagedrager fietste ze haastig terug naar haar winkel. Onderweg zag ze politieauto's rijden, maar ook groepjes jonge mannen op straathoeken rondhangen; ze waren vaak in het zwart gekleed en stoven weg zodra de politie verscheen. Ze keek ze kort na, maar ze zag Marcel er niet tussen. Er waren volop mensen in het centrum voor de laatste boodschappen bij de supermarkt en de slijterij voordat de avondklok zou ingaan. Ze zag Wim Toops van de juwelierswinkel voor zijn gebarricadeerde pand in gesprek met wat andere ondernemers. Hij stak een hand op naar haar ter begroeting.

Voor de deur van haar eigen winkel stond een breedgebouwde man in een zwart gewatteerd jack met zijn armen over elkaar en een sporttas voor zijn voeten. Hij stond met zijn gezicht van haar afgekeerd en keek de straat in. Ze herkende de brede gestalte echter al van ver en de gejaagde uitdrukking op haar gezicht maakte plaats voor een lach. “Barry! Wat doe jij hier?” Ze liep snel op hem af.

Hij draaide zich om en stak zijn handen in zijn zakken. “Marjolein vertelde me wat je van plan was. Klopt het dat je de nacht in je winkel wil doorbrengen?”

De glimlach verdween van haar gezicht en ze knikte ernstig.

Hij keek haar met een strenge blik aan. “Mag ik je er dan op wijzen dat dit het meest achterlijke idee ooit is?”

“Dat zei Lein ook al. Maar kom op, jij zou hetzelfde doen als het om jouw sportschool ging, hoor.” Ze stak haar neus in de lucht. “Dus als je bent gekomen om me hier weg te houden, dan kun je nu weer naar huis.”

Hij snoof, maar zweeg. Barry Posma was de eigenaar van de sportschool waar zij en Marjolein lid van waren. Hij maakte tevens deel uit van haar vriendengroep. Barry was een gespierde man van eind dertig. Met zijn laag voorhoofd, gemillimeterd haar en een brede kaak kon hij er behoorlijk intimiderend uitzien, maar als vriend kon je altijd op hem rekenen. “Jij bent altijd stront eigenwijs geweest. Ik ga je vanavond gezelschap houden.” Hij knikte kort in de richting van de winkel.

“Je blijft hier?” Ze keek verbaasd.

“Ik heb toch niet veel anders te doen.” Zijn sportschool was al anderhalve maand dicht. Hoewel hij online nog enkele groepslessen aanbood, was zijn agenda bij lange na niet zo gevuld als vroeger. Ze voelde medelijden met hem als ze eraan dacht.

Rabia keek hem recht in zijn ogen aan. “Dank je wel, Barry. Dat waardeer ik echt.”

“Nou ja, het is zoals je zegt. Als het mijn sportschool was, zou ik er ook heen gaan.”

“Precies.” Ze pakte haar sleutelbos uit haar tas en stak een van de sleutels in het mechanisme dat het rolhek met een zoemend geluid naar boven draaide.

“Al die fuckers zullen eerst langs mij moeten.”

“Ik ben blij dat je er bent. Kom binnen.” Ze opende de deur, klikte het licht in de winkel aan en stapte binnen. In de winkel stonden de kledingrekken in geordende lange rijen opgesteld, met daartussen smalle gangpaden die naar de kassabalie leidden. Stapels broeken en

shirts uit de nieuwe collectie lagen opgestapeld op chique tafels met hoge poten. In de hoek tegenover de balie was een gordijnrail hoog aan de muur bevestigd voor wanneer een klant iets wilde passen. Rabia liep naar de balie toe en zette haar leren tas op de grond. Barry kwam achter haar aan lopen. Hij keek even onwennig rond, zette zijn eigen tas naast een kledingrek en ritste zijn jack open. Daaronder droeg hij een donkerblauwe hoodie.

“Heb je koffie?”

“Alleen oploskoffie, vrees ik.” Ze liep naar de waterkoker in het keukentje en vulde deze met water.

“Mij best. Ik ben niet moeilijk.” Hij hees zichzelf op een kruk bij de kassabalie en pakte zijn telefoon uit zijn jas. “In welke groepen zit hij?”

“Marcel?” Ze schepte de koffiekorrels in twee mokken.

“Ja.”

“Meerdere. Hij is erg actief op Facebook, waar ik hem ook volg. Hij gebruikt een pseudoniem natuurlijk, maar wie doet dat niet. Verder zit hij geloof ik nog in een appgroep van de supportersvereniging, maar daar zit ik zelf niet in. En hij gebruikt Telegram, hoorde ik laatst, maar dat ken ik niet goed.”

“Ik wel. Ik weet welke berichten hij stuurt.”

“En?”

“Het lijkt erop dat hij hier stennis wil komen schoppen. Hij heeft het over ‘gratis merkkleding scoren’.” Barry keerde zijn telefoonscherm naar haar toe, maar ze stond te ver weg om de tekst te kunnen lezen. In plaats daarvan schonk ze het warme water uit de waterkoker in de mokken. Hoewel ze Barry wel in vertrouwen wilde nemen, had ze hem nooit verteld over de anonieme e-mails. Het had haar domweg nutteloos

geleken als zelfs de politie niet wist wat ze ermee aan moesten.

“Marcel heeft het vast alleen maar op deze winkel voorzien omdat hij mij zo een hak kan zetten. Die kleren interesseren hem niet.”

“Nee. Maar Nike, McGregor, G-Star... Het zijn gewilde merken. Grote kans dat anderen erop afkomen.”

Ze liep naar hem toe en zette de koffiemokken op de balie terwijl hij zijn telefoon naast zich neerlegde. Ze trok haar eigen jas uit en nam plaats op de andere kruk tegenover hem. Buiten leek de winkelstraat weer wat rustiger te worden.

“Nou...” Hij kruiste zijn armen over elkaar. “Zeg het maar. Wat is je masterplan?”

Rabia nam een voorzichtige slok van haar hete koffie. De smaak was niet geweldig, maar ze was eraan gewend. Ze was blij dat Barry er was. Zijn aanwezigheid zorgde ervoor dat haar strijdlust weer wat toenam. Het was zoals hij zei: de relschoppers zouden eerst langs zijn afgetrainde spierbundels moeten komen voordat ze ook maar iets uit haar winkel konden beschadigen.

“Ik laat zo het hek naar beneden, maar ik houd de lichten aan.”

Het rolhek bestond uit een raster van ronde stalen buizen die met schakels aan elkaar verbonden waren, maar wel een doorkijk boden naar de etalage van de winkel. Ze had geen idee hoe lang het zou duren voordat eventuele plundersers door het hek konden breken, maar het zou ze in ieder geval flink vertragen. Nu Barry er was, was het bovendien beter om de lichten aan te laten, redeneerde ze. Hij zou mogelijke relschoppers effectiever afschrikken dan alleen haar eigen aanwezigheid in de winkel. Marjolein had gelijk. Wat zou ze in haar eentje uithalen? Maar nu was ze niet meer alleen...

“Nee, beter laat je de lichten uit.” Hij schudde zijn hoofd. “Ik wil niet dat we de aandacht trekken.”

Ze haalde haar schouders op. “Oké.”

“En je beveiligingscamera’s?”

“Heb ik niet. De buurvrouw heeft er een hangen, zei ze laatst.”

“De schoenenwinkel hiernaast?”

“Ja. Ik geloof dat ze die op haar voordeur gericht heeft. Misschien is er ook een stuk van mijn etalage op te zien.”

Barry schudde meewarig zijn hoofd. “Nou, laten we dan maar hopen dat het rustig blijft, hè.”

Rabia knikte en liep naar de winkeldeur toe. Ze bediende de schakelaar om het rolhek neer te laten. Toen ze het licht uitschakelde, zag ze alleen nog maar het licht van Barry’s telefoonscherm zacht reflecteren op zijn gezicht. Hij keek haar kort aan maar zei niets. Ze liep weer terug naar haar eigen kruk en nam nog een slok van haar oploskoffie terwijl ze vluchtig op haar eigen telefoon keek: kwart over zeven. Het lange wachten was begonnen.

Precies om negen uur begon het knalvuurwerk. De straten vulden zich met grijze rook. Door het rolhek heen zag ze groepjes mensen door de winkelstraat lopen. Sommigen hadden fakkels in de hand. Ze zag een enkeling met een koevoet. De politie was nergens te bekennen. Naast de harde knallen werd er door de groepjes gescandeerd: ‘Wij zijn Nederland!’ en ‘Rot op met je dictatuur!’. Ze lieten echter de winkels met rust en liepen door.

Vanuit het donker keken Rabia en Barry zwijgend toe. Rabia had zich al die tijd niet kunnen concentreren op haar Netflix-serie en begon zich steeds ongeruster te voelen. Ze schrok toen er een rotje afging vlak voor

het winkelraam. Voorzichtig zette ze haar koffiemok neer. “Ze zijn met veel, zeg.”

Barry was een tijdje met zijn telefoon bezig geweest, maar had zijn toestel inmiddels opzijgelegd en haalde zijn schouders op. “Ik had het wel verwacht.”

“Hoezo?”

“Te weinig politie op de been. De ME is op andere plekken in het land ingezet.” Hij stond op van zijn kruk en liep tussen de kledingrekken door naar het raam.

“Barry! Doe nou niet! Kom hier! Direct zien ze je.”

“Ik wil weten of hij ertussen zit.”

“Nou en! Ik dacht dat je geen aandacht wilde trekken? Laat toch zitten!”

Hij draaide zich naar haar om. “Als hij ertussen zit, maak ik een foto. Handig voor later.”

Ze zuchtte nerveus. Haar onverschilligheid was niet echt gemeend, maar ze was het steeds meer met hem eens dat het een achterlijk plan was om in haar winkel te blijven. Hoe meer mensen er schreeuwend de winkel passeerden, hoe meer spijt ze kreeg dat ze zichzelf en haar vriend hier had opgesloten. Het was immers niet alsof ze nog makkelijk weg konden komen. Met alle demonstranten en politie op de been was het buiten gevaarlijker dan binnen. Wat zouden ze kunnen beginnen als zo’n groep zich op de winkel zou storten?

Inmiddels waren de meeste groepjes betogers de winkel gepasseerd en werd het weer iets rustiger. Barry liep weer terug naar zijn kruk. “Heb je nog van die gore koffie?”

Rabia knikte en liep naar het keukentje, waar ze opnieuw oploskoffie in

de mokken schepte; ditmaal bij het blauwe licht van haar telefoonscherm. Ze merkte dat ze haar malende gedachten maar moeilijk van Marcel en de demonstranten kon lostrekken. In plaats van Netflix zou ze een andere manier moeten vinden om deze avond door te komen. Ze vroeg zich af wat Barry zou denken. Zou hij dezelfde spanning voelen als zij? Of zou het hem niets uitmaken omdat hij zich toch wel zou kunnen verdedigen? Waarschijnlijk het laatste, dacht ze. Zijzelf zou zich misschien nog in het keukentje kunnen verstoppen als het echt zover kwam. Ze schudde het laatste beeld van zich af en dwong haar gedachten naar een ander onderwerp.

“Was het nog wat geworden met hoe heet ze ook alweer? Die Jasmijn?” vroeg ze met een opgetrokken wenkbrauw.

“Neuh. Niet echt.” Hij haalde zijn brede schouders op.

“Jammer. Ik vond het wel een leuke meid. Spontaan en zo.” Marjolein probeerde hem als vrijgezel vaak te koppelen aan vrouwen uit haar eigen kennissenkring. ‘Zo zonde dat hij nog niemand heeft,’ zei ze vaak wanneer Barry buiten gehoorafstand was.

“Hm.” Zijn blik dook weer in zijn telefoon. “Werd niks. Wist ik al van tevoren.”

“Waarom niet?”

“Niet mijn type.”

Ze glimlachte. In betere tijden had ze vaak met Barry, Marjolein en Erik hele avonden aan een cafétafeltje doorgebracht. Je kon altijd met hem lachen, maar over zichzelf liet hij nooit veel los. Hij was een man van weinig woorden. “Wat is jouw type dan?”

Hij keek in de richting van de lege winkelstraat. “Geen flauw idee,” zei hij ongeïnteresseerd.

Rabia volgde zijn blik en dacht weer aan Marcel. Ze vervielen in stilte.

“Weet je,” zei ze uiteindelijk, “Ik vond Marcel eerst leuk omdat hij zo open was en zo geïnteresseerd was in me. Hij deed alsof ik bijzonder was, als derde generatie Turkse Nederlander die hier in het centrum een eigen zaak heeft opgebouwd. Het is natuurlijk niet zo dat ik bijzonder ben, maar ik voelde me wel gevleid.”

“Hij heeft je gewoon ingepalmd met zijn geslijm. En jij bent er met open ogen ingetrapt.” Hij haalde zijn schouders op.

“Hm. Misschien ben ik toen wel iets te impulsief geweest.”

“Ach, dat ben je wel vaker.” Hij duidde met een wijds armgebaar de hele winkelruimte aan. “Anders zaten we hier nu niet, hè.”

“Het had kunnen werken...” verdedigde ze zichzelf. “Als hij niet zo geobsedeerd was geraakt met die idiote complottheorieën...”

Hij snoof. “Echt niet. Het is altijd al een eikel geweest. Jij herkent niet eens een goeie kerel als je er een tegenkomt.”

“En wat is dan precies een goeie kerel, Barry?” zei ze spottend. “Hoe herken je in hemelsnaam een goeie kerel? Ga jij mij vertellen dat jij dat wel kunt als je er een ziet?” Hij had weleens laten vallen dat hij haar leuk vond. Nadat het uit was gegaan met Marcel had hij haar mee uit eten gevraagd, voor een date. Ze had moeten lachen bij de onwaarschijnlijkheid van een match en hem zo aardig mogelijk beantwoord dat ze liever vrienden bleef. Hij had slechts zijn schouders opgehaald.

Er verscheen een lach op zijn gezicht. “Tuurlijk. Alsof dat zo moeilijk is.”

“Ja hoor... het is goed met jou.”

Op hetzelfde moment klonk er een harde knal, gevolgd door het geluid

van rinkelend glas. Ze gilte van schrik. Barry schoot rechtop. Met grote ogen keek ze uit het raam, waar het langzaam lichter werd. Ze hoorde stemmen op de achtergrond, die aanzwollen tot een chaotisch koor van joelende mensen.

“Wat is dat?”

“Ze komen hierheen,” mompelde Barry. Een aantal afgestoken lichtkogels liet de straat vuurrood oplichten. Een groep van vier mannen rende door de straat en bleef stilstaan bij de sigarenwinkel schuin tegenover. Met een koevoet werd de glazen ruit ingeslagen. De mannen juichten terwijl Rabia het opnieuw uitgilte. Snel verschenen er meer mensen in de straat. Ze bewogen zich langzaam, haast uitdagend. ‘Dictatuur! Dictatuur!’ werd er geroepen. Ze hadden stenen in hun hand. Een jonge vrouw gooide met kracht een protestbord weg en er klonk barstend glas. Een grote mensenmassa kwam achter de vrouw de straat in lopen. Een steen vloog tegen de ruit van Rabia’s winkel aan en veroorzaakte een grote ster.

Rabia had zich ondertussen achter de kassabalie verscholen. Ze hoorde haar eigen razendsnelle ademhaling. Barry had iets uit zijn tas gepakt en was naar voren gelopen, zijn blik donker. “Fuckers...”

“Barry, kom hier! Alsjeblieft!” Ze richtte zichzelf op en reikte haar armen naar hem uit.

Op hetzelfde moment dat hij zich naar haar omdraaide, zag ze achter het raam Marcel staan. Hij stond bewegingloos voor de ingang van de winkel, met één hand als vuist gebald tegen het rolhek en met een ijzeren staaf in de andere. Hij droeg camouflagekleding en een donkere muts, maar geen mondkapje. Hij keek haar recht in de ogen aan en grijnsde breed. Zijn gezicht reflecteerde het rode schijnsel van de lichtkogels en hij had een vreemde blik in zijn ogen. Een klein moment

stond ze volledig bewegingloos. Barry keek over zijn schouder naar Marcel en vloekte. Door het geschreeuw op de achtergrond kon ze niet precies horen wat hij zei, maar het klonk iets als: “Fuck, die gast is ver heen!”

Marcel opende zijn mond. “MENSEN!” Zijn heldere stem drong met gemak door de ramen van de winkel. “GRATIS MERKKLEDING MENSEN! Allemaal gratis afhalen!!!” Hij lachte hard en zwiepte de ijzeren staaf met kracht naar voren, tegen het hekwerk aan. Bij de enorme klap dook Rabia terug achter de balie.

“Barry!” riep ze in paniek. “Barry, kijk uit!”

Het geluid van een stenenregen tegen het rolhek overstemde haar. Ze kroop in elkaar en bedekte haar oren snel met haar handen. Desondanks registreerde ze een zoemend geluid op de achtergrond. Het duurde even voordat ze zich realiseerde waar het geluid vandaan kwam. Haar beleving leek een moment stil te staan terwijl het besef zich van haar meester maakte.

Het gezoem was afkomstig van het rolhek.

Langzaam liet ze haar handen van haar oren zakken. Het bloed trok weg uit haar gezicht en in haar oren klonk een hoge pieptoon. Ze dwong zichzelf om op handen en voeten opzij te kruipen, richting het kleine keukentje. De ramen van de winkel werden ingeslagen en het geluid van het rolhek werd overstemd door een hels kabaal van brekend glas, vallende stenen en schreeuwende stemmen. De ruimte van de winkel vulde zich met mensen en de geur van brandend vuurwerk. Vlak voordat ze het keukentje bereikte, keek ze opzij de chaos in. Bij de ingang, genegeerd door de mensenmassa die door de gebroken ruiten naar binnen stormden, stond Barry bij het bedieningspaneel van het hek. Hij haalde zijn hand van de schakelaar en deinsde naar achteren terwijl de

vallende kledingrekken hem aan haar zicht onttrokken.

In het keukentje was het pikdonker, maar het kabaal van de invasie in de winkel nam niet af. Rabia kroop vol ontzetting in een hoek tegen het keukentrapje aan en hoopte dat haar piepende ademhaling voor niemand anders hoorbaar was. Barry!... Ze probeerde haar gedachten wanhopig op orde te krijgen en vocht tegen de paniek die haar het verstand dreigde te benemen. Barry! Waarom? Het laatste woord bleef maar door haar hoofd schreeuwen. Waarom? Vanuit het keukentje zag ze een deel van de winkel verlicht door het afgestoken vuurwerk.

Figuren in zwarte hoodies haalden de rekken leeg onder luid gejuich. Ze meende de stem van Marcel op de achtergrond te horen. “Pak ze terug, mensen! Laat ze er niet mee weggkomen! Alles moet kapot!” Een vrouw met roze geverfd haar en een blauw mondkapje sprong achter de balie en forceerde met een koevoet de kassalade open. Een gemaskerde man met bontkraag sloeg met een baksteen op het kassascherm in.

In de deuropening van het keukentje verscheen een brede, donkere gestalte die zwijgend op haar afstapte.

“Barry!” Haar schorre stem was niet meer dan een gefluister. Ze was bang dat ze adem tekortkwam.

Hij knielde voor haar neer.

“Barry... die e-mails van Marcel...” Ze dook in elkaar toen zijn hand naar voren schoot. Hij duwde haar kin zacht omhoog zodat ze zijn richting op keek. Ze kon zijn gezicht in het donker niet lezen.

“Wat is er met die e-mails?” fluisterde hij toonloos.

“Die waren niet van hem...”

Het was meer een eigen constatering dan iets anders. De realisatie was haar ingevallen toen ze hem bij het hek zag. Waarom eigenlijk niet

eerder, bedacht ze.

“Als jij niet zo’n stom kutwif was geweest...” Hij pakte haar keel vast.
“Dan zou je allang hebben geweten wat goed voor je was.” Zijn hand daalde in een snelle beweging af naar haar nek en hij begon te knijpen.
“Dan zou je wel ware liefde hebben herkend!”

Rabia probeerde te schreeuwen maar een diepe pijn benam haar de adem. In haar wanhoop probeerde ze zijn hand los te trekken en hem met haar knieën weg te stoten. Ze stak haar rechterarm hoog in de lucht, zoals ze ooit geleerd had bij een zelfverdedigingscursus. Ze voelde hoe zijn grip een moment verslaptte en ze trok zichzelf los, zodat ze met haar bovenlichaam opzij viel. Met haar hoofd klapte ze tegen de plastic schoonmaakemmer aan, maar ze merkte het nauwelijks.

Hij stond op, trok hard aan haar been en schopte haar in haar zij. Instinctief rolde ze op haar buik, strekte haar arm en greep de achtergelaten hamer bij het handvat. Vlug trok ze het stuk gereedschap tegen haar borst, zodat hij het niet kon zien, en bleef roerloos op de grond liggen.

Toen ze opzij keek, voelde ze opnieuw zijn handen in haar nek. Zijn bovenlichaam werd kort verlicht door een explosie in de winkel. Met een donkere blik in zijn ogen bracht hij zijn hoofd vlak bij het hare.
“Niemand wijst mij zomaar af. Zeker niet zo’n domme hoer als jij.”

Nog voordat hij zijn handen aanspande, haalde ze hard uit met de hamer in de richting van zijn hoofd. Er klonk een doffe bons en hij viel achterover.

Die e-mails, bedacht Rabia terwijl ze hoestend en half struikelend opstond. Al die vreselijke bedreigingen. Al die nachten zonder slaap.

Vóór haar lag de oorzaak van de angst die ze altijd zo hard probeerde weg te duwen. Dat machteloze gevoel. De uitzichtloosheid.

In het donker haalde ze uit met de hamer. En opnieuw. Ze lette niet meer op haar omgeving of haar eigen zware ademhaling, maar registreerde nog wel vaag een zwarte vloeistof die in het licht van een weggegooide fakkel zichtbaar werd. Na nog een paar harde slagen nam ze geen beweging meer waar. De hoge pieptoon in haar oren kwam weer terug. Ze voelde nu pas de stekende pijn in haar zij.

Met grote ogen richtte ze zich op en keek opnieuw de winkel in, waar de menigte over omgevallen rekken en kleding liep. Iemand probeerde het gordijn van het pashokje in brand te steken, maar produceerde alleen maar een dikke rookwalm. Buiten zag ze twee achterlampen van een auto die met hun rode gloed de winkel verlichtten. Vanuit het keukentje was ze zelf duidelijk zichtbaar voor de plunders, maar niemand lette op haar. In de verte meende ze Marcel te herkennen, die lachend met een arm vol kleding naar buiten liep. Rabia kon het inmiddels niet meer schelen.

“Dictatuur,” zei ze schor, terwijl ze met haar vrije hand over haar pijnlijke keel wreef.

De auto voor de winkel liet een ronkend geluid horen. De mensen in de winkel begonnen harder te schreeuwen en te juichen.

“Dictatuur!” Ze riep iets harder, haar stem nog hees en onwennig. Haar ogen traanden door de rook.

De achterlampen werden feller en de auto kwam plots snel dichterbij. Machteloos keek ze toe hoe de lampen stukbraken toen de auto achteruit de winkelpui ramde. De zijmuur begaf het en een deel van het gipsplafond viel naar beneden. De mensen in de winkel renden naar buiten, vluchtend voor de dikke witte stoflaag die over hen neerdaalde.

“DICTATUUR!” riep Rabia hard, terwijl ze door de buitendeur achter hen aan holde. Het stof benam haar bijna opnieuw de adem. Ze schoof haar

bril omhoog op haar hoofd. Enkele mannen in hoodies waren op de voorkant van de stilstaande auto geklommen en stonden op de motorkap te dansen, maar de menigte voor haar winkel nam verder snel af. Hoewel ze niet zo scherp meer zag, was het duidelijk dat Marcel zich al uit de voeten gemaakt had. De massa leek zich op te splitsen in groepjes. “We pakken deze!” gilde iemand voor de juwelier.

“Hier! Tegen de dictatuur!” Ze gaf de hamer aan een man met een grote bontkraag op zijn jas. Hij zei niets, maar pakte het aan en rende ermee naar de juwelierswinkel.

Aan het einde van de straat kwamen twee donkere busjes hen tegemoet rijden, geflankeerd door agenten van de mobiele eenheid. Ze hielden hun schilden recht voor zich terwijl ze langzaam maar zeker vooruit bewogen. Hoewel ze werden uitgedaagd en aangevallen door enkele relschoppers met mondkapjes op, begonnen de meeste mensen de andere kant uit te rennen. Rabia bleef even besluiteloos staan. Uiteindelijk snelde ze terug haar winkel in.

Vanachter in de winkel was een zwak schijnsel te zien. Langzaam liep ze ernaartoe, terwijl ze probeerde niet te struikelen over de gevallen rekken en gipsplaten. Ze begon te hoesten door de rondhangende rook, het stof en de benzinelucht van de auto. Ze hield haar hand voor haar mond en stapte voorzichtig dieper de winkel in.

Bij de balie, of wat ervan was overgebleven, doofde de bron van het zwakke licht uit. Op de tast voelde ze in de richting waar het schijnsel zichtbaar was geweest. Onder een stuk spaanplaat voelde ze de vertrouwde vorm van haar telefoon. Vol ongeloof dat de relschoppers het apparaat blijkbaar genegeerd of over het hoofd gezien hadden, drukte ze de telefoon weer aan. Ze keek niet naar het scherm, maar overzag de ruimte die eerst haar winkel was. De auto was bedolven onder een dikke stoflaag. Barry lag nog steeds bewegingloos in het

kleine keukentje, dat relatief ongeschonden was gebleven. Rabia keek even naar zijn lichaam en nam een snelle beslissing. Met haar telefoon voor zich uit, liep ze over de troep naar het keukentje. Ze bukte, greep naar de werkhandschoenen achter de plastic emmer en liet deze naast het lichaam vallen.

De ME passeerde schreeuwend en vechtend haar winkel. Er klonken doffe knallen van stenen die de politieschilden raakten. Ze had inmiddels weer beschutting gezocht achter de donkere balie. Ze veegde het scherm van haar telefoon af met haar hand en keek naar het bericht dat ze een minuut geleden ontvangen had van Marjolein.

‘Hee Raab. Gaat alles nog goed? Groetjes aan Barry, hè.’

Ze staarde naar het scherm. Langzaam, heel langzaam verdween de herrie weer uit de straat. Uiteindelijk was alleen het tikken van de vlaggenmasten nog hoorbaar.

De kleine ruimte maakte een bleke en afgetrapte indruk. De rechercheur keek Rabia aan met een blik waar weinig uit op te maken viel.

“En u heeft echt niet gezien wie er op dat moment bij het keukentje stonden?”

“Nee. Er waren zo veel mensen...” Ze praatte zacht en keek naar beneden, naar de vuile bril die ze in haar hand hield.

Het was inmiddels de volgende ochtend. De rechercheur, zichzelf en haar advocaat zaten op ruime afstand van elkaar aan de verhoortafel. Rabia had zich nog steeds niet kunnen opfrissen. Haar kleren en haar waren met stof bedekt. Haar ogen waren rood en opgezet. Al met al moest ze een zeer verwarde indruk maken, dacht ze bij zichzelf.

“U herkende niemand?”

“Nee. Het ging allemaal zo snel. Iemand schopte me in mijn zij. Er was

een auto... of zo. Een auto reed naar binnen.” Door de herinnering aan haar mooie winkel voelde ze nieuwe tranen opkomen.

“U zei tegen de wijkagent dat u bang was voor uw ex-vriend, niet?” De rechercheur was een wat oudere man met een lichtgetinte huid. Zijn haar was gemengd zwart en grijs.

“Ja.”

“U zou dreigmails van hem hebben ontvangen?”

“Ja. Barry wilde me alleen maar tegen hem beschermen...” Ze wreef in haar ogen. “Sorry...”

De rechercheur pauzeerde even zodat ze zich kon herpakken.

“Heeft u hem gezien? Uw ex-vriend?”

“Heel kort maar, toen hij bij de uitgang stond.”

“De uitgang van uw winkel, bedoelt u?”

“Ja.”

“Wat zag u precies?”

“Hij had wat kleding in zijn hand. Stukken uit de nieuwe collectie...” Ze draaide de bril in haar handen en keek met een droevige blik naar de zwart glimmende brillenpootjes. “En... ik weet het niet. Laat maar.”

De rechercheur had nog wel doorgevraagd. “Als u iets weet, raad ik u ten zeerste aan om het nu zeggen.”

Ze had haar ogen dichtgeknepen en schudde haar hoofd. “Ik weet niet meer of hij nou werkhandschoenen aanhad of niet. Ik dacht het te zien, maar... sorry.”

Twee uur later stond ze in de motregen buiten het politiebureau en snoof ze de frisse ochtendlucht op. De rechercheur had nog iets gezegd

over dat ze bereikbaar moest blijven en niet naar het buitenland kon reizen, maar het klonk niet alsof er veel overtuiging in zijn stem lag.

Ze zou deze weken rustig afwachten. Geen opvallende dingen doen, de verzekeringspapieren invullen. Gewoon netjes antwoord blijven geven op vragen van de politie. Thuisblijven tijdens de avondklok...

uiteindelijk zou ze haar vrijheid als burger wel weer terugkrijgen. Ze verwachtte daar geen problemen mee. Met de uitbundige bevrijding die ze nu vanbinnen voelde, zou ze het geduld eenvoudig kunnen opbrengen.

Wedstrijdverloop

De Zilveren Strop-schrijfwedstrijd werd in het najaar van 2020 aangekondigd en op 10 januari 2021 officieel in een artikel op Hebban.nl uitgeschreven. De vierkoppige finalejury werd op 27 januari bekendgemaakt. Op 1 februari werd de inzendtermijn geopend en de deadline was op 28 februari. Er waren 162 inzendingen, waarvan er 1 gediskwalificeerd werd wegens niet betalen van het inschrijfgeld. De voorselectie van 55 lezers en liefhebbers van het spannende genre las elk zo'n 20 verhalen in wisselende sets. Zo werd elk verhaal door 6 tot 8 verschillende selecteurs gelezen, beoordeeld en van (kort) commentaar voorzien. De top 10 werd half april doorgestuurd naar de finalejury, die eind mei de winnaar en de top 5 bepaalde.

Winnaars

De winnaar van de Zilveren Strop 2021 is Hugo Luijten, hij ontvangt de hoofdprijs van 500 euro. De vier runners-up (in volgorde van de uitslag) zijn: Jorrit de Klerk, Alexander Colin, Gillian King en Kevin de Haan, zij ontvangen een publicatievergoeding van 50 euro.

De voorselectie

De organisatie én de deelnemers zijn heel veel dank verschuldigd aan deze voorselecteurs: Andrea von Rotz, Angélique Driessens, Anita de Groot, Anne-Claire Verham, Astrid van der Stelt, Bianca Rijdsdijk, Charissa Bhugwandass, Christa Bijkerk-Bakker, Daan Smetsers, Diane Kooistra, Ellen, Elsofie Karel, Esther Jones, Evelien Poels, Francoise Verbeeck, Gea Kuipers, Guido Goedgezelschap, Helga Hoogsteder, Helma Koot, Henk Smit, Hilde Peeters, Inge Drewes, Jeanet Moorman, Jeannie Bertens, Jeroen van Wijk, Joëlla van den Broek, Joke Duyols, Kamila Straatsburg,

Karin Swerts, L. Timmers, Laura, Lianne Yawn-Koorn, Linda Rödel, Lotte Van Der Paelt, Luc Schoonjans, Luna (Leesdame), Maarten van Loenen, Marieke Scheers, Marina van Alphen, Marina Van Reusel, Marja Smeulders, MireillePZ Peters-Zeinstra, Paul Heijnen, Rita Leyman, Ronny (V.M.) van Erp - van Dijk, Sandra Boeziek, Sarah van Baal, Saskia Imbert, Steffie Verspeek-Dielis, Tineke Fraij -Stalknecht, Trudy Heijtkink-Bos, Wilma Hartman, Wilma Veltkamp, Wim Best en Wim Moll.

De finalejury

De einduitslag werd bepaald door thrillerauteurs Corine Hartman (juryvoorzitter), Peter Römer, Isa Maron en Sander Verheijen (hoofdredacteur Hebban.nl).

Uitslag en juryrapport

De complete uitslag wordt gepubliceerd op Hebban.nl en het juryrapport, dat uit meer dan 1.100 beoordelingen bestaat, wordt in juni naar alle deelnemers toegezonden.

Deze e-bundel

De vijf winnende verhalen zijn niet geredigeerd en alleen aangepast voor het epub format.

Inhoud

Voorwoord

Handbagage

Dodelijke opname

Niet kijken

Sweet Sixteen

De avondklok

Wedstrijdverloop

Wedstrijd